Editura UNIVERS

...e un roman impertinent și bizar, de un divertisment explozibil în cele mai bune capitole ale lui, care folosește din abundență paradoxurile, silogismele și mesajele paraștiințifice, un fel de glumă colosală care pune fantasmele din Bouvard și Pécuchet alături de grația lui Marcel Aymé și de observația mușcătoare a lui Ionescu.

DOMINIQUE FERNANDEZ

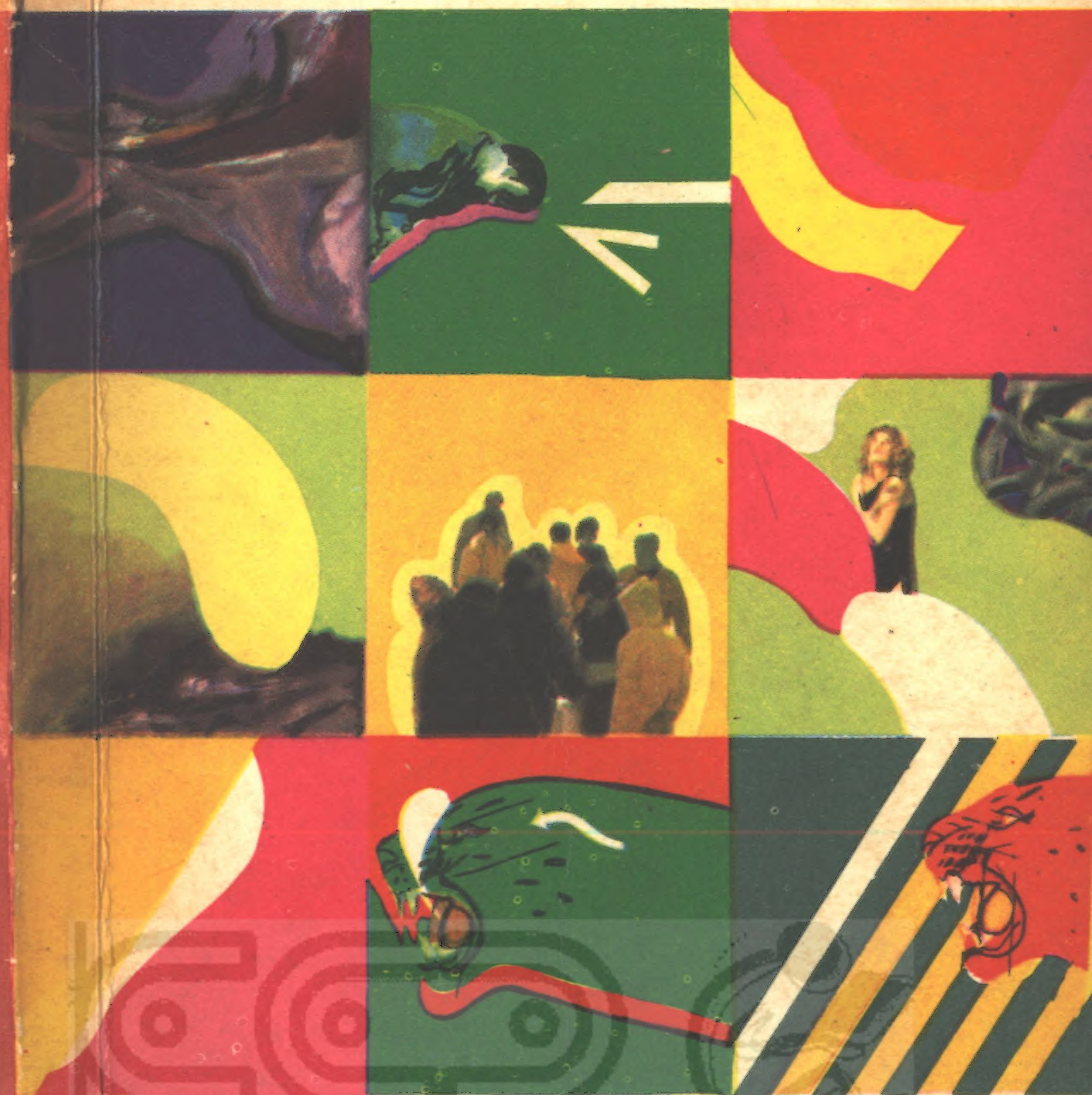
Lei 4,50

201
1972
LUIGI MALERBA • SALT MORTAL

LUIGI MALERBA

SALT MORTAL

COLECȚIA MERIDIANE

Clubul cărții digitale 2024

Coperta de *Ion State*

LUIGI MALERBA
Salto mortale

© 1968, Casa Ed. Valentino Bompiani & C S. p. A.

Toate drepturile asupra acestei
versiuni sînt rezervate Editurii
UNIVERS

Luigi Malerba

SALT MORTAL

Traducere și prefață de SANDA ȘORA

Editura UNIVERS

București — 1972

PREFAȚĂ

Născut la Parma, în 1927, și transferat la Roma, în 1950 unde, în colaborare cu Cesare Zavattini, Alberto Moravia, Charles Spaak, lucrează la punerea în scenă a cîtorva filme, Luigi Malerba își face debutul în literatură, în 1963, cu volumul *La scoperta dell'alfabeto (Descoperirea alfabetului)*. A doua carte, *Il serpente (Șarpele)*, apărută în 1966, îi răspîndește faima dincolo de granițele lumii literare italiene, iar, în 1970, versiunea franceză a celui de-al treilea roman al său, *Salto mortale (Salt mortal)*, apărut în anul precedent, obține premiul Medicis „pentru cel mai bun roman străin tradus".

Personalitatea i se întrezărește încă din povestirile cuprinse în volumul *La scoperta dell'alfabeto*. Cu un umor, cînd duios cînd de un grotesc feroce, Malerba demontase atunci mitul demagogic al lumii țărănești. Tot acolo apăreau situațiile paradoxale, cazurile limită din care Malerba știa să extragă un sens ce le depășea și pe care, fidel sieși, avea să le reia în cărțile următoare. De data aceasta însă o făcea cu mîna sigură a unui maestru stăpîn pe propria-i formulă. Eroul din *Il serpente*, carte construită în întregime pe un superb paradox este un modest negustor de timbre, mitoman, trăind în închipuire ceea ce nu poate trăi în realitate. Imensul gol al vieții cotidiene îi este umplut de o poveste de dragoste cu o inexistentă tînără ; simte în străfundurile ființei lui dorinți incoercibile (dar, prin forța lucrurilor, neputincioase) de perfecțiune ; ar vrea parcă să poată cuprinde

inefabila fecunditate a condiției umane, ar vrea parcă să o și depășească; vrea însă, în imaginație; ba, mai mult, muzica însăși este inexistentă, nu numai prin faptul că ea rămîne în imaginația lui, ci pentru că e o muzică *mentală*.

Sub aparența unui strălucit joc stilistic, a unei demonstrații magistrale de umor și imaginație dezlănțuită, trebuie să știm să discernem profunzimea meditației. Și acest lucru este cu atît mai important cînd ne apropiem de ultima lui carte. Parcă gîndindu-se dinainte la ea, scrisese cîndva Paul Valéry că „incoerența unui discurs depinde de cel ce-l ascultă". Într-adevăr, despre ce e vorba în *Salto mortale?*

Este vorba mai întîi de o crimă; de cadavrul unui bătrîn găsit pe o pajiște dintr-o mică localitate din împrejurimile Romei. Începe apoi căutarea criminalului. Vagabondul, pe nume Giuseppe, care a descoperit cadavrul, întreprinde o serie de cercetări, supunîndu-i la adevărate interogatorii pe cei bănuiți; nu descoperă, însă, decît că pe toți aceștia îi chema tot Giuseppe. Mulțimea de Giuseppe-bănuiți-de-crimă se transformă într-o mulțime de Giuseppe-victime, căci ajunge ca bănuiala să cadă pe vreunul din ei, ca să moară într-un fel misterios și neașteptat. Căutarea asasinului trece prin diverse ipoteze care, pe măsură ce se încheagă și se conturează, lasă să se întrevadă puncte de contact cu ipoteze contrare. Este oare acesta un subiect? Evident, nu. Deși Malerba și-a ales ca suport al spumoasei și în același timp profundei sale construcții, un aparent roman polițist (de fapt Malerba nu intră în tradiția romanului polițist, ci exploatează într-un mod cu totul original posibilitățile pe care acesta le oferă), Giuseppe nu este totuși un erou de roman polițist, cum afirmă Luc Evaron în la *Quinzaine littéraire*, care vede în el „fiul burlesc al Agathei Christie și al lui Oedip". Cum de poate vedea Evaron în acest roman „o strălucită și autentică ilustrație a complexului oedipian"?, cum de pot pune alții pe seama schizofreniei aparenta incoerență

de gîndire și de acțiune a lui Giuseppe? cînd este atît de evident că întreg eșafodajul construit cu o inteligență care pătrunde pînă la miezul lucrurilor, împletită cu o rară virtuozitate în mînuirea instrumentelor de expresie, nu este decît un pretext de a repune pe tapet problemele acute ale omului, începînd cu cele eterne ale condiției umane, omul față în față cu el însuși, omul și oamenii, omul și moartea; trecînd prin cele ale omului în istorie lumea contemporană înseamnă pentru Malerba zgomotul asurzitor al mașinilor, huruitul avioanelor, metropola care înăbușe natura, civilizația de consum, absurditatea și atrocitatea războaielor) și terminînd cu cele ancorate în realitatea italiană (Mafia, problema sudului etc.) Malerba nu uită, ori de cîte ori se ivește prilejul, să arunce o săgeată împotriva întregului decor al lumii capitaliste contemporare (afișe publicitare, televiziune etc.), înverșunate să asalteze mințile cu mesaje sibiline, devenite locuri comune golite de sens, în fața cărora omul constată că este lipsit de puncte de reper, lăsat pradă unui haos de impresii. în care se dezagregă sensul însuși al identității sale. Nevoia aceasta de a repune lucrurile la punct, de a le integra într-o ordine, se realizează printr-un perpetuu dialog al lui Giuseppe cu el însuși. În dedublarea lui Giuseppe, în neîntrerupta lui discuție cu un al doilea el însuși, reprezentant de o voce care-l urmărește, îl sfătuiește, îl contrazice, îi comentează gesturile și ideile, deci, mai exact, în acest monolog interior se ia contact cu haotica lume exterioară, pentru a o dilata și a o micșora, pentru a o descompune și a o recompune, într-un cuvînt, pentru a o dibui.

Desigur, pentru a defini un scriitor nu este suficient a-i defini problematica. Dacă îndeobște forma, instrumentele, fac parte integrantă din realizarea unei opere literare, la Malerba acest lucru are o importanță covîrșitoare, căci la el și cuvintele devin protagoniste. Rar poate fi întîlnit un repertoriu mai fericit de reușite verbale, de invenții ingenioase,

Clubul cărții digitale 2024

de măiestrie stilistică. Dar chiar dacă Malerba se joacă cu cuvintele, unul antrenîndu-l pe celălalt, el nu se lasă dominat de ele ci le domină. Nu bruta bogăţie lexicală caracterizează această carte (dimpotrivă, limbajul foarte firesc, cotidian, pune în joc un număr relativ redus de cuvinte), ci topica, sintaxa, gramatica, delirul asociaţiilor de cuvinte ; toate, însă, cum spuneam, fiind supuse unei logici perfecte a jocului. Aventura cuvintelor se împleteşte cu cea a ideilor.

Valoarea cărţii depăşeşte aşadar cu mult ludismul formal cu care cochetează autorul, limbajul fiind de fapt un fel de instrument perfect adaptat, pus în slujba mesajului. S-ar putea chiar spune că Malerba foloseşte acest joc dintr-un fel de pudoare, de discreţie. Cum remarcă un critic, el nu numeşte niciodată explicit problemele, dîndu-şi seama că „a le numi înseamnă a propune o nouă retorică".

Dacă am vrea să definim pe puncte ce înseamnă Malerba, am enumera : profunzimea observaţiilor, discreţia cu care sînt făcute şi geniul lingvistic. Sau, cum spune Carlo Bo : „Realitatea este supusă invenţiilor, contorsiunilor şi corectărilor de tot felul, dar pînă la urmă îşi redobîndeşte toate puterile şi-şi găseşte un accent mai autentic şi mai just. De fapt, adevărata misiune a scriitorului este tocmai aceasta, de a da un nou sens realităţii şi aceasta ni se pare a fi cazul lui Malerba"

Sanda ŞORA

1

Oare visez sau auzi și tu? Zumzetul ăsta zumzăiala asta. De unde vine? Din Cer, de pe Pămînt? Fii liniștit că nu-i nimic. Atunci o fi de la urechi. Aș, vine de-afară. Zumzetul ăsta zumzăiala asta nu-i de la urechi. Atunci îți spun eu despre ce e vorba, sînt antenele radioteleviziunii de la Santa Palomba,

VORBEȘTE PAPA.

Poate că ai dreptate, am auzit niște cuvinte în latină, tocmai în clipa asta a spus magis magisque. E clar că Papa vorbește latina, ce altă limbă ai vrea să vorbească? Aia-i limba lui ca franceza pentru francezi, sînt veacuri de cînd Papii vorbesc latinește. Dar latina e o limbă moartă, nu te supăra. Papa vorbește cum vrea el. De acord cu latina, dar n-o fi făcînd Papa tot zumzetul ăsta toată zumzăiala asta. Vezi că Papa cînd se înfurie e ca o furtună. Tocmai zboară un roi de muște peste Pavona, după părerea mea ele sînt. Ba n-ai dreptate, o să vezi că e Papa care vorbește la Radio Vatican.

Aerul e greu și plin de praf ca atunci cînd urmau să sosească avioanele americane să bombardeze. Se auzea ceva din depărtare, aerul începea să vibreze, praful și vîntul se ridicau deodată, co-

pacii tremurau ca frunzele, cîinii o ştergeau cu coada între picioare ca înainte de cutremur. O fi amintirea lor îndepărtată sau chiar trebuie să sosească ? Iată că sosesc americanii cu bombele, vin Sicilia Fortăreţele zburătoare.

Zumzetul ăsta zumzăiala asta sînt avioanele. Fii calm Giuseppe că războiul s-a terminat de mult e pace. Şi totuşi zumzetul ăsta vine din Cer, zumzăiala asta sînt avioanele. Atunci or fi italieneşti, reactoarele de la aeroportul militar din Pratica di Mare care fac exerciţii. Se aud şi detunături cînd sparg zidul sunetului. Nu te speria că nu fac nici un rău, se plimbă pe Cer aşa că lasă-le să meargă sănătoase.

Acum simt cum îmi tremură Pămîntul sub picioare tu nu simţi ? Chestia asta cu Pămîntul e destul de ciudată, reactoarele de la Pratica di Mare zboară sus pe Cer. Faci prinsoare cu mine că din cauza tancurilor se aude zumzetul ăsta zumzăiala asta ? Le recunosc, aud zgomotul tancurilor, vin dinspre mare. Au debarcat între Anzio şi Nettuno şi vor sosi dintr-o clipă într-alta. Acolo în spatele gardului văd mişcîndu-se ceva. Ele sînt. Să ştii că te înşeli. Mă înşel, treaba mea.

Giuseppe, dragă prietene, nu vezi că dormi cum de poţi dormi cu tot zumzetul ăsta, zumzăiala asta ? Am un somn greu, nu mă trezesc nici bubuiturile de tun, nici bombele avioanelor sau detunătura pe care-o fac reactoarele cînd sparg zidul sunetului, dacă nu te superi.

Iată că în curînd va apărea o minge de foc care va distruge tot ce-i stă în cale. Uite-o. Vine vine. Şi va avea forma unui balaur. Vezi că te înşeli cu Biblia, se întîmplă uneori să faci asemenea con-

fuzii. Aud cum se apropie mingea de foc cu formă de balaur care va îneca toată Cîmpia. Poate confunzi cu Potopul, balauri nu mai există în ziua de azi iar mingiile de foc există doar în viitor, dar cine le-a văzut vreodată ? Cum aşa, dar Hiroşima ? Ai dreptate nu mai spun nimic, îmi tai urechile, stai niţel nu ţi le tăia.

Roiul ăsta de muşte zbura în jurul antenelor Radio-Televiziunii de la Santa Palomba, aerul vibra Pămîntul tremura şi tu lasă-l în pace să tremure. M-am săturat de zumzetul ăsta de zumzăiala asta. Uite că vin muştele, vin sînt pe punctul de a sosi coboară din Cer. Să tot fie milioane şi milioane, Cerul e complet negru,

SĂ MORI DE FRICĂ NU ALTA.

Ce-ai de gînd să faci ? Nu ştiu dar în nici un caz n-o să stau să mă mănînce.

Spaţiu de umblat e cu duiumul în Cîmpia Pavonei, kilometri şi kilometri pătraţi, sînt locuri apropiate şi depărtate, străzi care urcă şi care coboară, poţi să mergi înainte şi să te întorci înapoi, poţi sta şi pe loc dacă ai chef să stai pe loc. Poţi să te plimbi singur sau cu cineva, dacă găseşti cu cine. Poţi să pleci sau să vii, să mergi repede sau să mergi încet, poţi să şi fugi. Giuseppe, scumpe prietene, poate că n-ar fi rău. Dar unde ? N-are importanţă, departe. Din cauza întîmplării aceleia petrecute lîngă Turnul Medieval.

Se spune că iarba era pătată de sînge şi că s-a găsit un cuţit în mijlocul pajiştii. Că doar n-o fi răsărit din Pămînt. Din Pămînt răsar ciupercile cînd e sezonul, toamna cînd plouă. De obicei în

pădurile de castani dar uneori şi pe pajişti, aşa-zisele ciuperci de gunoi.

Acum fugi, Giuseppe, scoală-te şi fugi că e foarte tîrziu. Tîrziu pentru ce ? N-am nimic de făcut. Nu poţi sta pe loc, Giuseppe. Lumea fuge deci trebuie să fugi şi tu, nu te poţi opri. Altminteri ajungi prea tîrziu la întîlnire. Dar eu n-am nici o întîlnire nu trebuie să mă duc nicăieri nu mă aşteaptă nimeni. Ce mare lucru să-ţi fixezi o întîlnire ? Ai o fisă ? Dă un telefon. Hai, mişcă-te, nu sta aici înţepenit. Dacă cineva fuge e semn că vrea să scape şi eu n-am de ce să scap.

N-AM FĂCUT NIMIC.

Asta nu e cu putinţă ceva trebuie să fi făcut.

2

În felul acesta nu se ciocnesc avioanele de ele. De-aia au pus lumini roşii pe antenele Radio Televiziunii de la Santa Palomba. Stau aprinse toată noaptea şi se văd de departe. Cîţiva kilometri mai încolo se află aeroportul militar din Pratica di Mare unde pleacă şi aterizează avioanele, reactoarele. Pentru ele au pus luminile roşii. În jurul antenelor se află Cîmpia Pavonei cu urcuşuri şi coborîşuri dealuri văi şi, ceva mai încolo, munţii.

Ne aflăm la douăzeci şi patru de kilometri de Roma şi cu toate acestea găsim aici pămînturi părăsite şi case părăsite, ca în deşertul junglei, în pampasul savanei. Dacă mă uit împrejur nu văd nimic, Cîmpia asta e o

TABULA RASA,

dar după Cadastru şi după Hărţile Institutului Topografic Militar aici există o mulţime de străzi şi de cărări, puţuri mine izvoare cimitire ruine ziduri văruite şi ziduri nevăruite fabrici, unde-or fi fabricile astea ? Înspre Latina sînt nişte fabrici dar aici nu există nimic. Cisterne palisade monumente, dar ce monumente ? Al lui Mazzini sau al lui Garibaldi ? Nu mai poţi face un pas fără să dai de Ăştia Doi. Poduri, dacă există poduri ar

trebui să existe şi rîuri, care rîuri ? Unde se află ? Faruri, unde-or fi farurile astea că eu nu le văd ? Şi totuşi farurile sînt făcute ca să le vezi. Aici Harta spune izvor, unde-o fi izvorul ăsta ?

AICI NU SE AFLĂ NIMIC.

Pe Hartă fiecare lucru are un semn convențional şi fiecare bucată de pămînt are un nume şi prenume dar nimeni n-are habar de ele. Din cînd în cînd pe Hartă zice Santa Maria în Fornarola sau Madonna dei Ritardi, Sfînta Fecioară a Întîrzierilor, Santa Maria della Vertigine, Sfînta Fecioară a Ameţelii sau San Gaspare del Bufalo (Sfîntul Gaspare cu bivolul), dar de ce tocmai cu bivolul ? Sînt atîtea animale în Lumea asta şi eu n-am văzut niciodată un bivol prin părţile astea. Tot pe hartă e notat Quarto del Cuore (Pătrarul inimii), Quarto delle Ginestre (Pătrarul Grozamelor), Quarto Massimetta, dar unde-or fi toate pătrarele astea ? Eu unul nu le-am văzut niciodată şi nici n-am auzit pomenindu-se de ele.

Astfel stînd lucrurile spun drace ce tot inventaţi nume şi Pătrare din astea voi ăştia de la Cadastru şi de la Institutul Topografic Militar, ce tot inventaţi nume pentru fiecare bucată de Pămînt dacă tot nu spuneţi nimănui cam pe unde vin ? Rîd şi curcile de numele astea ale voastre şi de semnele voastre convenţionale. Mă adresez mai ales Operatorului Topografic care a semnat Harta zonei, un anume Macioti, şi căpitanului care a făcut Recunoaşterea Generală, căpitanului Guidicini, şi Prim Topografului Luccichini. Primul dintre cine ? De ce eşti mă rog Prim Topograf ? Cine sînt cei-

alți ? Unde stau ? Cum ai reușit să ajungi primul ? Probabil că faci parte din ăia de ajung primii cu pile.

Coordonatele Geografice sînt coordonate după Elipsoidul orientat după Roma-Monte Mario, spune Harta. Da' ce dracu o fi Elipsoidul ăsta ? N-ar strica să vorbiți mai clar.

Mă tot uit în jurul meu peste cîmpie și nu văd nimic, nu există semne pe Pămînt dar Harta spune : Rețeaua paralelelor și meridianelor Italiei a fost întocmită după proiecția Gauss-Boaga, Elipsoid Internațional. Dar unde-o fi Rețeaua asta Italienească ? Eu n-o văd. Și Gauss-Boaga cine-o fi ? Și în definitiv e unul sau sînt doi ? Cine ești, cine sînteți ? N-ar strica să intrați în pămînt de rușine, sau schimbați-vă meseria.

AICI A FOST UCIS UN OM

și voi nu v-ați dat seama de nimic, dacă nu vă supărați. Voi cu rețeaua și proiectările voastre. Un om mort zace în mijlocul pajiștei de lîngă Turnul Medieval.

Locuitorii Cîmpiei după un an sau doi sînt cuprinși de disperare și se mută în alte locuri. Cîte unul rezistă mai mult dar pînă la urmă fuge și el. Cei care nu fug devin romani navetiști adică se duc și vin de la Roma cu trenul. Toți părăsesc Pămîntul, mai bine să-l părăsească, o spun chiar ei fără ocolișuri. Adică fac exact invers decît ceea ce spune Biblia cînd spune umpleți Pămîntul și o spune și Papa în discursul de la Radio Vatican.

Locuitorii din Pavona sînt mici de statură, se trag din sclavii trimiși aici să lucreze Pămîntul Romanilor Antici. Romanii Antici își trimiteau

aici sclavii adică prizonierii de război levantini erau cu toţi mici de statură. În afară de faptul că sînt mici de statură sînt şi răi, cînd eşti printre ei ar trebui să ai întotdeauna la tine un băţ şi un cuţit şi, dacă ai revolver, un revolver. Poţi avea surprize neplăcute fie în timpul nopţii fie altundeva. E mai prudent să te confunzi cu natura, cu Pămîntul cu tufişurile cu întunericul nopţii, cînd e noapte. După fiecare colţ stă poate cineva care te aşteaptă ca să te înjunghie. Dacă te întîlneşti noaptea cu cineva e foarte probabil să fie vorba de un vagabond, un asasin. Dacă doi asasini se întîlnesc noaptea foarte des unul din doi moare asasinat. Foarte des adică uneori.

Mă rog dar şi eu ies noaptea să caut fiare vechi. Umblu într-una. Zic dacă aveţi ţevi de plumb şi oale de aramă sau ţevi de aramă şi oale de plumb, dacă aveţi alamă plătesc trei sute de lire kilu, cumpăr robinete de alamă şi fire de aramă sau robinete de aramă şi fire de alamă, pentru aramă plătesc patru sute cincizeci. Cumpăr şi hîrtie veche sticle goale piei de iepure zdrenţe de lînă şi alte zdrenţe, cumpăr cauciuc bachelită oglinzi sparte şi întregi becuri arse, pe scurt

CUMPĂR TOT.

Şi păr omenesc italian. Pentru peruci e mai bun decît cel chinezesc. Şi aur şi argint dacă găsesc dar specialitatea mea sînt plumbul zincul arama alama, dacă nu vă supăraţi. Dar să vă intre bine în cap că de marfă de furat n-am nevoie.

Deseori vînzătorii de fiare vechi sînt hoţi care smulg cablele de aramă de înaltă Tensiune. O să se electrocuteze într-o bună zi, o să vă electro-

cutaţi. Sau ţevile de gaz, lucrează toată noaptea şi îngrămădesc chintale şi chintale de plumb. O să se asfixieze cu gaz într-o bună zi, o să vă asfixiaţi cu gaz dacă n-aveţi grijă.

Dacă cineva cumpără metalele astea de la un hoţ devine pe loc complice, fie că ştie fie că nu ştie că e vorba de marfă furată. Eu nu cumpăr decît de la cei care au o casă adică o adresă. Dacă n-au o adresă nici nu stau de vorbă. Nu cumpăr niciodată nimic pe stradă, nu pot risca să-mi ia permisul.

Mai există şi complicii de meserie n-am nici o legătură cu ei. Eu tratez cu angrosiştii din Roma din Neapole şi din Terni pe plan comercial. Toţi mă cunosc, eu sînt

GIUSEPPE ZIS GIUSEPPE,

sînt comerciant de meserie, cumpăr plumb zinc aramă alamă, plătesc impozitele, numele meu figurează şi în cartea de telefon din Albano. Cumpăr şi sticle goale haine vechi şi hîrtie veche. Vorba vine hîrtie, pentru că de fapt hîrtiile asta sînt de cele mai mult ori cărţi sau ziare.

3

Era una din zilele cele mai călduroase din Italia. Mă plimbam la Soare în mijlocul unei pajişti şi pajiştea era pustie. Iarba era înaltă, din cînd în cînd piciorul ţi se înfunda în gropi. Înainte mergi bine merg înainte. Mă plimbam la Soare prin mijlocul unei pajişti, purtam pantofi cu tălpi uşoare ăia pe care-i pun vara adică pantofi de pînză. Ceva mai încolo viţe de vie şi măslini înşiraţi unul după altul, un cactus reţeaua de înaltă Tensiune un măr. Mergi înainte nu te opri bine merg înainte dar umblu încet, la Soare prin mijlocul pajiştii.

Mă dor picioarele în pantofii ăştia de pînză nu se merge la fel de uşor ca pe stradă din cauza ţepilor de la iarba cosită primăvara. Sînt tari. Nu-i pic de umbră să te poţi adăposti de Soare, m-aş opri cu plăcere să-mi scot pantofii şi să fumez o ţigară franţuzească. Dar am nevoie de o piatră să mă aşez şi să fumez. Vezi, Giuseppe, că pe aici nu sînt pietre. Păi în cazul ăsta m-aş putea apuca să sap ca să găsesc. Şi tot săpînd.

Mergeam prin mijlocul unei pajişti, iarba era înaltă, creşteau şi grozame. Prin părţile astea grozama creşte mai bine decît trifoiul şi nu usucă Pămîntul care şi-aşa e uscat de felul lui. Grozama e mai bună decît trifoiul şi plantele medicinale,

dacă nu vă supărați. Mergi înainte, Giuseppe. Bine merg înainte și deodată am simțit ceva sub picior. O fi un trunchi de copac, cam ciudat în mijlocul unei pajiști din Cîmpia Pavonei unde să tragi cu tunul nu găsești un copac pe kilometri și kilometri patrați. Dacă nu-i un trunchi de copac o fi ceva asemănător. M-am aplecat să văd, drace

ERA UN PICIOR DE OM.

Să nu exagerăm nu exagerez absolut de loc și în prelungirea piciorului era corpul unui om cu beregata tăiată, întins pe iarbă în mijlocul pajiștei.

Și atunci ? Și-atunci nimic, am luat-o la sănătoasa. Dar de ce umblai prin mijlocul pajiștii, unde mergeai ? La Turnul Medieval, la cioban. Giuseppe, dragă prietene, sînt doi ani de cînd ciobanul nu mai stă la Turnul Medieval acum stau acolo niște americani. L-au restaurat și vin să-și petreacă lunile de vară, la jumătatea distanței dintre Roma și mare. Sînt soț și soție, au patru copii. Oricît de multe confuzii s-ar putea face n-o să-mi spui că i-ai putut confunda pe ăștia cu un cioban italian. Ba poți să confunzi orice cînd te-mpiedici de un mort, nu vă supărați. O pisică cu un cîine un cîine cu un ziar un ziar cu o umbrelă, dar unde găsești umbrele vara în mijlocul unei pajiști cînd e Soare ? Umbrelele cînd plouă.

Giuseppe, dragă prietene, mîine o să scrie în toate ziarele despre asta nu-i nimic lasă-le să scrie. Lumea o să înceapă să vorbească nu-i nimic las-o să vorbească. Poliția o să se agite nu-i nimic las-o să se agite. Uneori a confundat ucigașul cu ucisul, chestia asta nu-mi prea convine adică nu-mi convine de loc.

Primul pleacă liniştit la plimbare pe stradă iar al doilea se şi înfundă într-un tunel fără să ştie măcar dacă de partea cealaltă se află o deschizătură cum spune preotul din Pavona duminica dimineaţa de la altar. Ochii nu-i mai folosesc în bezna aceea şi nici măcar ochelarii, simte un frig mare pătrunzîndu-i în oase, se aşază pe şine şi aşteaptă trenul tot nu-i rămîne altceva de făcut. Dacă ştiam îmi luam un pulovăr de lînă şi o lumînare să luminez cu ea.

Giuseppe, dragă prietene, dacă aşa stau lucrurile mai bine scoală-te şi du-te mai departe. De acord mă duc mai departe dacă-mi promiţi că de partea cealaltă sînt grădini înflorite şi şezlonguri şi cînd ajung o să mă găsesc în mijlocul a o mulţime de oameni şi-mi voi petrece viaţa adică moartea stînd la palavre. Vezi Giuseppe că

MOARTEA E UN LOC DESTUL DE GROAZNIC CA SĂ STAI LA PALAVRE.

Mergeam prin mijlocul pajiştei şi pajiştea era pustie adică nu era nimeni. Bine dar şi într-un pustiu poate fi cineva îţi dau un exemplu, în Sahara. Sînt Tuaregii şi Tebanii şi mai sînt şi arabii care se plimbă cu cămilele adică cu dromaderii. Apoi mai sînt maimuţe lei hiene şacali şi multe soiuri de şerpi şi de gîndaci. Dă-i încolo de gîndaci, poliţia are nevoie de martori. Am mai spus că nu era nimeni de cîte ori trebuie să repet că nu era nici măcar un cîine.

Giuseppe, scumpe prietene, martori se pot căuta. O fi dar eu nu pot să mă duc în Africa să-i caut în Deşertul Saharei. Duceţi-vă voi în Africa eu nu mă duc acolo să mor în deşert să mă mănînce hienele. Au murit aproape toţi cei care s-au dus acolo, de-a lungul drumurilor pe unde trec cămilele sînt sute de oase de creştini, nu vă supăraţi. Şi ca şi cum n-ar fi de ajuns hienele şi şacalii deşertul e plin de păsări de pradă faimoşii vulturi africani, nici n-ai murit bine că-ţi şi curăţă oasele de carne cît ai clipi din ochi.

DUCEŢI-VĂ VOI ACOLO SĂ VĂ CUREŢE OASELE DE CARNE.

În Africa în Deşertul Saharei să căutaţi martori.

Simt ceva în cătuşe, or fi mîinile mele. Mai bine să stai departe de poliţie, nu vreau să am de-a face cu ea. Mai-mai că m-aş întoarce îndărăt adică n-am trecut niciodată prin pajiştea aia de lîngă Turnul Medieval unde stătea ciobanul şi unde stau acum americanii. S-a întîmplat ceva ? Eu nu ştiu nimic, vedeţi că unele lucruri chiar nu se întîmplă. Există lucruri care se întîmplă noaptea, altele care se întîmplă ziua şi altele de loc. Există lucruri care se întîmplă acum, altele se vor întîmpla în luna viitoare, multe s-au şi întîmplat, dar

MULTE LUCRURI NU SE VOR ÎNTÎMPLA NICIODATĂ.

Unele din lucrurile astea ar putea eventual să se întîmple într-o bună zi cu puţină bunăvoinţă, e

cîte unul care stă şi aşteaptă generaţii şi generaţii şi cînd colo nu se întîmplă.

Dacă e vorba de o crimă e mai bine aşa, dar ce fel de lucruri or fi cele care nu se întîmplă niciodată ? Nu se ştie ce trebuie să faci ca să ştii. Dar atunci, întreb, ce sfîrşit au lucrurile astea care nu s-au întîmplat niciodată şi nu se vor întîmpla niciodată ? Ce loc au în istorie ? Există vreo speranţă pentru ele ? Vreau să spun la un moment dat se vor întîmpla şi ele sau nu ? Se vor întîmpla oare altele în locul lor ? Orice lucru e bun dacă se întîmplă în locul unei crime cu condiţia să nu fie un lucru şi mai rău, ca un cutremur, de pildă. În 1908 au murit treizeci de mii de oameni în timpul faimosului cutremur de la Messina. Treizeci de mii de morţi nu sînt puţini, dacă nu vă supăraţi.

În orice caz dacă trebuie să aibă loc un cutremur, mai bine să aibă loc foarte departe ca cel din Turcia cînd au murit peste două mii cinci sute de turci iar aici la Pavona nici măcar nu şi-au dat seama. De o crimă însă îşi dau seama cu toţii. Bănuielile, bîrfele oamenilor. Poliţia porneşte la acţiune, încep interogatoriile, nu vreau să fiu interogat. Giuseppe, scumpe prietene, într-un caz din ăsta ar fi mai bine s-o ştergi am şi şters-o şi să mergi cît mai departe. Există oameni care au traversat Rusia tot încercînd să fugă ca

NAPOLEON

cu ocazia faimoasei retrageri. Era iarnă şi ningea, soldaţii mureau de frig şi cu toate acestea fugeau la patruzeci de grade sub zero. Îi urmăreau cazacii călare, ce mai tura-vura.

Clubul cărţii digitale

Nimic, n-am nimic de povestit. Nu mă plimbam prin mijlocul unei pajişti şi pajiştea nu era pustie. Nu era iarbă înaltă şi piciorul nu ţi se înfunda din cînd în cînd în gropi. Mai departe zi-i mai departe. Nu purtam pantofi cu talpă uşoară adică nu erau pantofi de pînză. Ceva mai încolo nu erau viţe de vie şi măslini înşiraţi unul după altul, nici măcar un cactus reţeaua de Înaltă tensiune un măr.

Nu mă dureau picioarele din fericire pe pajişte nu erau ţepi de la iarba cosită primăvara. Nu m-aş fi oprit cu plăcere la umbra oricărui lucru să-mi scot pantofii şi să fumez o ţigară franţuzească. Eu nu fumez. Nu căutam o piatră pe care să mă aşez, voiam să stau în picioare. Degeaba insistaţi nu-mi place să stau la umbră staţi voi dacă aveţi chef.

Nu mergeam prin mijlocul pajiştei, nu era iarbă înaltă adică era complet uscată, vara. Mai departe, Giuseppe, bine merg mai departe dar de-andărătelea. Deodată n-am simţit ceva sub picioare, nu m-am aplecat să văd, drace, din fericire nu era un picior omenesc. În prelungirea piciorului nu se afla corpul unui om întins pe iarbă în mijlocul pajiştei. Nu l-am văzut cu ochii mei era imposibil să-l vezi pentru că nu era. Dar tu unde te duceai ? Nu mă duceam nicăieri şi pentru a fi mai exact nu mă duceam la Turnul Medieval. Hai zi-i mai departe. Bineînţeles că n-am fugit. Atunci n-ai văzut nimic. Bine ajunge, poţi să pleci. Poţi să pleci, măcar de aş putea.

4

POLIȚIA NU VINE DIN ÎNTÎMPLARE

dacă vine asta înseamnă că i-a spus cineva să vină. Eu n-am chemat-o de asta puteți fi siguri, eu n-am nici o legătură cu poliția adică singura legătură pe care o am este că atunci cînd o văd mă întorc în altă parte pentru că nu vreau s-o văd. Poliția își are informatorii ei, spionii ei. Spionul zice de exemplu vedeți că ăla aduce în regiune carne de vite tăiate pe ascuns, măcelarul. Poliția informează Percepția. Percepția sosește și-l amendează pe măcelarul care taie vite clandestin ca să nu plătească taxele.

Uneori adică foarte des acești informatori sînt pungași ieșiți din închisoare. Au cazierul foarte încărcat. Își petrec timpul la Barul Central din Pavona și din cînd în cînd se scoală și dau un telefon. La sfîrșitul lunii se duc să-și ia banii de la poliție ca un funcționar de stat de la stat.

Informatorul zice au găsit un om ucis în mijlocul unei pajiști de lîngă Turnul Medieval. Poliția începe imediat să sosească, a și sosit cu mașinile și dubele ei, se plimbă înainte și înapoi pe pajiște. A început să caute prin iarbă și în dosul gardului. Ce gard ? Nu-i nici un gard prin împrejurimi. Poliția e încăpățînată ca un catîr și cu toate acestea

continuă să caute în dosul gardului. Se plimbă înainte și înapoi pe rețeaua Italiană și apoi o ia de la capăt pentru că n-a găsit nimic. Poate că nici ea nu știe ce caută dar e sigură că va găsi lucrul pe care-l caută.

De ce nu arestează pe cineva ? Sînt atîția care ar putea fi arestați ! Giuseppe, dragă prietene, poliția înaintează cu grijă. Dar unde înaintează cu grijă ? Înaintează în direcția greșită, fuge fuge și de fapt doarme, dacă nu vă supărați. Ai grijă că poliția are somnul ușor, ajunge o nimica toată și se trezește. Ai grijă că poliția e șireată, uneori se preface că doarme și de fapt stă cu un ochi deschis. Vezi cîtă lume sosește ? Poliția îi privește unul cîte unul.

Împreună cu locuitorii din Pavona sosesc pe pajiște și romanii în trecere pe șoseaua ce duce de la Albano la mare. Își opresc mașinile la marginea drumului și merg pe jos pe pajiște sînt transpirați cu toții. A sosit și un preot îmbrăcat în negru.

Lumea se plimbă pe pajiște, își aprinde o țigară, se apropie. Vrea să-l vadă. Lumea e morbidă în anumite cazuri. Nu vă apropiați, zice poliția,

CIRCULAȚI.

Și mai ales faceți puțină liniște că am de lucru. Lumea însă vorbește într-una, zice vezi că te înșeli nu victima se întoarce la locul crimei ci asasinul. N-are ochelari dar e ca și cum i-ar avea, i-au găsit în buzunar un pachet de țigări franțuzești, nimeni nu știe cum îl cheamă, dacă ar fi viu ar muri de rușine că a murit în felul ăsta, hainele

or să i le ardă dar aş vrea să ştiu dacă ceasul şi ochelarii, amprentele digitale ale mortului nu servesc nimănui.

Carabinierii sînt mai buni decît poliţia, pentru crime se zice că poliţia e mai bună decît carabinierii, au văzut trecînd un om pe o bicicletă de formă şi de culoare neagră, nu era un cîine era un om cu o şapcă-n cap, noaptea un om se deosebeşte greu de un cîine, la fel şi un cîine de un om, dacă e vorba, cît despre muşte ar trebui totuşi să le alunge.

Sînt unii care nu suportă să vadă sînge fie că e vorba de sîngele lor fie de al altora, se zice că barba continuă să crească şi după, şi părul ca şi barba, unghiile ca şi părul, în Egipt morţii devin cu toţii mumii din cauza aerului uscat şi a nisipului, unora le crapă ochii dintr-o dată, e prima oară cînd văd un om mort cu adevărat, ar trebui să-i ducă de aici măcar pe copii şi bicicletele.

Există feluri şi feluri de a muri, ieri se plimba cu propriile lui picioare şi acum nu mai e nimic iar mîine şi mai puţin, există animale care simt de departe mirosul de sînge, nici nu ştiam că sîngele are miros, o femeie se preface că plînge să n-o deranjăm, un mort nu înseamnă nimic în comparaţie cu căldura din zilele astea, e doar un efect optic.

Puţină agitaţie înainte de linişted veşnică, stai că nu e linişte ci frig veşnic, ar trebui să întrebăm un preot, preoţii nu ştiu nici ei mai multe decît noi, cine ştie dacă există într-adevăr veşnicia asta, nu trebuie să ne facem prea multe iluzii în legătură cu moartea, cîteva glume tot putem face.

VORBIŢI VORBIŢI

cît sînteţi vii că după ce veţi muri tot n-o să mai vorbiţi.

Cîte unii se îndepărtează în schimb sînt alţii care vin într-una, stăpînii caselor şi ai vilelor din împrejurimi, servitorii grădinarii angajaţii permanenţi. Ce tot îndrugi acolo, Giuseppe? Nu există case nu există vile prin părţile astea. Dacă nu există se pot construi cu puţin var şi cîteva cărămizi, mai sînt şi întreprinderi care lucrează cu beton armat mai sînt şi cele cu elemente prefabricate în două luni ridică o vilă pînă la acoperiş. O altă lună pentru instalaţii şi finisare. Dacă plăteşti în plus poţi să ai şi terenuri de tenis şi piscină, sînt şi casele Esther Williams căptuşite cu plastic şi iluminate. Sînt frumoase. Poţi să ai şi teren de popice cu nisip special. Şi copaci înalţi de jur împrejur care ascund totul, tei eucalipţi oleandri şi pini romani.

Giuseppe, dragă prietene, nici copaci nu există prin părţile astea. Dacă nu există se pot planta, e de-ajuns să te adresezi firmelor specializate ca Sgaravatti şi Ansaloni pot planta şi copaci foarte mari, în unele cazuri au reuşit să planteze copaci seculari. Firmele astea au grijă ele de tot, au camioane macarale basculante şi tot ce trebuie. Copacii se vînd cu garanţie adică se plătesc doar cînd au prins rădăcini altfel nu se plăteşte nimic.

Cu sistemul ăsta s-ar putea face un parc, o pădurice de pini, s-ar putea transforma Cîmpia Pavonei într-o pădure. În mijlocul pădurii nu mai e atît de cald iar aerul e mai curat pentru că a fost purificat de eucalipţi. Frunzele de pe ramuri

sînt atît de dese și încîlcite încît Soarele pătrunde cu greu ca în Jungla Africană. Se găsesc aici plantele cele mai ciudate din Sistemul Vegetal. În văi se formează lacuri mici populate cu pești ce se lasă pescuiți și printre ramuri stau păsările de toate speciile care nu fac altceva decît să ciripească. Sub copaci cresc flori mari și foarte colorate ca cele din

PARADISUL TERESTRU.

Mai sînt firește și șerpi și alte animale, anumiți păianjeni uriași care-și fac pînza între un copac și altul și anumite furnici care merg încolonate ca soldații. Trebuie să fii foarte atent dacă nu vrei să sfîrșești prin a fi mîncat de furnicile astea sînt foarte lacome.

Pe drumul de lîngă pajiște se oprește un automobil foarte lung și foarte negru, din el coboară un bătrîn, șoferul merge în urma lui și-i zice nu umblați pe jos cu Soarele ăsta, pe căldura asta domnule Amiral vă face rău la inimă. Iar Amiralul îi zice șoferului n-avea tu grijă de inima mea pentru că inima mea nu se teme adică vorbește ca Biblia cînd vorbește de inimă și zice și ea că inima mea nu se teme. Dar șoferul zice atunci ce dracu face un Amiral în mijlocul unei pajiști ? Înțeleg, un Amiral în mijlocul mării.

5

Poliția s-a aplecat să se uite prin iarba de pe pajiște și apoi a cules ceva cu batista. În unele cazuri poliția folosește batista ca să nu șteargă amprentele digitale sînt foarte importante pentru a-l găsi pe asasin. Acum poliția face pe misterioasa dar tot s-a aflat ce-a cules în iarba de pe pajiște, un cuțit. Poate cuțitul de care s-a folosit asasinul, o să se vadă după amprentele digitale, dacă sînt. Dar nu e sigur, eu nu port niciodată un cuțit în viața mea. Nici nu știu cum e făcut un cuțit, dacă nu vă supărați.

Florile galbene de grozamă sînt pătate cu roșu, se vede că sîngele a țîșnit departe cum vor spune ziarele. O crimă poate fi reconstituită în toate amănuntele și într-adevăr poliția se întinde pe Pămînt apoi se ridică și începe să fugă, reface întreaga scenă de la început calculînd timpii cu ceasul în mînă nu-i mare lucru de calculat. S-au luat la ceartă pe pajiște, zice, și apoi au ajuns la păruială, adică ucigașul a ucis-o pe victimă. S-a întîmplat noaptea. Eu spun mereu

NOAPTEA NU-I UN LOC POTRIVIT
SĂ TE CERȚI.

Să vorbim acum de cuțitul ăsta. Ce marcă are adică unde l-au fabricat, unde l-au vîndut în ce

magazin. Dacă are amprente digitale dar uneori asasinul își pune mănuși ca să comită crima. N-o să fie treabă ușoară pentru poliție. Prin părțile astea sînt mai multe magazine în care se vînd cuțite, mai sînt și fabrici de cuțite, mai în jos înspre Latina.

În jurul Latinei se întinde Zona Industrială unde au apărut unele fabrici în Epoca *Boom*-ului. Fac de toate, sîrme metalice obiecte de plastic detergenți medicamente căzi de baie ceramică aparate electrocasnice, chiar și cuțite și diferite tipuri de obiecte de tăiat. Mai fac și linguri și furculițe, dacă nu vă supărați. Fabricile astea au toate legături între ele, adică una dă celeilalte subprodusele ei și din acestea se scot alte produse și din subprodusele acestora se scot alte produse, la infinit. Nu aruncă nimic. Astfel aproape toate fabricile spun

RENUMITA FABRICĂ DE CUTARE
SAU CUTARE PRODUS

și Altele. Altele ar fi subprodusele.

Chiar și acum că s-a terminat *Boom*-ul fabricile astea continuă să lucreze și să-și facă reclamă grozavă lor și produselor lor. De-a lungul străzilor se află panouri colorate pe care scrie Lemnoplast Metalfer Sometal Fierbeton Metaltex etcetera. Fabricile astea apărute în Epoca *Boom*-ului fac niște combinații nemaipomenite între lemn metale mase plastice fibre sintetice și o mulțime de alte lucruri. Sîntem în avangardă, spun, facem lucruri pe care nimeni altcineva nu știe să le facă. Pe un panou scrie de exemplu

Ploaie Bertoloso S.p.A. adică o fabrică producătoare de ploaie artificială în toate anotimpurile, în schimb Pontinaia Poduri face poduri vechi şi moderne, Întreprinderea Angrenaje Bertolazzi face cele mai bune angrenaje din Lume. E şi o Fabrică de Frîne de orice tip, pentru frînare, şi Gospodăria Ovit adică ouă de găină proaspete produse prin sisteme industriale. Dar la o sută de metri mai încolo se află concurenţa care zice Cumpăraţi Ouă direct de la Găini.

Au făcut minuni prin părţile astea în Epoca *Boom*-ului şi mai fac şi acum. Supertenax Ultrafluid Maxitex Optifon Extraflex. Pe un afiş scrie Bucuria Sud S.r.l. Pe un alt panou scrie S.I.S. adică Societatea Italiană Superior. Dar superioară cui ? Explicaţi-vă mai bine în anumite cazuri. Mai sînt şi fabricile care fabrică structuri, Ghira S.p.A., şi fabricile de bolţi cu nervuri pentru construirea altor fabrici, adică dintr-o fabrică se naşte alta, e un adevărat lanţ. Acum că au pornit maşinile nu se mai pot opri.

E şi o Fabrică de Pălării de Paie adică artizanat pe plan industrial. Sînt şi fabrici străine venite de departe ca Abbott Americana şi Lorentz Germania, mai e şi Fabrica de Smalţ Viterbo şi toţi se întreabă ce caută asta aici în Latina ? De ce nu se întoarce la Viterbo că aici n-avem nevoie de ea ? Să se întoarcă la Viterbo că ar fi mai bine. Acelaşi lucru pentru Topitoria & Fabrica de Smalţ Genova, de ce nu se întoarce la Genova ? Să se întoarcă la Genova că ar fi mai bine.

Mai sînt şi alte afişe colorate pe care scrie OR WO dar nimeni nu reuşeşte să înţeleagă ce-o

fi OR WO ăsta şi mai sînt altele pe care scrie Molliconi dar nimeni nu ştie cine e Molliconi ăsta. Cine eşti bă Molliconi? Ce faci? Pe afişe scrie doar Molliconi şi nimic altceva.

La intrarea în Zona Industrială din Latina e un afiş mai mare decît celelalte pe care scrie

INDUSTRIAŞI
ALEGEŢI PROVINCIA LATINA,

semn de exclamaţie. Aici se află Casa Meridională care finanţează industriile din sud drept pentru care industriaşii năpădesc într-adevăr cu toţii la Latina ca lăcustele. Să lăsăm lăcustele dar tu, Molliconi, trebuie să-mi spui cine eşti şi ce faci.

Lama cuţitului era pătată de sînge dar poliţia analizează mult pînă să spună asta e

ARMA CRIMEI.

După rană poliţia poate să-şi dea seama de lungimea lamei, cîţi centimetri şi chiar cîţi milimetri cu o precizie impresionantă. Poliţia cînd vrea e foarte precisă, Brigada Specială. Uneori asasinul e stîngaci şi foloseşte lama invers, alteori asasinul dovedeşte o deosebită îndemînare în mînuirea cuţitului şi în cazul acesta poliţia are un indiciu la mînă. Foarte des asasinul a fost descoperit în felul acesta şi era vorba de un măcelar de exemplu. În alte cazuri s-a descoperit că asasinul era chirurg. Un chirurg cînd taie ştie unde sînt muşchii oasele tendoanele şi alte obstacole, taie cu o mînă sigură, n-a făcut altceva toată viaţa.

Sîngele va fi analizat. Poliţia dă la analiză totul, nu se ştie niciodată. Numără globulele roşii

una cîte una cu microscopul. Din analizele de sînge se poate descoperi dacă victima era în stare de ebrietate în momentul crimei, de exemplu, dacă era bolnav sau era perfect sănătos cînd a murit, de cît timp s-a petrecut crima. Sîngele e unul din elementele pentru reconstituirea crimei și descoperirea asasinului.

SÎNGELE VORBEȘTE LIMPEDE.

Totuși trebuie să te pricepi altfel le încurci pe toate. Sînt unii care-și pierd capul cînd văd sînge, sînt unii care leșină pe loc fiindcă nu suportă să-l vadă. Eu unul de exemplu nu pot să văd sînge nu pot nici măcar să-l citesc în ziare. Giuseppe, dragă prietene, sînge au toți, sînge ai și tu trebuie să te obișnuiești cu asta.

Mai e un lucru totuși. Unii zic că acest cuțit găsit în iarbă, acest cuțit care ar constitui arma crimei și pe care poliția l-a trimis la Roma să fie analizat, e un cuțit fără lamă. În cazul ăsta lama n-are cum să fie însîngerată, dacă nu vă supărați. O să fie foarte greu să stabilească despre ce fel de lamă e vorba dacă lama nu mai există, unde a fost fabricată, Germania, Suedia, Italia, lungimea grosimea curbura. Cu două tăișuri sau cu un tăiș. Toți zic ciudată chestia asta cu cuțitul, și poliția zice ciudată chestie un cuțit fără lamă. Asta complică cercetările, e un punct în favoarea asasinului.

De bine de rău poliția are mînerul la dispoziție, vreau să spun că după mîner îți poți da seama de natura cuțitului, de formă marcă lungime. După mîner îți poți da seama de marca unui cuțit așa

cum după coadă îți poți da seama de cea a unui cîine sau a unui alt animal.

Mînerul poate fi de diferite tipuri și de diferite forme de lemn os metal sidef, azi se fac mînere de cuțite din material plastic care imită lemnul osul metalul sideful. Și de plastic care imită pielea sau de piele care imită plasticul. Unele mînere de cuțite sînt lucrate de mînă ca cele antice din Toledo care însă sînt mai faimoase pentru lame decît pentru mînere, dar și pentru mînere. Se spune într-adevăr

LAME DE TOLEDO

faimoase în toată Lumea.

La Roma mai sînt niște meșteri în spatele pieței Navona în strada Teatro della Pace care lucrează cu dalta, sînt de o îndemînare formidabilă reușesc să reprezinte o întreagă scenă biblică într-un centimetru patrat. Sacrificiul lui Abraham. Și Vechii Chinezi era specializați în lucrările astea de precizie și miniatură. Dar ei lucrau mai ales cu jadul, din jad făceau și mînerul și lama. Jadul e o piatră foarte dură care se lucrează cu un vîrf de diamant. Îl lucrau chiar înainte de a fi descoperit diamantul cine știe cum procedau. Poate jadul cu jadul.

Pe un mîner dintr-o materie compactă, de pildă un metal neprelucrat, os sau materie plastică, poliția poate să găsească cu ușurință amprentele digitale. Dacă un asasin își lasă amprentele digitale pe arma crimei, s-a zis cu el. Mai curînd sau mai tîrziu o să-l aresteze. Teoretic poliția ar putea să-l aresteze cu o precizie matematică, e de-ajuns să

ia amprentele digitale ale tuturor oamenilor din Lume.

Dar asta nu-i o treabă ușor de organizat, adică poliția ar trebui să aibă la dispoziție un Mare Fișier Universal care să cuprindă fișele tuturor cu amprentele digitale, inclusiv ale polițiștilor bineînțeles și inclusiv ale Papei și ale Președintelui. Nu că Papa și Președintele ar putea comite o crimă, asta nu. E doar o chestiune de principiu, altfel dacă se începe cu discriminările... Cu sistemul de creiere electronice totul ar fi foarte simplu, nu chiar atît de simplu.

Dar și-o fi lăsat asasinul amprentele pe mîner? Poliția a expediat cuțitul la Roma și în curînd vom ști răspunsul. Brigada Specială lucrează și noaptea. Sînt foarte curios să aflu, dar Rosa zice e imposibil întrucît cuțitul găsit de poliție în mijlocul ierbii nu avea nici mîner. E un alt punct în favoarea asasinului care, dacă există, trebuie să fie tare șmecher.

Poliția nu va putea conta prea mult pe cuțitul ăsta în cercetările ei, n-aș vrea să fiu în locul poliției, sărmana de ea. Rosaria zice mai există și altele în Lumea asta în afară de amprentele digitale și are și ea dreptate sînt atîtea lucruri. La Radio se transmite *Melodia preferată*.

6

Măcelarul din Pavona are ochii mici dar asta nu înseamnă că ar fi un asasin şi viceversa. Are fruntea teşită şi bărbia teşită dar asta nu înseamnă, e atîta lume care are fruntea şi bărbia ca el. Urechile-i sînt mai mari decît ar fi normal şi observ că şi le mişcă în timp ce vorbeşte, nu face nimic.

Mă priveşte fix în timp ce zic ştiţi să mînuiţi cuţitele nu glumă, mereu cu cuţitul în mînă de dimineaţa pînă seara. Solingen. Asta mi-e meseria, zice el, sînt măcelar. Frumoasă meserie, domnule măcelar. Dacă nu vă place n-aveţi decît să plecaţi. Am spus frumoasă meserie şi vorbesc serios, trebuie să-ţi dea o anumită satisfacţie să stai toată ziua cu cuţitul în mînă.

Am văzut afară firma pe care scrie

MĂCELĂRIE CATEGORIA ÎNTÎI

carne de vită, oaie cal. Care va să zică vindeţi şi cal vînd ce vreau vindea şi cal. Totuşi carne congelată nu vînd. Se uita la mine chiorîş şi zicea s-ar putea şti ce doriţi ? Dacă sînteţi un client cu ce vă pot servi, altfel mă deranjaţi fiindcă am de lucru. Nu rîdeam rînjeam. Sînteţi măcelar, ziceam, şi vindeţi şi cal. Mă rog vînd carne de cal.

Mă plimbam de colo pînă colo prin prăvălie cu mîinile la spate. Plecați, zicea măcelarul, duceți-vă acasă. Eu în schimb stau aici și nu mă mișc, adică mă plimb de colo pînă colo. Măcelarul avea un cuțit în mînă, începu să bombăne să se enerveze, se uita urît la mine. Aveți un cuțit în mînă, domnule măcelar, fiți atent la ce faceți. Să nu vă treacă cumva prin cap să mă amenințați, știți că există denunțul pentru amenințarea cu cuțitul e vorba de o amenințare gravă, chestie de cod penal, dacă nu vă supărați. Măcelarul stătea cu cuțitul în mînă, mă privea.

Numele și prenumele. Știu toți după-aici cum mă cheamă, pot să vă spună.

CUM STĂM CU CAZIERUL ?

Hai răspundeți. A căzut în cursă, îmi ziceam, ai căzut în cursă, măcelarule. Iar el mă lua de un braț, hai plecați, zicea duceți-vă acasă dacă aveți casă. Am dar nu mă duc. Sînteți de la Percepție, întrebă el, sau sînteți de la Fisc ? De ce nu vorbiți clar ? C-o să ne înțelegem, zicea.

Nu cumva ieșiți noaptea la plimbare cu bicicleta ? întrebam eu. Uneori da. Bicicleta asta-i neagră, trebuie să recunoașteți. Explicați-mi vă rog, zicea măcelarul, ce trebuie să recunosc, culoarea. Ai mîinile încă însîngerate, arată-mi mîinile. Măcelarul își privește mîinile. Sînteți de la Percepție ? întreba. Ne putem înțelege numaidecît. Cît vreți ?

Intră o femeie și zice jumătate de kil de mușchi de mînzat, domnule Giuseppe. Drace, zic, vă cheamă Giuseppe ? Frumoasă descoperire n-am ce zice, zicea măcelarul, mă cheamă Giuseppe de mai

Clubul cărţii digitale 2022

bine de cincizeci de ani, cincizeci și doi. Chestia asta nu-mi prea place adică nu-mi place de loc, chestia asta că-l cheamă Giuseppe ca și pe mine. E un lucru care nu vă privește, zicea măcelarul, mă cheamă Giuseppe așa cum m-a chemat întotdeauna.

Trebuie să mărturisiți, ziceam. Explicați-vă nițel mai bine și spuneți-mi ce trebuie să mărturisesc. Știți prea bine și vă prefaceți că nu înțelegeți. Deci sînteți de la Percepție? Vă dau niște bani cu condiția să ștergeți putina. Era foarte arogant. Deșertați-vă sacul, domnule măcelar, după aceea o să vă simțiți mai bine. Mă simt foarte bine și eu ziceam nu cred, că doar oți avea și dumneavoastră ceva în cușca toracică în locul inimii. Acum am înțeles, zicea el, sînteți

UN PREOT ÎMBRĂCAT ÎN CIVIL

sau un călugăr care umblă să spovedească lumea dacă vreți vă dau de pomană dar după aia ieșiți și să nu vă mai prind pe aici.

Nu sînt de loc dar absolut de loc preot sau călugăr, domnule măcelar. Îi spuneam domnule măcelar. Din cînd în cînd îi spuneam Giuseppe ca și mie. Iar el învîrtea de zor cuțitul, tăia bucăți de carne pe tejghea. Văd că tăiați cu îndemînare, Giuseppe. Își aprinse o țigară și trăgea tare din ea. Era foarte nervos sînteți cam nervos, mi se pare. Vedeți-vă de treabă sau, dacă sînteți de la Percepție, v-am spus că ne putem înțelege. Sau sînteți de la Fisc? În ambele cazuri ne putem înțelege.

Eu mă proțăpeam în fața lui și ziceam de ce nu mărturisiți? Trebuie. Cunoașteți locul care se

cheamă Turnul Medieval ? Cum să nu-l cunosc m-am născut la Pavona, stau niște americani acolo. Mă rog, ziceam, niște americani, și pe urmă ? Zău dacă înțeleg, zicea Giuseppe, ce vă trece prin cap ce vreți ? Nu cumva vă prefaceți că nu înțelegeți ? Acum am înțeles sînteți de la Percepție, zicea măcelarul. Iar eu ziceam faceți pe șmecherul, umblați cu șmecherii.

Jur n-am înțeles nu înțeleg nimic, zicea el, dacă vorbiți mai clar îmi faceți un serviciu. Unui tip ca dumneavoastră eu servicii nu fac. Asasinule ziceam, dar numai în gînd. Începusem să mă enervez, să lăsăm glumele.

Măcelarul mă privea și apoi zicea am auzit că există preoți care umblă travestiți să vorbească cu lumea, s-o convertească. Uneori se apucă să înjure ca să trezească încredere. Sînteți unul din ăștia ? Sau după părerea mea sînteți de la Percepție. Dacă sînteți totuși preot, ascultați-mă părinte, să vorbim clar ce doriți fără atîtea ocolișuri ? Îmi spunea părinte ca atunci cînd vorbești cu un preot.

Să n-o lungim, zicea Giuseppe, spuneți-mi cine sînteți, unul de la Percepție, un preot. Credea într-adevăr. Iar eu ziceam înainte de toate trebuie să mărturisiți dacă ați fost aseară la Turnul Medieval, ce căutați acolo, dacă ați pierdut ceva în mijlocul pajiștei ? Nu vă lipsește din întîmplare vreun cuțit ? De ce nu le numărați ? Continui să nu înțeleg continua să nu înțeleagă. Ce cuțit ? Nu-mi lipsește nimic iar eu ziceam faceți-vă un examen de conștiință, măcelare.

Eu muncesc de dimineață pînă seara, părinte, știți că omor multe animale le omor cu mîinile

mele. E ceva ciudat, zicea, uneori mi se pare că-i un lucru de nimic, alteori că sînt un delicvent. Iată, ziceam, în fine îi dă drumul, în fine a început să mărturisească. Adică, zicea Giuseppe, uneori mă întreb dacă atîtea animale adunate la un loc nu fac cît un creştin. Ştiu că-i o întrebare prostească totuşi mă gîndesc mereu, aduni aduni atîtea animale, şi la sfîrşit. Ia te uită ce probleme, îmi ziceam, la măcelarul ăsta. Dacă sînteţi însă de la Percepţie, vă rog să mă scuzaţi şi faceţi-vă că nu s-a întîmplat nimic ca şi cum nu v-aş fi vorbit.

Pot să vă spun cu mîna pe inimă, ziceam, după părerea mea n-aveţi decît să omorîţi cîte animale vreţi vite oi cai şi apoi să le adunaţi pe toate că tot nu face cît ai omorî un creştin. E o diferenţă, nu glumă, dacă nu vă supăraţi.

AŢI STUDIAT CATEHISMUL ?

Dar de botezat v-aţi botezat ? Dar de miruit ? Cum să nu, zicea măcelarul, totuşi mai am o întrebare de pus puneţi-o liniştit. Sufletul de exemplu, zicea Giuseppe, sînteţi sigur că avem un suflet ? Mă refer la noi creştinii.

Dar ce fel de vorbe mai sînt şi astea, despre ce tot vorbim, domnule măcelar ? Iar el zicea personal

EU NU SIMT CĂ AŞ AVEA SUFLET

adică mi se pare că n-aş avea nimic înăuntru. Să ştiţi, ziceam, că în privinţa asta sîntem cu toţii la fel adică între dumneavoastră şi Papă nu-i nici o deosebire, deosebirea e faţă de animale. Noi creştinii avem suflet. Dar dacă n-avem ? zicea el,

după ce murim o să stăm acolo ca niște tîmpiți. Dar dumneavoastră în particular, zicea, ce părere aveți ? Adică simțiți acolo înăuntru sufletul ăla sau nu simțiți nimic ? Ceva simt, ziceam, un zumzet ciudat, fără îndoială c-o fi sufletul. Dar ia spuneți-mi cum îl simțiți, zicea măcelarul, împrăștiat la infinit sau ca pe un nouraș, ca un fum de țigară ? Ia te uită ce întrebări, ziceam, ia te uită ce întrebări trăsnite, eu aș zice că-i mai degrabă ca un nouraș totuși aș putea să mă-nșel în privința asta.

Lăsați-mă să plec s-a făcut tîrziu. Mai stați puțin zece minute, zicea Giuseppe, vă rog, trag obloanele și stăm aici să discutăm.

O să mai vin altă dată, o să vezi c-o să mai trec pe la tine și între timp ieșeam pe strada principală din Pavona treceau bicicletele serii.

Pedalam înspre Albano în urcuș. Nu te obosi prea tare cu bicicleta, zicea Rosetta, mă rog, o să-mi cumpăr un motor. Un motoraș. Tot pedalînd mă gîndeam la crima de la Turnul Medieval, măcelarul ăsta-i mai rău decît un țipar cum îți scapă printre degete. Dar dacă mă ambiționez să-l prind în plasă sînt mai încăpățînat decît poliția care e încăpățînată ca un catîr. Eu sînt mai încăpățînat decît amîndoi, decît catîrul și decît poliția. Catîrii trăiesc în munți, Giuseppe, sînt animale de povară, catîr prin părțile astea n-am văzut niciodată. Dacă n-ai văzut foarte rău că n-ai văzut, un catîr.

La Radio se transmitea O *oră cu Sibelius* pe programul trei, muzicianul ăsta nu-mi place. De ce o oră ? O jumătate de oră era prea destul pentru el.

7

Mulţi bătrîni merg la cură în Elveţia la Geneva şi la Basel unde există clinici specializate pentru bătrîneţe, cu hormoni de maimuţă. Secretul tinereţii. De acord cu tinereţea dar fiţi atenţi cu hormonii ăştia.

O SĂ DEVENIŢI NIŞTE MAIMUŢE

fără să vă daţi seama, într-o bună zi o să vă treziţi ca individul ăla care nu se mai recunoştea în oglindă. Zicea cine-o fi maimuţa asta ce caută în casa mea ? Pleacă. A plecat în Africa în Kenia fără să-şi ia la revedere de la nimeni şi nu s-a mai ştiut nimic de el.

Cura mea se practică însă din vremuri străvechi ca Lăptişorul de Matcă şi ca anumiţi aburi care ies din Pămînt. Din păcate consumat natur are un gust înfiorător. Trebuie să te obişnuieşti e destul de greu. Sosesc acasă la Rosalma cu un buchețel de rozmarin şi-i zic trebuie să-l mesteci ca laptele să-şi schimbe gustul. Ei îi place rozmarinul şi-l mestecă cu plăcere.

Rozmarinul se găseşte uşor în toate anotimpurile, e o plantă veşnic verde. Dacă din întîmplare totuşi nu se găseşte mă apuc să caut prin toate părţile şi pînă la urmă-l găsesc. Dacă tot nu iz-

butesc să-l găsesc caut în altă parte. E nevoie de răbdare și perseverență cum zice preotul din Pavona duminica dimineață. Chiar cînd pare de-a dreptul imposibil să găsești și toți zic asta e și n-ai ce-i face nu se găsește rozmarin, eu nu mă dau bătut. Caut pînă cînd găsesc.

Uneori umblu mulți kilometri pe jos prin Soare sau prin ploaie, sînt în stare să umblu o noapte întreagă pînă cînd simt că leșin de oboseală, s-a luminat de ziuă și încep să treacă primii muncitori care merg la lucru în fabricile din Latina. Au fețe somnoroase și cască pe bicicletele lor, n-au chef să meargă la lucru, au dreptate. Dar trebuie să-și întrețină familia adică nevasta și copiii dar mai sînt și alții neînsurați care lucrează la fel pentru vremea cînd vor avea o familie. Alții merg la lucru și apoi cheltuiesc banii prostește, sînt liberi să-i cheltuiască cum vor.

Chiar cînd îmi spun cu toții, nu absolut sigur, eu nu mă las și pînă la urmă reușesc să găsesc rozmarinul pe care i-l duc Rossellei. Se spune că cine caută găsește, adică proverbul spune, măcar de-ar fi așa. Deseori însă cîte unul caută caută și pînă la urmă nu găsește nimic sau găsește altceva cu totul diferit de ceea ce căuta. Un tip care căuta rozmarin a găsit o bombă neexplodată ascunsă în nisip. A trebuit să-i cheme pe artificierii de la Geniu să-i scoată fitilul.

N-ar trebui să lase așa bombele astea neexplodate după douăzeci de ani se mai găsesc în centrul orașului Milano și al altor orașe, pe cîmpuri și îngropate în nisip pe plajele din Italia. Ar trebui cel puțin să pună niște afișe pe care să scrie

BOMBE NEEXPLODATE. Şi în mare se găsesc. Acum două luni a sărit în aer la Anzio un vas de pescuit în larg din cauza unei torpile nemţeşti. Au murit patru marinari, dacă nu vă supăraţi.

Eu însă rozmarin să duc Rosmundei am găsit întotdeauna. Uneori m-am chinuit mult să-l găsesc dar important e să-l găseşti restul nu contează. Şi dacă tot nu găsesc, nu face nimic nu moare nimeni din asta. Nu cred să fi murit cineva din cauza rozmarinului. Din cauza unei bombe sau a unei torpile. Pe ăsta trebuie să-l mesteci, zic, rozmarinul.

Rosalia s-a apucat să mestece rozmarinul stînd în faţa geamului, am umblat ca un nebun să-l găsesc ai umblat ca un nebun, zicea, unde l-ai găsit ? N-are importanţă unde l-am găsit într-un restaurant din Albano Belvedere, vin pe-acolo mai ales turiştii în trecere. Terasă panoramică asupra Cîmpiei ciuperci şi vînat vedere înspre mare de departe preţuri accesibile, nu chiar atît de accesibile.

Laptele curgea încet, mă uitam pe fereastră la lumea care trecea. Giuseppe, scumpe prietene, ce lume că aici nu-i nimeni ? Atunci voi privi cîmpul şi vacile care pasc pe pajişte şi tu lasă-mă-n pace să privesc. Ce vaci pe pajişte ? Poate confunzi cu Cîmpia Padului, pe acolo sînt vaci care pasc pe pajişte. Se află la o depărtare de cinci sute de kilometri, nu le poţi vedea de-aici adică te-ai înşelat şi tu lasă-mă-n pace să mă-nşel, vacile pe pajişte.

Mi-e cald, zicea Roselda, rămăsese în combinezon, apoi îşi scoase ciorapii, se dezbrăca dar

ce-ai de gînd să faci ? Am putea să ne întindem pe pat, zicea, dar eu în schimb să stăm aici așezați în fața ferestrei. Am înțeles fereastra, zicea, în pat e mult mai bine. Începuse să-mi descheie cămașa ar trebui să te dezbraci lasă nasturii în pace, ziceam. Să știi că patul e cel mai distractiv din toate, în pat se pot face multe lucruri cum făceam cu mult timp înainte. În felul ăsta pe de o parte îmi dai energie și pe de alta mi-o iei, ziceam, nu dragă.

Laptele curgea foarte încet. Ce se întîmplă, ziceam, se termină. Probabil că mi-a secat, de altfel știai că nu poate dura o veșnicie, știu știai am știut întotdeauna. De-aia ți-am zis bea bere trebuie să bei multă, așa fac toate femeile care trebuie să alăpteze sînt bete de dimineața pînă seara. Nu-mi place berea, mă rog nu-ți place asta înseamnă că vrei să mă lași să mor. E prea amară la gust. Îți aduc de care vrei, ziceam, elvețiană olandeză daneză nemțească englezească blondă sau brună și chiar italienească e destul de bună.

Eu beau lapte și mănînc brînză sînt sănătoase și-astea, zicea, berea nu pot s-o sufăr. Vezi, ziceam, că

CINE BEA BERE TRĂIEȘTE O SUTĂ DE ANI.

O sută de ani nu-s puțini, dacă nu vă supărați, un secol. Pentru mine sînt prea mulți, zicea, trăiesc și pe urmă m-am dus. De acord te duci mai așteaptă puțin pînă să te duci adică bea bere cu cît bei mai multă cu atît mai bine o să fie pentru amîndoi. Îmi place vinul, zicea, atunci în-

chide ochii şi toarn-o pe gît gîndeşte-te la altceva, la vin.

Uneori, zicea, canalele se închid cînd luna e în descreştere şi viceversa laptele se face cînd Luna e în creştere adică trebuie să aşteptăm o lună. Într-o lună am tot timpul să fiu mort şi îngropat, nu te supăra. Vino-n pat, zicea, ce să fac în pat vezi că păsărica e complet adormită. Chiar dacă mă bag în pat tot n-o să se întîmple nimic. Atunci n-o să beau bere nu-mi place. Îţi aduc o ladă de marcă străină. Wührer. Mi-e scîrbă, mă rog ţi-e scîrbă şi pînă una alta eu mă îndrept spre

FRIGUL VEŞNIC

doar pentru că nu-ţi place berea.

Se întinsese pe pat şi mă privea, păi nu ţi-am explicat o dată cum să-ţi mai explic ? Nu-mi explica nimic, zicea Rosalinda, sau vii în pat sau nu beau bere nu-mi place berea.

8

Merg încet pe strada plină de praf, vin de-acasă de la Rosina din Casale Abbruciato. Mă întorc încet la Casale Abbruciato pe strada plină de praf. Împing cu mîna bicicleta are un cauciuc găurit. O fi fost un cui, se întîmplă des adică nu mi s-a întîmplat niciodată în atîţia ani de cînd merg cu bicicleta. Giuseppe, dragă prietene, nu e vorba de un cui întîmplător, a fost pus înadins de cineva ca să fii nevoit să mergi pe jos.

UN OM PE JOS E O ŢINTĂ UŞOR DE NIMERIT.

Închid ochii şi merg cu ochii închişi, mă prefac că fluier, privesc în sus spre Cer. Lasă acum Cerul, Giuseppe. Acolo la cotitura străzii e un tufiş de oleandru în spate e ascuns un om.

UN OM CU REVOLVERUL AŢINTIT.

O să trebuiască să te aperi cumva. Da, mă rog, cumva, îmi bag mîna în buzunar ca şi cum aş avea şi eu un revolver. El o să încerce să tragă primul dar eu sînt pregătit, o să trag eu primul cum făceam la Chicago pe vremea lui Al Capone cînd oamenii se împuşcau nitam-nisam pe stradă.

Ceasul arată trei şi douăzeci şi Rosalba mă aşteaptă. Eu merg prin praful străzii tăcut şi uşor

ca o adiere, sper să nu mă fac remarcat. E cineva care vrea să mă elimine de pe scena Lumii, nu vă supărați. Scot batista și-mi șterg sudoarea îmi curge pe frunte. Dar de ce nu s-o fi mișcînd tipul ăla ? Înaintez cu bicicleta, liniștit, n-aș zice. Tremuri, Giuseppe. Nu eu ghidonul tremură și atunci ce mai aștepți să-l schimbi ? Dacă schimbi și cadrul roțile lanțul o să fie ca nouă.

Acum îl văd cum se mișcă printre frunze, drace înaintează spre mine. Are o țigară în gură și fumul se confundă cu praful străzii. Trage un fum încă un fum, se apropie cu capul plecat. Îmi trec prin minte ultimele gînduri.

Iată se apropie, tot mai trage din țigară, scoate fum din radiator. Apa a început să fiarbă deodată și a sărit dopul. Probabil că răcirea nu funcționează prea bine. În cazul ăsta e mai bună răcirea cu aer, ca la Volkswagen. Răcirea cu apă dădea multă bătaie de cap și mitraliorilor din Primul Război Mondial. Pe atunci mitralierele erau răcite cu apă ca Fiatul așa-zis Mod. 14. În timpul bătăliilor țeava se supraîncălzea, apa începea să fiarbă și se pierdea toată în vapori. Iarna se întîmpla invers, apa îngheța. Trebuia să tragi, altfel devenea tare ca gheața și mitraliera înțepenea. Răcirea cu apă are multe inconveniente după cum ați observat.

Fii atent, Giuseppe, că te doboară. Așteaptă, nu trage. Lasă-l să se apropie și apoi împușcă-l dintr-o dată în mijlocul frunții. Un glonte picat între coarne îl lasă lat, fruntea e la el călcîiul lui Ahile. Dar fii atent să nu ratezi lovitura, ar putea să-ți fie fatal. În orice caz înainte de a trage pune-te la adăpost în dosul unui trunchi de copac sau în

dosul unui stîlp de telegraf. Dar aici nu sînt copaci și nici stîlpi de telegraf. Asta te preocupă ? Dacă nu sînt or fi prin alte părți.

Repede, pune-te la adăpost că altfel o să încasezi o lovitură de coarne. Știi cum a murit Granero a murit din cauza unei lovituri de coarne în ochi și avea doar douăzeci de ani. Părinții voiau să învețe să cînte la vioară iar el voia să se facă toreador. În piața Madrid un taur pe nume Pocapena l-a luat într-o cornada, cuando tocmai principiaba la treaba con la muleta l-a trîntit și cuoando era a terra l-a împins pînă la el stîlpo de la barriera, unde l-a incornado horriblemente lasandole un corno drepto occhio.

O să sfîrșești ca Granero dacă nu te pui la adăpost. La Pămînt, aruncă-te la Pămînt, vezi dacă-i vreun canal de scurgere să te adăpostești de gloanțe. Iată vine în picaj. Stai, nu te mișca poate că nu te-a văzut. Auzi cum șuieră ? Sînt motoarele. Auzi vîntul ? Sînt elicele. Nemișcat, stai nemișcat poate te confundă cu iarba de pe pajiște. Dar aici nu-i fir de iarbă e doar Pămînt uscat. Tot una e, stai nemișcat poate te confundă cu Pămîntul uscat, important e să te confunde cu ceva.

Îți aduci aminte în timpul războiului ? Într-o zi au tras în tine cu mitraliera mai întîi americanii și apoi nemții pe strada Nettunense. Ești viu doar printr-o minune. În jurul tău se aflau zeci de morți, bărbați femei cai, fusese lovit și un cîine și acum zăcea acolo împreună cu ceilalți cu ochii holbați și limba scoasă, era cel mai mort dintre toți. Riști s-o pățești ca cîinele ăla dacă nu te pui imediat la adăpost.

Iată vine vine. Dar asta-i apă. Plouă. În cazul ăsta nu mai pierde timpul, deschide umbrela. Ţi-e ruşine să deschizi umbrela ? Nu e nimeni să te vadă şi apoi nici n-ai de ce să te ruşinezi, trebuie să te adăposteşti cumva. Sau preferi să răceşti ? Ştii că răceala se poate trasforma în pneumonie cît ai zice peşte. De acord, azi pneumonia se tratează cu penicilină, nu mai e o boală care să te înspăimînte ca altădată, totuşi tot de plămîni e vorba, dacă nu vă supăraţi. N-ai umbrelă ? Atunci de ce ţi-e ruşine s-o deschizi ? Deschide-o liniştit.

Iată că vine, de data asta vine într-adevăr. Rîde, se vede că-l fac să rîdă. Încep să rîd şi eu dar în rîsul meu intră şi frica. Îi simt răsuflarea rece pe faţă nu vreau s-o simt. Închid ochii îi deschid îi reînchid. Nu văd nimic dar ce-o fi zgomotul ăsta din urechi ? Giuseppe, dragă prietene, e inima ta care bate. Mă rog dacă bate se vede că merge. Deschid ochii din nou, privesc împrejur nu-i nimic nu-i nimeni, cu atît mai bine.

O iau din nou spre Casale Abbruciato. Nu se aud păsările ciripind pe ramuri, nu se aud nici măcar greierii. Ba se aud eu nu aud nimic dar cum de nu auzi greierii ? Nu-i aud încearcă să-i auzi scot un sunet foarte strident e imposibil să nu-i auzi nu-i aud. Aud doar vocea de la Radio care transmite

CONCERTINO

pe Programul Doi, nu-mi place. Nu-ţi place nimic. Ai dreptate nu-mi place nimic, drace dar atunci s-ar putea şti ce vreau ?

9

Rossanda se uita la mine nu-nţeleg la ce te uiţi, ziceam, mă uit la batista asta pe care ţi-ai legat-o în jurul gîtului am pus-o de frumuseţe. De frumuseţe sînt alea de mătase colorată sau de lînă colorată, zicea, asta-i o batistă să-ţi sufli nasul dă-o încoa' niţel uite că e pătată de sînge. Mă rog, ziceam, e pătată de sînge am o zgîrietură de nimica toată, foarte superficială.

Cum de te-ai zgîriat ? Nu mi-am dat seama adică m-am trezit azi-dimineaţă cu urme de sînge pe gît. N-am făcut altceva toată noaptea decît să fug adică fugeam în vis nu ştiu unde, poate fugeam de cineva. Rosangela îmi dezlega batista, o cojiţă foarte subţire se desprindea bucăţică cu bucăţică, de ce fugeai ? Nu mai ştiu nimic nu-mi mai aduc aminte nici măcar un cuvînt, lucrurile care se întîmplă în vis. Era o pajişte, mi se pare, un drum un turn un gard o groapă pietre arse de soare.

De tăietura asta, zicea, ascunsă sub batistă nu vrei să vorbeşti ba să vorbim dacă vrei. Mă privea apropiindu-se, pare să fie făcută cu o lamă sau cu un briceag. Ai scăpat uşor, ştiai că

GÎTUL E FOARTE PERICULOS.

Mă rog, gîtul, ziceam, e foarte periculos, dar atunci şi degetul de la picior, tot corpul omenesc. De gît,

iartă-mă zău, zicea, e prins capul. Şi pe-acolo, prin gît, trec venele respiraţia şira spinării.

Cojiţa se desprinsese, lăsase o mică cicatrice, Rosella o masa cu degetele. Tocmai gîtul, zicea, stau să mă gîndesc gîndeşte-te dacă ai chef eşti liberă să te gîndeşti la ce te gîndeşti ? Mă gîndesc la individul ăla, şi el avea o tăietură la gît şi eu ziceam pe ăla l-au înjunghiat, dacă nu te superi. Vorbeam de bătrînul acela pe care l-au găsit mort în mijlocul pajiştei lîngă Turnul Medieval. Nu poţi să mă compari cu un mort, ziceam, din cauza unei tăieturi de nimica toată, dar ea zicea ai o tăietură la gît identică la fel.

E vorba de simetriile naturale, ziceam, sînt cu milioanele în tot Universul, probabil că există o altă Planetă în care chiar în clipa asta doi stau şi vorbesc ca şi noi despre o tăietură la gît şi el tocmai spune e vorba de simetriile naturale sînt cu milioanele în tot Universul. Naturale nu chiar atît de naturale simetriile astea, zicea, ce înţelegi prin naturale, naturale pentru cine ? Naturale pentru natură. Atunci, zicea, aş vrea să ştiu cum e natura naturii vrei să ştii prea multe. Poate-i doar o coincidenţă, zicea, o simplă întîmplare. Giuseppe, scumpe prietene, nimic nu se întîmplă din întîmplare nici măcar greierii cînd încep să cînte.

Acum că s-a desprins coaja, zicea Rossana, o să-ţi spăl batista, sîngele se ia cu apă rece fără săpun. Mă rog, cu apă rece fără săpun dar să ne gîndim acum la alte lucruri, sînt atîtea lucruri la care te poţi gîndi mai multe decît cele care există în Lume. Asta-i frumuseţea că gîndul are o mare libertate de mişcare în toate direcţiile. Poţi să-l conduci sau să-l laşi liber să-l urmăreşti sau să-l

tragi înapoi ca pe un cîine în lesă, cu un impuls uşor poate depăşi viteza luminii, hai să fim serioşi. Atunci spune-mi la ce trebuie să mă gîndesc, zicea, gîndeşte-te la ce vrei, treaba ta.

De exemplu aş vrea să ştiu dacă tăietura asta e a ta sau a altcuiva, nu ştiu dacă mă înţelegi te înţeleg foarte bine a cui vrei să fie ? Gîtul e al meu deci şi tăietura asta o fi a mea adică cicatricea asta mică. E ciudat că n-ai simţit nici o durere şi acum te-ai vindecat şi te simţi normal ca şi-nainte. Sigur mă simt normal ca şi-nainte, dar nu cine ştie ce. Simt ceva ciudat în cap, ziceam, adică mi-l simt tăiat ca pe timpul ghilotinei cînd tăiau capul oamenilor. Îl tăiau şi înainte de a inventa ghilotina, cu securea. Împăraţii Chinezi tăiau capul prizonierilor după bătălii, Caligula tăia capul întemniţaţilor cînd temniţele erau prea pline.

În general în antichitate toţi preferau să moară cu capul tăiat decît să fie spînzuraţi. În unele cazuri condamnaţii erau întîi spînzuraţi şi apoi decapitaţi, în Anglia pe vremea Annei Boleyn. Şi ea a fost decapitată. Un oarecare Lord Capel voia să stea cu pălăria-n cap în timp ce i-l tăiau dar i-au zis că nu se poate, bine au făcut. Un călău englez foarte bun era în stare să taie două capete dintr-o singură lovitură dar un altul a trebuit să dea unsprezece lovituri de secure ca să poate tăia capul unui oarecare De Thon.

Pe scurt, ziceam, nu-mi prea simt capul pe gît adică nu mi-l simt absolut de loc. De aceea îmi stau gîndurile atît de greu împreună, zboară dintr-o clipă-n alta în atmosferă. Şi situaţia se înrăutăţeşte

CÎND BATE VÎNTUL.

Cum zboară gîndurile cînd bate vîntul în Cîmpie. Îmi țin capul cu mîinile, gîtul îl susține cu greu. Dacă aerul e sediul gîndurilor rătăcitoare, acolo tind să se împrăștie în mijlocul vîrtejurilor din el. Gîtul în guler, un om gîtuit, gîlca gîdelui, gîscă gustoasă, în Albano e plin de gîndaci, gîgîie gîrleața-n gîrlă. Legăturile dintre un gînd și altul n-aveți decît să le faceți voi dacă aveți chef.

Giuseppe, scumpe prietene, nu duce tu grija gîndurilor, fii mulțumit că sîngele continuă să-ți curgă prin vine. Fie, sînt mulțumit, totuși simt pe aici primprejur o mișcare prin aer, nu știu ce se întîmplă. Știi că în anumite cazuri

LUMEA SE DEZLĂNȚUIE,

e de ajuns un lucru de nimic și se dezlănțuie. Nu chiar de nimic, zice Rosanna, un om înjunghiat. Ce vrei să însemne în comparație cu misterul Lumii întregi ?

Auzi loviturile astea ca niște ciocănituri ? Sînt loviturile care reglementează progresul ei natural. N-aud nimic, nici o ciocănitură. N-auzi nu vrei să auzi. Sînt ca bătăile unui motor, ca zvîcniturile vinelor datorită inimii și ea zice mai termină cu inima, ea merge înainte pe seama ei și tu las-o să meargă, Lumea. Mă rog o las să meargă de altfel tot ar merge și-așa și-așa.

10

Un cîine negru ? Da un cîine negru. Vezi că a zis o bicicletă neagră ba a zis un cîine negru sînt sigur. Poate că le-a confundat din cauza întunericului. Nu poţi confunda un cîine negru cu o bicicletă neagră din cauza întunericului. Un cîine e un cîine, aproape întotdeauna. Un cîine are labe cap coadă şi un corp central, şi bicicleta are un corp central şi vînzătoarea de ziare din Pavona ar fi putut foarte bine să confunde un cîine cu o bicicletă şi viceversa. Da dar nu cîinele contează ci omul care mergea pe cîine adică pe bicicletă, pe ăla trebuie să-l găsească. De ce nu-l căutaţi pe individul ăla cu bicicleta neagră nu a fost încă identificat.

Poliţia se învîrte în gol, pierde timp. Zice nu vă apropiaţi lăsaţi-mă să lucrez. Caută urme pe sol, face multe fotografii, telefonează la Roma. Poliţia primeşte ordine de la Roma de la Centrală. Fotografiaţi, zic, că aveţi ce fotografia. Vedeţi că verdele iese prost în fotografie, iarba pajiştei cu Ferrania. Deseori poliţia nu ascultă niciodată de nimeni, lucrează orbecăind ca şi cum ar avea ochii legaţi şi urechile legate, nici măcar nu mai ştie de ce să se apuce. Căutaţi căutaţi, telefonaţi la Roma, fotografiaţi. N-o să faceţi nici pe dracu cu sistemele voastre.

LA ROMA HABAR N-AU DE NIMIC.

Mă așez pe pajiște, îmi îndrept privirea spre poliție și mă uit drept în ochii ei. Mă uit la ea și nu suflu o vorbă. Apoi mă ridic dintr-o dată și zic întoarceți-vă acasă c-ar fi mai bine.

Giuseppe, scumpe prietene, dar ai măcar bănuieli ? Deocamdată nu dar o să-mi vină, nu-ți trebuie mare lucru ca să ai bănuieli. Bunăoară o bicicletă neagră și muscarul din Albano e mereu pe drumuri de dimineața pînă seara. Să-l căutăm imediat pe muscarul ăsta. Zboară un roi de muște pe cerul Pavonei e de ajuns să stai acolo și să aștepți, unde sînt muște vine și muscarul trebuie să-l interogați.

Giuseppe, dragă prietene, o bicicletă neagră ai și tu așa că mai bine schimbă vorba. N-are nici o importanță dacă e neagră se poate vopsi într-altă culoare. Verde, de exemplu, roșu sau alte culori între verde și roșu, n-ai decît să alegi. Există lacuri excelente de toate culorile. Mai demult se zicea că lacurile nemțești acum se pot folosi și cele naționale sînt chiar mai bune.

Circulați, zice poliția, n-ați mai văzut mort în viața voastră ? Caută ceva prin iarbă cine știe ce-o fi crezînd că găsește. Ce căutați ? N-au pic de suflet n-aveți pic de suflet. Deci nu puteți găsi chestia aia pe care o căutați. Poliția lucrează la rece asupra unor crime comise la cald, de-asta nu reușește adesea să facă niciodată nimic. Pentru ea crimele sînt toate la fel, e de un cinism de necrezut. Roselda zice

N-AM VĂZUT NICIODATĂ POLIŢIA PLÎNGÎND.

Nici eu.

Poliţia nu vrea să-l aresteze pe muscar atunci arestaţi pe altcineva. Mergeţi la Roma, acolo stau criminalii. Dacă nu au o bicicletă neagră n-au decît să şi-o cumpere altminteri trebuie să le-o faceţi cadou. Cît costă o bicicletă neagră să tot coste douăzeci de mii de lire cel mult, un fleac pentru voi. Pe informatori nu-i plătiţi ? Puteţi să plătiţi şi-o bicicletă să i-o faceţi cadou asasinului sau dacă nu, cu niţică răbdare, puteţi să-l găsiţi cu bicicletă neagră cu tot şi cu mîinile însîngerate, dacă nu vă supăraţi.

La Roma criminalii circulă liber, îi întîlneşti la tot pasul pe stradă. Adesea dai cu cotul de al lui, adică de cotul criminalului. Picioarele alea care stau în pantofii ăia care urcă scările pasajului subteran pentru pietoni de la Tritone sînt picioarele unui criminal. Cînd te urci în autobuz sau intri într-o tutungerie şi zici daţi-mi vă rog un pachet de Gitanes, e un individ lîngă tine care zice şi el daţi-mi vă rog un pachet de Gitanes. Tu nu-ţi dai seama de nimic dar omul ăla care fumează aceleaşi ţigări ca şi tine şi stă acolo lîngă tine lîngă tejgheaua tutungiului e un criminal. Sau cel puţin ar putea fi.

Şi bătrînica aceea cu guler de astrahan căreia îi cedezi locul în autobuz şi ea se aşază şi-ţi mulţumeşte cu un zîmbet, cînd era tînără şi-a strîns bărbatul de gît. Nimeni nu ştie că ea a fost iar acum cînd te uiţi le ea o bătrînă care-o să moară de bătrîneţe. Nu-i o bătrînă ca toate celelalte, e o criminală. Rosalia zice nu mai merge nu se mai

poate aşa. Şi Arhitectul se plînge şi zice nu se mai poate cu toţi criminalii ăştia sînt prea mulţi. Dar poliţia ? Poliţia face ce poate adică nu face nimic nu e nimic de făcut.

Aici la Pavona lucrurile stau exact pe dos, criminali sînt puţini şi poliţişti în schimb sînt mulţi. La ţară oamenii se toarnă unii pe alţii o s-o sfîrşească cu toţii la închisoarea Regina Coeli dacă poliţia ţine seama de ce spun or să rămînă satele pustii, Pavona şi Albano.

Poliţia e pe urmele mele, mă urmăreşte de departe, de aproape. Nu se arată bineînţeles se ascunde după un trunchi de copac un tufiş un colţ de casă, dacă-i vreo casă pe acolo. Uneori merge tiptil în patru labe de-a lungul drumului prin şanţ sau în dosul gardului, dacă-i vre-un gard pe-acolo. Are timp de pierdut nu glumă. Uneori mă urmăreşte pe un camion îmbrăcată în camionagiu, alteori pe o bicicletă îmbrăcată în ciclist. Poliţia crede că n-am observat nimic, din punctul ăsta de vedere e într-adevăr naivă. Dacă-ntorc capul nu o văd dar ştiu că mă urmăreşte. Rosmunda zice las-o să te urmărească.

Mi s-a spus că uneori poliţia urmează o pistă greşită ca să încurce iţele, adică pe criminal. Poliţia travestită în civil. Uneori fuge la dreapta şi la stînga, alteori stă acolo şi aşteaptă, se uită la cei care trec pe bicicletă. Doar dacă bicicleta-i neagră, dacă-i de altă culoare nici măcar nu ridică ochii.

O tulesc prefăcîndu-mă că mă plimb. Trec pedalînd prin mijlocul străzii centrale din Pavona aşa-zisa Strada Mării, dar Marea se află la zece kilometri depărtare. Tireniană. Toţi mă privesc nu

prea au ce să privească priviţi dacă aveţi chef de ce mă priviţi ? Se vede că

M-A TURNAT CINEVA.

Giuseppe, scumpe prietene, cine o fi fost ? Am eu bănuielile mele atunci vorbeşte clar. N-am încredere în mine poţi avea încredere. În nimeni, dacă nu te superi, şi apoi zic ai auzit de Iuda Iscarioteanul ? Linişte generală.

11

Cei cu aerostatele și cei de la cinematografie își instalează corturile în Cîmpie între Santa Palomba și Albano lîngă Casele Abbruciato. Vino repede să vezi, zicea Nossella, uită-te la nebunii ăștia care se ridică în aer cu baloanele.

Cei cu aerostatele puteau fi văzuți de departe cum zburau cu baloanele lor, deveneau tot mai mici în Cer și apoi dispăreau cu desăvîrșire. Cei de la cinematografie se urcau și ei cu aparatele cinematografice și dispăreau în Cer împreună cu cei cu aerostatele. Ferice de ei. Ce-or fi găsit de fotografiat nu se poate ști, zicea Rosalma, în Cer e doar aer și aerul nu se poate fotografia.

Din cer se poate fotografia Pămîntul, ziceam, și de pe Pămînt se poate fotografia aerul adică Cerul în toată întinderea lui, vreau să spun că nu-i nevoie să te duci în Cer ca să fotografiezi Cerul. Mă opream să pălăvrăgesc între un supt și altul. Cînd laptele nu mai curgea îmi aprindeam o țigară iar ea zicea eu nu fumez din cauza laptelui. Puțină nicotină nu strică, ziceam, fumează fumează liniștită, totuși laptele nu prea curge adică trebuie să sug proporțional.

Mereu alți indivizi cu aerostatele și alții de la cinematografie continuau să-și ia zborul de pe Pămînt, ce-or fi căutînd ? După părerea mea au ei

ceva în cap, ziceam, dar ce anume ? Deocamdată nu-mi pot da seama. O să fie mult de așteptat ? Depinde. Unele lucruri se întîmplă imediat și pentru altele trec ani și ani, eu stau aici și aștept lăsați-mă să aștept.

AȘTEPT ȘI SECOLE ÎNTREGI DACĂ E NEVOIE.

Văd cum se schimbă Lumea în jurul meu, casele se prăbușesc, ba chiar orașe întregi și se construiesc altele în locul lor, oamenii se topesc ca înghețata. Eu stau aici și aștept. Nu încurc pe nimeni, stau tăcut și nemișcat, nimeni nu mă bagă în seamă. Oamenii trec pe lîngă mine și se îndreaptă toți în cîte un loc, se ascund.

Nu mai înțeleg cum vorbesc ce spun, au devenit cu toții străini oamenii ăștia care stau în jurul meu, urmașii ăștia. Dar ce-or fi zicînd ? Îi văd cam agitați. Se întîmplă ceva grav, aud niște zgomote, văd cum o iau la goană, se refugiază sub pămînt. Se strecoară prin niște găuri și dispar ca furnicile. Zgomotul devine tot mai tare, aerul e tot mai cald. Dar ce s-o fi întîmplînd cu zgomotul ăsta ? Poate că-i lucrul ăla care trebuia să se întîmple și care se întîmplă acum. Dar despre ce e vorba ? Ce lucru-i ăsta care tocmai se întîmplă ? Drace acum am început să mă topesc și eu ca o înghețată, dacă nu vă supărați. În cazul ăsta ajutați-mă, fac orice dar nu mă puteți lăsa aici singur. Prefer să vin cu voi sub Pămînt deși Pămîntul nu-mi place,

PĂMÎNTUL NU SE POATE RESPIRA.

Iată că porneşte un alt grup de indivizi cu aerostatele şi de la cinematografie. Ferice de ei. Dar ce-or fi căutînd în Cer ? Poate se duc în sus ca să privească în jos, pur şi simplu, sau poate se duc sus doar ca să se distreze. Am auzit că

CERUL E FOARTE DISTRACTIV.

Pa nu-i distractiv de loc, zice Rosetta, cînd eşti suspendat în aer fără nici un punct de sprijin. Şi apoi vezi că-i vorba de militari, ăia nu ştiu ce-i aia distracţie. În anumite cazuri, ziceam, în distracţie e inclusă şi plictiseala.

Sau, ziceam, n-o fi izbucnit cumva vreun război, nu cred, aş fi aflat. Poate că a izbucnit azi dimineaţă, citeşte ziarele şi Radioul te uiţi la Televizor ? La Televizor mă uit doar la Publicitate şi la cîntece dar dacă ar fi război n-ai grijă că aş fi aflat. Păi în cazul ăsta, zic, ce caută aici cei cu aerostatele şi cei de la cinematografie ? Ce caută n-aş putea să-ţi spun, îi văd cum îşi iau zborul dar ce fac n-aş putea să-ţi spun, sînt oameni ciudaţi şi fac lucruri ciudate. Mă rog, dar lucrurile astea ciudate o să-l deranjeze pînă la urmă pe Arhitect, ziceam, sus în Cer.

O să vezi că fac pe ascuns un război groaznic şi mut, nu mai e ca pe timpul Libiei împotriva beduinilor cînd războaiele făceau multă gălăgie. Lasă-i în pace pe beduini, lasă-i să stea în pace unde stau, zicea Rosaria, adică în Libia. Dar apoi zicea dintr-o dată vorbeşti de Libia, vezi că e un război de acum nu ştiu cît timp ăsta contra bedui-

nilor. Drace ai dreptate, dar atunci cîţi ani oi fi avînd ? Taci din gură, ai destui.

E de necrezut cîte lucruri s-au apucat să se întîmple pe-aici. Ăştia cu aerostatele, ăştia de la cinematografie, nu ştiu de ce-mi pierd timpul cu ei. Ce tot staţi acolo cu baloanele, ziceam, azi rîd şi curcile de baloane, sînt un lucru foarte demodat de care rîd şi curcile. Zece mii de metri înălţime nu înseamnă nimic pentru că la zece mii de metri zboară şi un avion normal ca alea care pleacă de pe aeroportul Fiumicino sau alea care pleacă de pe aeroportul militar din Pratica di Mare se urcă mult mai sus.

În 1936 Stevens şi Anderson au ajuns la o înălţime de douăzeci şi două de mii şaizeci de metri cu un balon. Mai sus tot n-o să ajungeţi. S-a dus vremea baloanelor, dacă nu sînteţi atenţi o să vă înfigeţi în antenele Radio Televiziunii de la Santa Palomba. Santinela mă privea şi tăcea, nu putea să vorbească dar vedeam că era foarte nervoasă şi încerca să se uite în altă parte ca să nu mă privească în ochi. Nu auzise niciodată de Stevens şi Anderson.

Deci nu te aşezi să fumăm o ţigară ? ziceam, şi între timp să mai stăm la palavre. Vorbim despre ce vrei tu, santinelo, tu îmi spui ceva şi eu răspund. Îi suflam fumul în nas să-i fac poftă să fumeze. Apoi îi arătam pachetul de ţigări şi ziceam aşază-te o clipă să stăm la palavre. Ce or fi căutînd sus în Cer la o înălţime de zece mii de metri ? Ce-şi închipuie c-o să găsească ? Sau ce-şi închipuie că o să vadă acolo sus ? N-or să vadă nimic. Şi cînd ajung în Cer

PRIVESC ÎN SUS SAU ÎN JOS ?

Santinela nu răspundea. Poate că-i un sistem nou de a supraveghea ceea ce se întîmplă pe Scoarţa Pămîntului ? Ai auzit vorbindu-se despre ceva sau nu ştii nimic ? S-a vorbit mult despre asta prin împrejurimi. Tu vorbeşti puţin dar urechi ai, santinelo. Ce se spune ? Sau ţi-ai cusut gura ? Cine a fost ? Santinela îşi rotea ochii dădea din picioare şi nu răspundea nimic. De unde eşti ? întrebam, eşti din Catania, siciliană ? Eşti micuţă, santinelo, să tot ai unu şi şaizeci şi cinci cu bunăvoinţă, ai părul negru, ai putea fi siciliană sau sardă. Sau calabreză sau pugliează, în general santinelele mici şi cu părul negru sînt meridionale, dacă nu te superi.

Terminasem de fumat ţigara şi aproape că nu-mi dădusem seama din distracţie. Scot pachetul să-mi aprind alta. Fumez mult, ziceam, fumez ţigară după ţigară. Ziceam aşa să zic şi eu ceva. Sînt bune astea sînt ţigări blonde făcute în Elveţia cu tutun american. Îţi plac ţigările blonde făcute în Elveţia cu tutun american ? Sau le preferi pe cele franţuzeşti făcute în Algeria cu tutun negru ? Mă duc să-ţi cumpăr un pachet de Gitanes dacă vrei şi cît ai zice peşte sînt înapoi. Aş lua iute bicicleta şi-n cinci minute sînt aici cu pachetul.

Îi suflam fumul în nas să simtă mirosul de tutun. Şi chiar nu vrei să stai jos. Să vorbim, ziceam. Santinela dădea din picioare dar se vede că avea ordin să nu vorbească, ţinea gura închisă

şi buzele închise. Dacă nu vorbeşti înseamnă că ştii ceva, santinelo.

De ce fac toate astea fără să-mi spună nimic? De ce faceţi mereu totul pe ascuns? Începeam s-o insult. Brută cretină, ziceam, şi ea nimic. Eşti o prost-crescută de n-ai pereche, vezi că-ţi trag un picior şi-mi ridicam piciorul, prefăcîndu-mă că-i trag un picior. Se vedea clar că santinela era foarte enervată dar nu se mişca şi nu zicea nimic.

Cei cu aerostatele şi cei de la cinematografie continuau să se urce. Ferice de ei. Se văd baloanele strălucind pe Cer devin tot mai mici şi apoi dispar. Eu în schimb am picioarele pe Pămînt şi capul pe umeri, vorbă să fie. Daţi-i înainte, zic, că tot n-o să faceţi nimic. Azi există rachete care merg în stratosferă, există sateliţi artificiali care se învîrtesc în jurul Lunii şi astronauţi care se învîrtesc în jurul Pămîntului. N-aveţi decît să mergeţi în Cer cu baloanele voastre cu tot, zic, în timp ce pedalez spre Albano.

CARAGHIOŞILOR.

12

Vreau să te întreb ceva, zicea Rosa, să vedem cum o să răspunzi ce făceai în momentul crimei. Nici măcar nu se știe exact cînd s-a întîmplat, aseară. Ce făceam ce naiba era să fac nu făceam nimic. Fii atent că nimic e prea puțin, zicea. Mă rog, e prea puțin, dar în cazul ăsta aș putea să te întreb și eu același lucru n-ai decît știi prea bine că nu ies niciodată din casă. Da, dar poliția n-o să creadă, sînt atîtea femei grase care se tot fîțîie de colo colo, ba fac chiar călătorii foarte lungi, trec cît ai clipi din ochi dintr-un continent într-altul, cu vaporul sau cu avionul. Sînt atîtea persoane grase care călătoresc în lume. De Churchill îți aduci aminte ? Nu făcea altceva decît să călătorească. Mai sînt și femeile uriașe de la circ. Femeia Tanc care merge fără încetare dintr-o țară într-alta. O fi, zice, dar eu nu sînt ca alea de la circ, ca Femeia Tanc.

Tu care vorbești atîta, zicea, se prea poate vorbesc atîta dar la momentul potrivit nu spun nimic, cînd e cazul să-mi țin gura. Ar fi mai bine, ziceam să-i ia la întrebări pe vagabonzii ăia care mișună prin împrejurimi și printre vagabonzii ăia te afli și tu, zicea Rosalinda, pe locul întîi. Se poate dar mai sînt și zilierii, și muncitorii de la fabricile din vale dinspre Latina, și ăia din Roma care trec pe

aici ca să se ducă să facă baie la Torvaianica. Grădinari proprietari de vile servitori avicultori meşteşugari şi şomeri, nu te supăra.

Şi-apoi mai sîntem noi doi, dacă n-ai nimic împotrivă. Să vorbim clar, zicea :

CINEVA TREBUIE SĂ-L FI OMORÎT.

De acord cineva da' eu n-am nici în clin, nici în mîneci cu el, cu criminalul. Dacă poliţia pune mîna pe tine, zicea, ai vreun alibi ? Dacă nu mă înşel sînt nevinovat totuşi, uiţi acest mic amănunt iar ea zicea asta mai rămîne să dovedeşti. S-a făcut îţi arăt chiar acum că dovedesc tot ceea ce-mi trece prin cap. Îmi mai aprind o ţigară, fumez liniştit, lasă-mă să mă gîndesc, zic, şi pînă una alta fumam. Fumează, fumează, Giuseppe, c-o să tot ai de fumat.

Iată, puneţi întrebările şi eu vă răspund. Să începem prin a spune că am sosit aici la şapte şi jumătate după-amiază, spre seară şi că te-am găsit uitîndu-te la televizor. Telefunken. Nu, dragă, cu poliţia nu merge aşa trebuie să explici precis, la ce mă uitam ? Bine, atunci să zicem că te uitai la Publicitate te uiţi în fiecare seară. Ba de loc, n-am văzut nici o Publicitate aseară era o piesă. Atunci să zicem că era o piesă nu ţin minte cum se chema. Vezi că poliţia e chiţibuşară de-ţi scoate peri albi, vezi că o să vrea să ştie subiectul se poate inventa, ziceam, că şi aşa sînt toate la fel.

Or fi toate subiectele astea la fel cum spui tu, zicea Rosina, dar de fapt nu sînt de loc la fel.

Poliţia se uită şi ea la televizor şi nu se lasă dusă de nas prea uşor. Foarte bine asta înseamnă că n-ai nici un subiect şi nici o piesă de povestit,

zău dacă înțeleg atunci de ce dracu ai mai luat televizorul ăla. Îl las deschis tot timpul, spunea, dar nu mă prea uit la el. El îi dă înainte de unul singur cu muzica și dansurile, iar eu trec pe lîngă el, înainte și înapoi prin casă, uneori mă așez acolo în fotoliu și adorm. Dacă m-am plictisit cînd mă trezesc îmi zic

IA SĂ TREC EU
PE CELĂLALT CANAL

adică văd o parte din Programul unu și o parte din Programul doi, cu alte cuvinte n-am nici un subiect de povestit.

Foarte bine n-avem decît să povestim ce vrem noi în afară de televizor. De exemplu, aseară mi se pare că era un cîine la tine. Am înțeles un cîine, zicea, ce rasă de cîine ? Și eu zic orice rasă o fi n-are importanță, e vorba doar de un cîine de care să vorbești poliției.

Atunci să zicem că era un cîine vagabond, o corcitură cu blana roșie și botul negru care a venit din întîmplare. Blana roșie și botul negru, ziceam, nu-mi place, ar fi mai bine cu botul roșu și blana neagră. Stai să ne gîndim nițel, zicea, să știi că după părerea mea avea blana roșie și botul negru cum am spus adineauri. Ba avea botul roșu și blana neagră, dacă n-ai nimic împotrivă. De care cîine vorbești ? De cînele ăla vagabond, corcitura care a intrat aseară din întîmplare la tine în casă, îmi aduc aminte perfect avea botul roșu și blana neagră. Vezi că te înșeli ? zicea, avea botul negru și blana roșie, îl văd în fața ochilor ca și cum ar fi fost ieri. Și eu aș putea să jur că avea botul

roşu, ziceam, şi blana neagră. Sau ai confundat sau nu-ţi aduci bine aminte, cîinele ăla vagabond, corcitura aia avea botul roşu şi blana neagră. I-am dat chiar o bucată de pîine că era înfometat, zicea, îmi aduc foarte bine aminte avea botul negru, nu, botul roşu, ziceam, şi blana neagră.

Dacă nu ne înţelegem, zicea, o să avem de furcă cu poliţia. Bine atunci de ce să nu alungăm cu un picior în fund cîinele ăla vagabond, corcitura cu botul roşu şi blana neagră? Cum vrei tu, zicea, dar să alungăm pe cîinele cu botul negru şi blana roşie cum zic eu. Eu sînt în stare să-l arunc pe fereastră, ziceam, ştii prea bine, cîinii vagabonzi au uneori lepră iar ea zicea turbare mai degrabă decît lepră, să nu exagerăm. Ba pot foarte bine să aibă şi lepră cîinii răspîndesc toate felurile de boli nici mai mult nici mai puţin decît oamenii, dacă n-ai nimic împotrivă. De unde crezi că vin epidemiile vin de la cîini. Mai degrabă de la şobolani decît de la cîini, zicea Rossanda, şi eu ziceam vin şi de la unii şi de la alţii cum scrie şi în Enciclopedia Treccani.

După părerea mea din cauza vinului le încurci pe toate, zicea, aseară ai băut puţin vin şi nu eşti obişnuit. E-n regulă puţin vin de povestit poliţiei, puţin vin alb de Castelli. Roşu, există şi vin roşu de Castelli. Nu dom'le era alb de asta sînt sigur. Şi la un moment dat te-ai îmbătat, zicea, de acord nu ştiu dacă-mi convine s-o spun poliţiei dar în cazul ăsta vinul alb mi se urcă la cap mai mult decît vinul roşu, dacă nu te superi. Dar ea zicea gradele sînt la fel chiar dacă se schimbă culoarea, era roşu. Şi în timp ce beai să zicem că ţi-a căzut sticla jos. Atunci mi-a scăpat jos o sticlă de vin

alb. De vin roşu, zicea, şi cînd ai strîns cioburile ţi-ai tăiat buricul degetului. De acord m-am tăiat la deget păcat de deget totuşi vinul era alb, poate-l confunzi cu sîngele.

Roşu era roşu că doar oi fi ştiind ce vin se bea la mine acasă, era roşu. De fapt, roşu sau alb nu e acelaşi lucru ? Albul seamănă foarte mult cu roşul şi viceversa, sînt aproape la fel. Nu dragă, roşul şi albul sînt două culori foarte diferite. Atunci, ziceam, să aşteptăm să ne întrebe poliţia, o să ne putem hotărî în linişte dacă-i alb sau roşu de ce atîta grabă. Ba trebuie să ştim cum era. Chiar acum vrei să ştii ? Mai bine acum decît altundeva, la închisoarea Regina Coeli.

Iartă-mă, ziceam, dar dacă vin să ne întrebe le vorbim de deget deci o poveste de povestit tot avem, degetul ăla tăiat cu un ciob de sticlă, la ce ne mai trebuie să ştim culoarea vinului din ea ?

UN DEGET TĂIAT E UN ALIBI SUFICIENT.

Poate ar fi mai bine un picior, zicea Rosangela, poliţia nu se mulţumeşte prea uşor. Fie un picior, ziceam, nu-mi convine. Picioarele îţi folosesc la umblat cu un singur picior nu poţi nici măcar să pedalezi. Atunci n-ai decît să mergi pe jos, zicea, nu dragă, nici nu mă gîndesc să ies la plimbare şchiop cu un singur picior, nu te supăra.

Pedalam spre Albano, fluieram. Fii atent, îmi spuneam, la fluierat. Vreau să zic că poate fi careva pe aici care te spionează, mai bine stinge farul. Pedalam în urcuş, fluieram. Giuseppe, ce e cu sudoarea asta care-ţi curge de pe frunte ? E

drumul care urcă. Şi se poate şti unde te duci şi de ce? Mă duc să mă îngrijesc, trebuie să mă duc la farmacie, mi-am tăiat buricul degetului cu un ciob de sticlă.

Ia te uită cum m-am mai tăiat, ar fi mai bine să nu avem buricele degetelor. Giuseppe, dragă prietene, în comparaţie cu călătoriile interplanetare ce înseamnă buricul unui deget? Foarte bine, în comparaţie cu călătoriile interplanetare, mă doare. Chiar şi în comparaţie cu eclipsa de Soare, un buric de deget nu contează, chiar şi în comparaţie cu puşcăria Regina Coeli. Ba eu zic să laşi mai bine Regina Coeli acolo unde e, la Roma.

13

Vorbeşte vorbeşte muscarule, care omori muşte de dimineaţa pînă seara, că adevărul, dacă există, mai devreme sau mai tîrziu iese la suprafaţă. Muscarul continua să vorbească, mă cheamă, zicea, şi eu sosesc cu pompa şi bidonul de melasă lichidă amestecată cu D.D.T. Pe unde trec eu morţii nu poţi să-i numeri. Sînt cu milioanele, ca în război. Numai că la mine-i vorba de muşte nu de oameni.

Vorbeşte vorbeşte muscarule, duc războiul ăsta, zicea, urăsc muştele. Sînt în stare să pompez melasă şi D.D.T. ore în şir fără să obosesc, ziduri trunchiuri de copac stîlpi de telegraf garduri terenuri de popice şi de tenis curţi grădinile caselor şi vilelor. Unde o fi găsind toate lucrurile astea şi casele astea nu-nţeleg, ziceam, aici în Cîmpie nu-i nimic, e un deşert mai rău decît cel din Sahara, totuşi dacă le găseşte e foarte bine că le omoară asta-i meseria lui.

Mă cheamă pe la vile şi pe la ferme mai încolo în partea de şes care se întinde spre mare la Torvaianica. În zonele astea muştele sînt mai rele din cauza presiunii care în schimb e mai înaltă. Cu cît Pămîntul e mai jos cu atît presiunea e mai înaltă şi viceversa. Cu cît presiunea e mai înaltă cu atît muştele sînt mai rele şi viceversa.

Mă cheamă uneori şi la Torvaianica Tor San Lorenzo şi plaja lui Lavinio, zicea muscarul, unde

merg romanii în timpul verii să facă băi de mare. Toată lumea aia în pielea goală atrage muştele, ziceam. Şi el zicea foarte mulţumesc,

MUŞTELE TRAG AL NAIBII LA OAMENI.

De acord trag la oameni, totuşi preferă cadavrele mai ales dacă-i şi sînge răspîndit împrejur pe iarba de pe pajişte, pe florile de grozamă. Adică muştele vin acolo unde-i sînge, ziceam, simt mirosul de departe. Chiar aşa-i, zicea muscarul îmi dădea dreptate. Noi nici măcar nu simţim mirosul ăsta iar ele îl simt de la o depărtare de kilometri. Vorbeşte vorbeşte muscarule că adevărul, dacă există, mai devreme sau mai tîrziu iese la suprafaţă.

Uneori vin să mă cheme să deparazitez într-o casă. Eu sosesc pe bicicletă cu pompa şi bidonul de melasă otrăvită. Trebuie să-mi iau mîncare la mine, nu mă lasă să mă apropii de bucătărie şi de mîncare în general. Aşa că iau o geantă în care pun niţică brînză sau salam şi o sticlă de vin. Nu mă lasă să mă apropii nici de vin, tot din cauza otrăvii. În geantă mai pun şi un pahar, nu mă lasă să mă apropii nici de pahare. Au dreptate, D.D.T.-ul e o otravă puternică şi mortală, foarte mulţumesc. Cu otrăvurile astea pentru muşte, ziceam, se poate întîmpla uneori să otrăveşti şi un om, din greşeală evident. Muscarul mă privea şi zicea eu ştiu să deosebesc o muscă de un om.

Muştele, ziceam, se vor obişnui şi cu D.D.T.-ul. Aşa s-a întîmplat în Sardinia după marea campanie împotriva muştelor de la sfîrşitul lui 1940, în Danemarca în 1944 şi în Egipt în 1948. Acum

muştele egiptene au devenit absolut refractare, le apucă rîsul cînd simt mirosul de D.D.T. Acelaşi lucru se întîmplă în Sardinia şi în Danemarca muştele se prăpădesc de rîs. O fi adevărat, zicea muscarul, dar deocamdată pe unde trec eu pămîntul devine negru de muşte ca un cîmp de bătălie. Mă rog, un cîmp de bătălie, dar pînă una alta infectaţi aerul cu insecticidele astea. Pînă la urmă o să infectaţi întreaga Planetă cu otrăvurile voastre.

Ţînţarii, ziceam, au prins puteri cu D.D.T.-ul iar gîndacii din America de Sud au devenit de două ori mai mari de cînd mănîncă D.D.T. s-a format o rasă mult mai rezistentă la otrăvuri. Dai o luptă zadarnică, muscarule, şi pînă una alta otrăveşti atmosfera. În curînd vor începe şi oamenii să moară ca muştele, nu te supăra. Şi muscarul zicea poate c-o să devină refractari şi ei ca muştele egiptene şi gîndacii din America de Sud.

Vorbeşte vorbeşte muscarule că adevărul... Intru în vilă şi întreb ce trebuie să deparazităm ? Şi ăla zice aproape întotdeauna, stăpînul casei sau al vilei, trebuie să deparazităm totul, zidurile plantele gardurile terasele florile şi grădina, dacă are grădină, trandafirii şi tufişurile, dacă cresc trandafiri şi tufişuri, piscina şi streşinile şi unii zic de ce să nu deparazităm şi groapa cu bălegar, dacă există groapă cu bălegar. Sau să facem o deparazitare parţială adică numai zidurile casei şi trunchiurile copacilor, dacă sînt copaci. Şi apoi întreabă cît costă deparazitarea asta ? Nu costă nimic pentru că plăteşte Primăria din Albano. Bine, zice ăla, adică stăpînul casei sau al vilei, atunci să facem

O DEPARAZITARE GENERALĂ.

Cînd aud că nu costă nimic vor să deparaziteze totul, şi acoperişul şi antena televizorului, foarte mulţumesc. Atunci îmi pun şapca-n cap încep deparazitarea, pompez melasa şi D.D.T.-ul care-i un amestec destul de greu de pompat cînd e prea gros adaug cîţiva litri de lapte de la Centrală. Uneori mă apuc să cînt.

Vorbeşte vorbeşte muscarule. Mai demult participam la concursurile de ciclism, în Cursa Lacurilor dar după aceea mi-am rupt un picior, şchiopătam. Acum sînt muscar nu mai sînt alţi muscari în toată Comuna Albano. Sînteţi numai dumneavoastră sînt numai eu. Poate c-aţi auzit de mine cum vă cheamă ? Giuseppe e numele meu dar toţi îmi zic muscarul unic din Albano. Cum aţi spus, vă cheamă Giuseppe ? Mă cheamă Giuseppe, foarte mulţumesc, zicea muscarul. Drace, un alt Giuseppe care se cheamă Giuseppe. Nimic, ziceam, e ceva ciudat cu numele ăsta. Mă numesc aşa de cînd m-au botezat. Nu face nimic ziceam într-o doară.

Dar atunci cîţi Giuseppe sîntem ? Cum se face, drace, de tot întîlnesc cîte unul din cînd în cînd ? Simetriile astea m-au speriat întotdeauna. Într-o bună zi o să-mi sară ţandăra şi-i căsăpesc pe toţi, fac un adevărat măcel, nu vă supăraţi. Giuseppe, dragă prietene, exagerezi, un măcel ? Ce vină au dacă-i cheamă aşa ? Şi Preşedintele Republicii Italiene, şi Mazzini şi Garibaldi. Mă rog, Mazzini şi Garibaldi nici nu vreau să aud de Aştia Doi.

Deci muştele sosesc şi se aşază unde simt melasa e foarte dulce. Încep imediat s-o lingă adică

s-o sugă cu trompa deoarece muştele nu au limbă, au o trompă ca elefanţii. După cum vorbea se vedea că urăşte muştele. Zicea

MUŞTELE N-AU PIC DE OMENIE.

Mă rog, n-au pic de omenie dar crezi poate că eşti mai bun decît ele cu melasa şi D.D.T.-ul tău? În mic semeni cu cei de la camerele de gazare, cu măcelurile tale.

Uneori sosesc în cîte o vilă, zicea, pentru deparazitare şi încă dorm cu toţii dimineaţa devreme. Atunci încep să strig şi-i scol pe toţi din pat. Treziţi-vă, zic, treziţi-vă că a sosit muscarul. Umblu mult umblaţi şi noaptea cu bicicleta şi melasa? Asta se-ntîmplă rar, zicea Giuseppe, eu umblu mai ales ziua, muştelor le place căldura, bîzîie la Soare. Vorbeşte vorbeşte muscarule îl las să vorbească vorbiţi vă rog.

Adesea găsesc grămezi de gunoi şi zic de ce nu scoateţi gunoiul ăsta? Vreţi să hrăniţi muştele poate? Totuşi n-aţi inventat încă o posibilitate de a le extermina, ziceam, în schimb o posibilitate de a extermina oameni există o mulţime. Încercam să aduc vorba despre oameni. Dar Giuseppe zicea muştele bîzîie printre pini, în grădină printre trandafiri şi alte flori şi apoi se aşază pe grămada de gunoi de lîngă gard. Care gard? ziceam. Un gard oarecare, de lîngă vilă. Care vilă? O vilă oarecare. Nu-mi prea placi, Giuseppe, cu palavrele astea ale tale.

Apoi intră pe fereastră, zicea, şi se aşază pe farfuriile cu ciorbă, se îneacă în paharele cu vin. Mă rog, în paharele cu vin, ziceam, dar al cui e vinul ăsta, ale cui sînt paharele astea? Ale stăpînilor

vilelor, zicea Giuseppe. Cine sînt și cum îi cheamă pe stăpînii ăștia ? Sînt stăpîni oarecari, nu-i cunosc după nume și nici nu vreau să-i cunosc, spunea. Uneori mor greierii și fluturii din cauza deparazitării mele vă foarte mulțumesc, zicea, în anumite cazuri mor și găinile. Dar oamenii ? ziceam, uneori mor și oamenii, nu vă supărați, apoi sosește poliția și găsește un cuțit în mijlocul pajiștei. Îi făceam un fel de interogatoriu. N-ați pierdut din întîmplare un cuțit pe undeva prin mijlocul pajiștei ? Nu, zicea Giuseppe, ce cauți ? Eu folosesc melasă și D.D.T. aș avea nevoie doar de un compresor pentru pompă. Mă rog, un compresor pentru pompă, ziceam, dar un cuțit în buzunar cînd cineva umblă toată ziua sînt sigur că aveți ba vă-nșelați.

Aici din păcate se mai folosesc vechile sisteme. Zice luați un recipient de sticlă cu deschizătura largă în sus și îngustă în jos ca gîtul unei sticle cu fundul în sus care intră într-un alt recipient tot de sticlă. În acest al doilea recipient puneți oțet sau apă sărată, musca intră și moare înecată. Mă fac să rîd, zicea, cu oțetul și apa sărată.

Se înmulțesc cu milioanele într-o săptămînă, în curînd o să invadeze toată Planeta, o să ne mănînce de vii dacă nu sîntem atenți.

VOR SĂ NE IA LOCUL PE PĂMÎNT.

la asta țintesc muștele, foarte mulțumesc. Primăria din Albano face ce poate, sărăcuța, a agățat un afiș pe care scrie

RĂZBOI ÎMPOTRIVA MUȘTELOR,

scrie nu lăsați coji de fructe pe jos, nu aruncați

borhotul în timpul culesului adică după cules cînd se face vinul. Dar muștele, ziceam, vin mai ales unde-i sînge, se dau în vînt după sînge și materie în descompunere.

Materie în decompunere e mereu adică peste tot, zicea Giuseppe, în jurul caselor dar și în mijlocul pajiștilor în toate anotimpurile, animale mici moarte. Păsări șopîrle veverițe șoareci și alte animale mici moarte. Și oameni, ziceam, de exemplu bătrînul acela găsit mort în mijlocul pajiștei și sînge pe florile dimprejur și cuțitul în mijlocul ierbii. E un drum pe acolo v-am văzut trecînd pe drumul acela trec pe unde am chef. Erați pe o bicicletă neagră am primit-o de la Comuna Albano, cu meseria mea trebuie să mă deplasez mereu dintr-un loc în altul.

Uneori muștele sosesc în roiuri chiar de departe, unele soiuri speciale. Iar eu ziceam muștele sînt toate la fel ba nu sînt de loc la fel, zicea Giuseppe, sînt mii de soiuri diferite. Cu ochiul liber nu se prea văd diferențele, zicea, ca un italian cînd merge într-o țară străină, toți străinii i se par la fel dar de fapt nu-i adevărat.

Da, ziceam, aveți dreptate. Totuși eu nu văd nici o diferență între muște, mi se par toate la fel. E un roi care zboară deasupra Pavonei zilele astea, sînt muște sosite de departe, zice Giuseppe, am adus una unui profesor de la Institutul de Igienă din Latina și mi-a spus cum îi zice. Vorbește vorbește muscarule, ziceam, povestește-mi tot ce știi despre profesorul ăsta. A privit-o sub o lentilă și apoi a spus că asta e

FAIMOASA NECROFILĂ FUNERARĂ.

O clipă, am auzit pomenindu-se de ea, e cea care simte de departe mirosul de mort. Într-adevăr, zicea Giuseppe, cînd izbucnește un război sau un cutremur iată că sosește Necrofila Funerară. Uneori cu două trei zile înainte ca și cum ar prevesti viitorul.

Vine și cînd e un mort în mijlocul unei pajiști lîngă Turnul Medieval, ziceam, sau un singur mort e prea puțin pentru ea ?

14

Rosella mă privea și nu scotea un cuvînt, stătea acolo încremenită nu se mișca și nu vorbea, să știi c-o fi murit? Nu mor eu așa cu una cu două, zice ea, adică gîndul îmi ieșise din gură fără să vreau. Stai acolo parcă ai fi înțepenită ziceam, parcă ai fi o mumie îmbălsămată. Dacă vrei să vezi pe unul înțepenit de-a binelea, de pare o mumie din cap pînă-n picioare îmi arăta într-un ziar o fotografie complet neagră cu o pată neagră pe o altă pată neagră, prima pată era cadavrul iar negrul dimprejur era pajiștea. N-ar strica să tipăriți mai bine ziarele astea. E complet neagră, ziceam, nu se vede nimic. Pun prea multă cerneală în cilindrele rotativei, puneți prea multă cerneală.

Cu mașinile astea rotative ziarele ies foarte prost tipărite, mai ales fotografiile. Puneți prea multă cerneală și învîrtiți prea repede rotativele astea. Calm, că

TIMP E BERECHET,

sînt secole și milenii și voi stați acolo să numărați minutele. Uitați-vă la Piramide și învățați. Ăia făceau totul calm, Faraonii, și voi vă pierdeți timpul să cîștigați cîteva minute pentru edițiile voastre de seară.

Aici nu se vede nimic, zicea Rossana, dar poliţia are ochi buni. A găsit ceva prin iarbă, ziceam, îmi pare bine, ba de loc. Dar ce anume ? Ce anume nu se ştie. Poate cuţitul, ziceam, nu nu-i vorba de cuţit adică nu a găsit nimic precis ci un lucru în general. Aşa ceva nu se poate, poliţia nu e ca Platon care vorbeşte de lucruri în general. Trebuie să aflăm ce anume lucru a găsit, să lăsăm glumele.

Sînt atîtea lucruri care se pot găsi în mijlocul unei pajişti, n-o fi cumva cu cotor, ziceam, sau un vizor un mărţişor un mosor un madrepor sau ceva asemănător ? Un madrepor în mijlocul unei pajişti

LA ZECE KILOMETRI DE MARE,

zicea Rosanna. Vreau să zic, ziceam, l-o fi adus cineva. Las-o moartă cu madreporul, soţia sculptorului în marmură din Pavona a văzut ceva strălucind în mîinile poliţiei, ca un obiect de alamă.

Atunci, ziceam, n-o fi cumva o armură o ruginitură o gravură o săritură ? O săritură, zicea, în mijlocul unei pajişti ? Ce ţi se pare ciudat, orice loc e bun să faci o săritură, o pajişte un trotuar o stradă asfaltată o piaţă din Florenţa sau din Milano coridorul Spitalului din Albano. Totuşi, zicea Roselda, o săritură de metal nu cred că există. Poate că ai dreptate, ziceam. Poate, adică sigur.

Acum nu te lăsa furat de imaginaţie, zicea, de acord nu mă las furat de nimeni, fii liniştită. Poate că-i vorba doar de un voal de un pumnal. Sau, ziceam, de-un Amiral. Vezi că-i cam greu să găseşti un Amiral în mijlocul unei pajişti. Există vapoare

în largul mării crucişătoare şi cuirasate, acolo stau Amiralii, în mijlocul unei pajişti nu cred. Mă rog, nu crezi dar în mijlocul unei pajişti se pot găsi o mulţime de lucuri, o dată au găsit o piatră căzută din Lună, ziceam, făcuse o gaură mare în Pămînt. Un Amiral poate să stea oriunde, inclusiv pe pajiştea de lîngă Turnul Medieval, dacă nu te superi.

Oricum dă-l încolo de Amiral, spune-mi mai bine ce-ţi place în mijlocul unei pajişti. Un pumnal un pistol, un piolet, o pilă. O panteră sau o pumă ce-i aia o pumă ? Un mamifer carnivor din Pădurile Americane, n-am auzit niciodată de puma asta, zicea. Aşa zice Dicţionarul Limbii Italiene de Zingarelli, corp suplu fără coamă şi fără smoc în vîrful cozii, îmi pare rău că n-are smoc în vîrful cozii, sărăcuţa. Dicţionarul mai zice că puma monocoloră e un animal timid şi fricos care atacă turmele mai ales oile, după părerea lui. Dar unde-or fi stînd turmele astea şi oile astea în Pădurea Americană ? Oi în pădure nu s-a mai pomenit. Şi apoi dacă-i un animal atît de timid şi fricos cum scrie-n Dicţionarul Limbii Italiene de Zingarelli, de ce atacă turmele ? Eu n-aş vrea să mă găsesc nas în nas cu el.

Mai e şi-un desen în josul paginii şi dacă ar fi să te iei după el puma seamănă cu un tigru sau cu o panteră. Şi-n cazul ăsta să nu-mi spuneţi mie că e un animal timid şi fricos. V-aţi dat de gol cu desenul ăsta aţi încercat să-l daţi drept un iepure şi de fapt

E O FIARĂ SĂLBATICĂ

Sînt o mulţime în Pădurea Americană, nu mai ştii ce să faci. Să mergi înainte sau să te întorci

înapoi. Trebuie să fii foarte atent pentru că puma monocoloră se confundă cu frunzele galbene ale palmierilor americani. N-ai cum s-o vezi şi n-auzi nici un zgomot. Mergi liniştit iar ea îţi sare deodată în spinare. Sare grozav de bine ca toate felinele. O fi un animal timid şi fricos cum scrie în Dicţionarul Limbii Italiene de Zingarelli, dar

E UN CARNIVOR,

dacă nu vă supăraţi.

Ţin degetul pe trăgaciul puştii şi tu vii după mine în vîrful picioarelor. Tu te uiţi la dreapta eu mă uit la stînga. Palmierii ăştia cu frunzele tăioase. Căldura asta înăbuşitoare. Terenul ăsta acoperit de ferigi. Răgetele astea îndepărtate. Păsările astea care-şi iau zborul dintr-o dată. Nici nu se vede Cerul cu tot frunzişul ăsta. Să ţi se facă frică nu alta. Rosalia mă priveşte înspăimîntată şi zice ce căutăm noi doi aici în Pădurea Americană ? De ce nu ne întoarcem acasă, nimeni nu ne obligă să stăm aici. Ai dreptate, ziceam, să ne întoarcem în Italia. Şi tu mai lasă dracului puma aia, zicea, las-o să stea unde stă, în Pădurea Americană.

Poliţia continuă să caute pe pajişte prin iarbă nu-i de glumit, zicea Rosmunda, cu poliţia. Odată a găsit în ochiul mortului portretul asasinului în momentul crimei. Şi cu asta, ce-i ? Dă-mi voie să rîd rîzi dacă vrei, zicea, dar fii atent să nu te audă. Vezi că

POLIȚIA ARE URECHILE FOARTE LUNGI,

vezi că urechile poliției sînt formidabile, mai dihai decît radarul. Poliția, ziceam, eu aud mai bine ca ea. Atunci auzi sirenele ? Nu acum nu aud nimic. Am înțeles nu le auzi, nu vrei să le auzi.

E poliția care se apropie cu mașinile ei, zicea, în curînd o să bată la ușă și o să vrea să intre. Să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic că nu-i nimeni. Dar ea zicea dacă vrea să intre intră, poliția sparge ușile ca nimica, are un sistem special adică nu le deschide de partea broaștei ci de partea țîțînilor cu o rangă de fier. Mă rog, cu o rangă de fier, ziceam, dacă intră s-o lăsăm să intre oricum un alibi tot avem.

Stau jos și aștept, fumez o țigară. Mă gîndesc la ultima țigară a condamnatului, la bufnițele care zboară peste Cîmpie cînd se apucă să zboare, la bătrînii așezați pe băncile din parc cu condiția să existe un parc și să existe bănci altfel vor fi nevoiți să se așeze pe Pămînt și dacă-i iarbă, pe iarbă. Eu nu mă așez niciodată pe Pămînt și cu atît mai puțin pe iarbă.

Și acum ce se întîmplă în jurul meu ? Cine trage ? Ce vor ce vreți ? Cu cine ce aveți ? Sînt gata să jur, îmi spuneți ce trebuie să jur și eu jur. Dar lăsați-mă să plec.

Acolo în mijlocul pajiștei au pus un afiș pe care scrie Milkatex, pînă și pe morți i-ați luat în antrepriză cu publicitatea voastră ?

15

Acasă duminica eu mă duc să mă plimb cu bicicleta. Iarna pe lîngă sobă şi vara în faţa geamului cu o carte în mînă, ies pe uşă şi-am plecat. Citiţi o carte sau o revistă ilustrată, adunaţi-vă gîndurile sau dacă nu deschideţi Biblia la întîmplare şi citiţi o pagină se găseşte întotdeauna ceva de învăţat, eu însă pedalez pe soare sau pe ploaie cît e ziua de lungă. Mă plimb prin Cîmpie, liber şi solitar ca un rinocer.

La dreapta şi la stînga drumului sînt tufişuri de oleandru cu flori roşii şi roz. Dincolo de tufişuri sînt măslini cîţiva pini, un gard de lemn de cireş de mare, doi stejari bătrîni, un cîmp arat două şiruri de viţă, o pajişte. Mă rog, poate că am exagerat, n-o fi existînd tot ce-am zis dar nu lipseşte mult. Împing cu mîna bicicleta în urcuş, vin de la Casale Abbruciato şi mă-ntorc la Albano.

Pe dreapta e o casă construită pe jumătate şi apoi părăsită, se vede că s-au răzgîndit. Totuşi locul e frumos ca privelişte. Mai e şi o grămadă de plăci de tuf, mai sînt şi cărămizi şi roci eruptive, dar nu văd nici un zidar nu-i pe-acolo. E şi o maşină pentru amestecat varul o bucată de plasă un sul de sîrmă ghimpată cîteva bucăţi de travertin o bicicletă ruginită. Mă apropii. Marca e aceeaşi ca a mea pe care o împing cu mîna, are aceeaşi formă

și aceeași culoare, și clacsonul e la fel și farul doar că asta-i bună de fiare vechi. O privesc cu atenție, bara transversală a cadrului e lovită ca și a mea, identic la fel. Aș zice că-i a mea dacă pe-a mea n-aș ține-o în mînă. Ce ți-e și cu simetria asta. Apărătoarea de noroi e ruptă acolo unde a mea e doar plesnită ușor. Au trecut luni sau ani de cînd a fost părăsită.

Mă uit împrejur, nu-i nimeni și totuși mă simt observat. În dosul tufișurilor astea înflorite e ascuns un om. Își îndreaptă pușca spre mine, îmi ochește fruntea, nu vă supărați.

E O SITUAȚIE CARE SE REPETĂ.

Aproape că simt gaura glonțului aici la stînga la rădăcina părului. Încă nu se hotărăște să tragă. Aștept împușcătura dintr-o clipă într-alta, sînt aici și nu mă mișc. Totuși dacă mor va fi un dezastru, povestea se termină înainte de vreme. Giuseppe, dragă prietene, știi că nu-i adevărat, stau cu toții aici și așteaptă să-ți ia locul.

Acopăr rabla de bicicletă cu niște crengi, nimeni nu trebuie s-o vadă. Mă ridic și mă-ntorc pe stradă. Mă prefac că nu s-a întîmplat nimic totuși bicicleta asta ruginită. Casa asta neterminată, tufișurile astea de oleandru. Iată că a tras dar nu s-a auzit împușcătura. Nici măcar șuieratul glontelui. De obicei gloanțele șuieră cînd trec prin aer, apoi se pierd și cad stinse pe Pămînt, așa-zisele gloanțe rătăcite. Poți da de ele în orice clipă cînd mergi pe stradă sau prin mijlocul unei pajiști. O fi căzut departe, pe o pajiște sau poate pe acoperișul unei case sau într-un canal. Undeva trebuie să fi căzut pentru că plumbul cade la un moment

dat. Nu zboară de la sine ci doar prin impulsul inițial al prafului de pușcă.

Dacă glontele m-ar fi lovit n-aș sta aici să povestesc, aș fi lungit pe Pămînt, aș fi început călătoria spre Frigul Veșnic, dacă nu vă supărați. În schimb stau încă în picioare, îmi îndrept pașii spre Albano. Pot să mă gîndesc și să vorbesc dar

SÎNT VIU PRINTR-O MINUNE

ești viu printr-o minune, Giuseppe.

Poate că vîntul a deviat glontele de pe traiectoria lui sau poate că n-a țintit bine. Din fericire omul e o țintă foarte mică, cum zice sergentul Rowan din Armata Americană. De la douăzeci la treizeci de centimetri ca să vă spun exact, trebuie să fii un trăgător bunicel. În funcție de distanță, deoarece de aproape toți știu să nimerească ținta. Mai sînt și din cei care nu știu să nimerească ținta nici de aproape, sînt unii care nu știu nici să țină o pușcă în mînă dacă-i vorba de o pușcă sau un revolver dacă-i vorba de un revolver. Dar poate că m-a salvat vîntul. Aerul însă e imobil ca o piatră, nu se mișcă o frunză pe ramuri. În cazul ăsta n-a țintit bine.

Întrucît nu mă pot prinde de viu încearcă să mă omoare sau să pună pe cineva să mă omoare. Adică au ucigași plătiți. E cineva căruia i-ar conveni să te vadă mort, întins pe pajiște cu iarba-n gură, Giuseppe. Altfel de ce ar fi încercat să te omoare ? Și-n cazul ăsta nu te mai fîțîi pe străzi merg doar cei care n-au de ce se teme. E interesul tău să dispari din circulație chiar cu prețul de a intra în pămînt cum fac furnicile și alte animale de care nu vreau să pomenesc.

Tu în schimb îţi petreci zilele umblînd pe drumuri să te împuşte orice necunoscut. Nu-ţi vezi de treabă, într-un timp te întorceai la Albano încărcat de plumb zinc aramă şi oţel etcetera etceterel. Dacă sosesc cumpărători frumos o să-ţi şadă frumos o să ne şadă! Pleci hai-hui cu bicicleta şi într-o bună zi o să te întorci cu capul găurit adică o să rămîi în mijlocul drumului. Oricît de mic ai fi tot poate să te nimerească un glonte în frunte dintr-o clipă într-alta.

DUPĂ ACEEA SĂ NU VII SĂ TE PLÎNGI.

Misterul bicicletei ruginite. Trebuie să fie un semnal dar din partea cui? Cine vrea să mă sperie? Împing cu greu bicicleta în urcuş spre Albano, picioarele-mi atîrnă greu în timp ce umblu dar capul mi-e uşor îl simt cum îşi ia zborul.

Peste şanţ zăreşti cîmpia, cu tarlaua de cartofi, şi ferice e ţăranul cel ce-n cuiburi i-a zvîrlit. Îmi place Pămîntul cultivat de om. La un moment dat vine să culeagă roadele, ferice de el, ţăranul care a semănat cartofii. Sînt alţii în schimb care stau acolo cu puşca aţintită, poate în timp ce eu mă uit liniştit împrejur, la cîmpul cu cartofi, el e ascuns în dosul gardului ăla şi mă ocheşte din nou ca să tragă. Dar care gard? Nu văd nici un gard prin împrejurimi. Nu gardul contează ci asasinul care-i ascuns în dosul lui.

De acord asasinul, dar cine i-a spus că o să trec pe aici,

CINE M-A SPIONAT?

E cineva aici care ar trebui să fie de partea mea şi care e de partea lui, dacă nu vă supăraţi. Mă urmăreşte pas cu pas, uneori îi simt răsuflarea în ceafă e vîscoasă ca un vierme. Aş putea să-ncep să urlu dar pe-aici nu-i ţipenie de om, s-au ascuns cu toţii au plecat. Unde sînt, unde sînteţi? Vă ascundeţi în cazul ăsta o să plec şi eu înainte să se întunece de tot.

E şapte şi jumătate după-amiază spre seară, Soarele o să apună în curînd, pe Cer se reflectă luminile Romei, o lumină difuză aproape violetă. Sînt luminile automobilelor care gonesc pe străzi înainte şi înapoi cu farurile aprinse, luminile reclamelor, farurile din For şi cele din Colosseu. E aprinsă şi lampa din faţa Gării Termini cea mai puternică din Lume cum spun ghizii din Capitală.

Acum sînt aproape de Albano. Cînd o să ajung la magazia mea o să intru repede şi-o să-nchid brusc uşa în urma mea. O să mă culc. Vreau să dorm un an întreg fără să mă trezesc, lăsaţi-mă să dorm. Prea sînt mulţi care mă hăituiesc ca şi cum aş fi o turmă de animale sălbatice. Dacă ţineţi neapărat să mă omorîţi omorîţi-mă în somn aşa nici n-o să-mi dau seama şi o să cred că dorm în continuare. Amin, ca o rugăciune creştinească.

Iată am ajuns aproape, umblu în vîrful picioarelor. Sînt curios acum să ştiu cum se vor sfîrşi lucrurile. Mai sînt cîţiva metri pînă la uşă. Rău, zice Rosella, mi-e teamă că se vor sfîrşi rău.

16

Stăpîna vilei zicea cum aşa ce caută Necrofila Funerară pe lîngă casa mea ? Iar eu ziceam, adică zicea muscarul, o fi vreun cadavru. Imposibil, zicea stăpîna vilei,

AICI NU SE GĂSESC CADAVRE.

Vedeţi, doamnă, ziceam, că Necrofila Funerară nu se înşeală, dacă n-o fi în casă o fi pe pajişte în dosul gardului ăla. Dar ea zicea de care gard vorbiţi, nu-i nimic acolo în spate adică sînt doar ierburi sălbatice şi arbuşti sălbatici, e o bucată de Pămînt necultivat, e un loc unde nu intră niciodată nimeni. De jur împrejur e un gard de sîrmă ghimpată.

Sînt ani şi ani de cînd nu moare nimeni în casa asta nu sînt cadavre. Bărbatul meu a murit departe de aici în Africa Orientală în Abisinia în 1936, în timpul războiului din Abisinia. Înainta cu o patrulă în mijlocul Junglei Africane, l-au luat drept un abisinian şi l-au împuşcat italienii. Doamna plîngea, criminalii, zicea, să-l ia drept un abisininan. Mi-au trimis o telegramă cu scuze semnată de Badoglio.

O fi poate un cîine mort sau un cal sau un alt animal mort, ziceam adică zicea Giuseppe muscarul. Cîinii şi caii nu umblă hai-hui să moară pe

cîmp, zicea ea, dacă mi-ar fi lipsit un cal mi-aş fi dat seama dar sînt ani de cînd nu mai ţin cai şi cîini în casa asta.

Dacă nu-i un cîine sau dacă nu-i un cal o să vedeţi doamnă că-i un un om sare uşor peste un gard de sîrmă ghimpată. Şi ea zicea trebuie să fie un tip bizar care să vină să moară în mijlocul unei pajişti ba de loc, ziceam, să mori e lucrul cel mai natural din lume, poate să se întîmple oricui. Să ştiţi doamnă că

SE MOARE DIN TE MIRI CE.

Nu, zicea ea, Necrofila Funerară s-a înşelat fără doar şi poate. Cadavre nu-s prin părţile astea, sînt absolut sigură.

Dacă nu-i azi o să fie mîine, ziceam adică zicea Giuseppe, Necrofila Funerară are un nas formidabil, simte mirosul de cadavru chiar cu o săptămînă înainte. Vorbeşte vorbeşte Giuseppe, vorbeşti de un mort cu doamna aceea.

Păi în cazul ăsta Necrofila Funerară e mult mai bună decît poliţia, nu s-a întîmplat niciodată ca poliţia să sosească cu o săptămînă înainte la locul crimei ci cu o săptămînă după. Din punctul ăsta de vedere poţi să-ţi scoţi pălăria în faţa Necrofilei Funerare. Totuşi e o diferenţă, zicea Giuseppe, poliţia umblă să-l găsească pe criminal iar Necrofila Funerară găseşte doar victima, dacă nu vă supăraţi. Iar el zicea uneori poliţia nu găseşte nici măcar victima.

Şi apoi, ziceam, cum s-a terminat povestea cu vila şi cu doamna aia ? Muştele nu se înşelaseră, zice Giuseppe. Drace hai spune mai departe nu te opri. Şi el zicea am dat un ocol pe cîmp şi-am

găsit sînge răspîndit pe Pămînt lîngă o colibă, iar în iarbă zăcea un bătrîn mort, ziceam. O clipă, zicea Giuseppe, nu era nici un bătrîn acolo era doar coliba acoperită cu paie. Mă rog, o colibă, ziceam, unde se află colibe prin părţile astea ? După părerea mea n-aţi văzut bine. Colibele în Epoca de Piatră cînd oamenii erau sălbatici. Că nu ne-om fi întors cumva în urmă cu o sută de mii de ani, cînd existau colibe lacustre şi mlaştinile dimprejur erau pline de crocodili. Dacă faci un pas îţi înhaţă un picior. Şi după aia mai umblă dacă poţi ! Era grea viaţa în mijlocul mlaştinilor alea cu crocodilii ăia. Mai sînt şi ţînţari uriaşi şi păsări înfometate care-ţi scot un ochi cu o lovitură de cioc şi-au şi zburat cu el. Dar eu ce-oi fi căutînd aici de unul singur cu o sută de mii de ani în urmă, în mijlocul crocodililor ţînţarilor şi păsărilor înfometate ?

A fost măcelarul ca să taie vite clandestin, zicea Giuseppe, face ce pofteşte. Atunci, ziceam, nu e vorba de o crimă,

NU ERA SÎNGE OMENESC.

Or fi fost nişte viţei, zicea, sau alte animale, măcelarul. Ce-are asta a face cu sîngele omenesc ?

Giuseppe, dragă prietene, muscarul a zis că erau viţei sau alte animale, nu vezi că-ţi pierzi timpul cu el ? Mă rog, îmi pierd timpul pierd ce poftesc, dacă nu vă supăraţi.

17

Se zice că umbla prin Cîmpia Pavonei și speria fetițele. Există bătrîni din ăștia care se distrează speriind fetițele, se ascund în spatele unui tufiș și apoi sar de-acolo brusc cu un salt, strîmbîndu-se și făcînd alte gesturi. Uneori și subsemnatul face la fel cînd nu știe ce să mai facă. Și din viciu dar și ca să se distreze, poate mai degrabă ca să se distreze, poate mai degrabă ca să se distreze decît din viciu. Totuși și din viciu.

Se zice că strîngea hîrtii vechi, cărți ziare și alte hîrtii vechi. L-au văzut împingîndu-și bicicleta pe care avea un sac plin de hîrtii vechi. Nimeni nu s-a uitat în sac și-n cazul ăsta cum de știu că era hîrtie veche ? Cum de știți că era hîrtie veche ?

PUTEA SĂ FIE ORICE ÎN SACUL ĂLA.

L-au văzut umblînd de unul singur noaptea pe plaja de la Torvaianica, așa se zice adică așa zicea o femeie, nevasta măcelarului din Pavona. Din cînd în cînd se oprea și-și ciulea urechile să audă zgomotul mării ca și cum dinspre mare ar fi sosit mesaje speciale. De fapt se știe că dinspre mare se aude doar zgomotul valurilor, mai ales

la Torvaianica. Ce mesaje puteau sosi dinspre mare la Torvaianica ? Hai să fim serioşi.

Umbla desculţ, se oprea să asculte şi apoi o pornea iar desculţ pe plajă cu urechile ciulite să prindă mesajele, ce fel de mesaje ? Dar nevasta măcelarului din Pavona ce căuta noaptea pe plaja de la Torvaianica ? Bărbatu-său ce zicea ? Ar trebui să-l auzim pe măcelar ce făcea nevastă-sa noaptea pe plaja de la Torvaianica.

Se zice că era un profesor travestit în cerşetor. Ca profesorii ăia de umblă să caute ruine romane. Speră într-una să găsească Colosseul dar de cele mai multe ori nu găsesc niciodată nimic. Dacă găsesc o piatră o duc acasă s-o arate nevestei. E posibil ca bătrînul să fi fost un profesor din ăştia.

Dar ce spera să găsească în Cîmpia Pavonei ? Mă rog, există dărîmături de vile romane de proastă calitate. Bogaţii nu veneau în vilegiatură aici, în Cîmpie. Aşa că scoateţi-vă din cap ideea că aţi putea găsi comori, erau vilişoare ieftine, se vede cît de colo după zidurile dărîmate. N-o să găsiţi în vecii vecilor o coloană de marmură, dacă vreţi să găsiţi una trebuie să v-o aduceţi ca Benito Mussolini în piaţa Argentina, costă mult. În general profesorii ăştia n-au o para chioară. În cazul ăsta duceţi-vă să căutaţi prin alte părţi, aici vă pierdeţi vremea.

Poate că era un hoţ. Dar hoţ de ce ? Există hoţii aşa-zişi de găini dar în ziua de azi nu mai e rentabil cu toate crescătoriile astea preţurile au scăzut considerabil. Mai sînt cei specializaţi în automobile şi mai sînt cei care nici nu vor să audă de automobile şi fură doar ce-i înăuntru,

aparate de fotografiat paltoane binocluri gramofoane mănuşi genţi de piele pline sau goale. Apoi mai sînt cei care fură cînd au ocazia ăştia ar fi hoţii aşa-zişi ocazionali ca ţiganii care fură tot în orice ocazie.

Totuşi ăsta nu era ţigan, dacă nu vă supăraţi. Doar să fi fost un ţigan travestit în cerşetor dar ţiganii sînt toţi cerşetori n-au nevoie să se travestească. În schimb s-a întîmplat de nenumărate ori ca cineva să umble îmbrăcat ca un cerşetor şi apoi să se descopere că e miliardar, cînd moare. Există anumiţi miliardari care se distrează făcînd pe cerşetorii. În cazul ăsta

UNDE SÎNT MILIARDELE ?

Unde le-o fi pus ? A lăsat un testament sau, dacă n-are testament şi n-are urmaşi, cine pune mîna pe miliarde, statul ? Sau Comuna Albano ? De ce nu le împart tuturor le convine să aibă miliarde. Chiar împărţit la o mie un miliard tot face un milion.

CUI O SĂ DAŢI MILIONUL ĂSTA ?

Mai sînt şi hoţi foarte eleganţi ca cei care stau la hotelurile de lux şi fură ca nişte coţofane. Vorbesc trei sau patru limbi, sosesc cu un Alfa Romeo sport. Bătrînul ăla n-avea un Alfa Romeo sport şi chiar dacă ar fi avut nu fura ca o coţofană, nu există hoteluri prin părţile astea iar coţofenele au murit cu toatele din cauza vînătorilor care au năpădit cîmpiile. Giuseppe, dragă prietene, hoteluri o să se construiască în curînd pe măsură ce Roma se va întinde înspre mare. Mă rog, Roma

înspre mare ar fi mai bine să stea acolo unde se află.

În orice caz prost îmbrăcat cum era nu-l lăsau nici măcar să intre adică n-avea cum fura. Într-adevăr

A FOST GĂSIT CU BUZUNARELE GOALE.

Atunci ce fel de hoț era ? Ciudată chestia asta cu buzunarele goale, pentru un hoț. Giuseppe, dragă prietene, există și hoți care n-au furat niciodată. Ăștia sînt cei mai periculoși pentru că e greu să-i recunoști și n-au cazier, nici poliția nu știe cum să-i bage-n închisoare cînd dă de unul din ăsta. În unele cazuri îi bat ca să mărturisească.

Se zice că ar fi fost un spion, dar pentru cine lucra ? Nu prea ai ce spiona în Cîmpia Pavonei. Există spionajul așa-zis industrial dar pentru asta trebuie să mergi înspre Latina unde se află fabricile apărute în Epoca *Boom*-ului. Aici nu există nimic, există doar crescătorii de găini adică nu mai există nici alea pentru că au dat aproape toate faliment, nu vă supărați.

Dacă însă era un spion militar ar fi trebuit să se ducă la aeroportul militar din Pratica di Mare unde se află reactoarele. Aici în jurul Pavonei nu există secrete militare e o pulberărie părăsită între Ariccia și Genzano nu interesează pe nimeni. Atunci de ce a venit aici să facă spionaj militar ?

Poliția a interogat oamenii ca să găsească pe cineva care-l cunoștea. Fiica tutungiului din Pavona zice tocmai ieșisem la plimbare cu scuterul. Am văzut pe bătrîn pedalînd pe o bicicletă nea-

gră pedala cu greu. Strada era în urcuş seara la opt spre Albano. Atunci bătrînul se dă jos de pe bicicletă începe s-o împingă cu mîna. Se opreşte să privească o casă în construcţie, să scotocească prin nişte fiare vechi. Era prost îmbrăcat. N-avea ochelari dar părea că-i are. Altceva nu vă mai pot spune, nu sînt sigură că era el adică s-ar putea să mă-nşel complet.

Decît să zică ce-a zis mai bine tăcea din gură fiica tutungiului din Pavona.

ORICINE POATE SĂ VADĂ UN BĂTRÎN PE BICICLETĂ NU-I MARE SCOFALĂ.

Lumea zice criminalul, dacă există vreun criminal, la un moment dat cade-n plasă. Plasa ar fi cea a poliţiei. Plasa, plasa, dar poliţia face prea mult zgomot şi peştele se sperie. Atunci înţepeneşte acolo de parcă ar fi înghiţit un par, se aşază şi aşteaptă, are de aşteptat nu glumă peştele adică criminalul. Peştele e şiret, cînd vede plasa o şterge-n altă parte, criminalul. Bine fac că o şterg atît unul cît şi celălalt, adică sîntem la punctul de unde am plecat, nu vă supăraţi.

Ce bine, zicea Rosalma, sîntem singuri eu şi cu tine în camera asta. Închisese uşa şi fereastra şi acum c-ai închis uşa şi fereastra, ziceam, ce facem noi doi aici pe întuneric ? Nimic nu facem nimic dar dacă vrei am putea zbiera ca din gură de şarpe că tot nu ne vede nimeni. Mă rog, ziceam, să zbierăm ca din gură de şarpe dar eu trebuie să sug nu pot să zbier.

Nu m-am explicat bine, zicea, adică putem face ce poftim în cazul ăsta de ce vrei să zbieri ? Să inventăm ceva, zicea, un joc care se poate juca în cameră pe întuneric, am dat salteaua la făcut, de pildă. Dar cum de pildă, salteaua ? Rosetta mă privea ai putea să nu mă priveşti atît, ziceam, că tot nu se vede prin bezna asta. Şi pe Pămînt adică pe podea, zicea, nişte jocuri. Stai să ne gîndim niţel, ziceam, nişte jocuri nu prea ai ce inventa, dacă vrei hai să ne uităm la Televizor mă uit singură cînd am chef.

Cu toată imaginaţia ta, zicea. Dă-mi o idee ce se poate face pe întuneric ceva în doi, ziceam, am găsit ceva ce făceam în clasa a cincea elementară.

În cazul ăsta nu ne-am înţeles, zicea.

19

Văd o pajiște neagră și o pasăre neagră firele de Înaltă Tensiune Soarele de o parte și Luna de cealaltă aerul transparent și zborul unui bondar un nor alb cu formă de cal și o Caravelă Alitalia cu uruitul ei îndepărtat. Cu coada ochiului văd și Turnul Medieval. Caravela dispare în direcția mării, a lăsat în aer o vibrație stranie care se confundă cu cele ale Radio Televiziunii de la Santa Palomba. Labele unui cîine merg înainte și înapoi pe pajiște, văd multe picioare de oameni civili și militari, vocile oamenilor care vorbesc. Vorbiți vorbiți

LA SFÎRȘIT N-O SĂ VĂ MAI RĂMÎNĂ NIMIC DE SPUS.

Furnicile nu-mi dau pace, nu poți avea liniște nici o clipă. Un fir de iarbă îmi intră în ureche o piatră mă apasă pe spate muștele mi se plimbă pe față nas buze ochi. Soarele îmi arde pielea, ochii sînt gata să-mi crape. Simt mici înțepături, or fi muștele sau furnicile ? Cineva mă atinge de ce mă atingeți ?

Văd doi corbi zburînd foarte sus pe Cer. Sînt negri. Se rotesc cu mișcările lor de corbi. Dar ce caută pe aici ? Ce cred c-o să găsească, ce credeți

c-o să găsiți ? Plecați în altă parte, aici nu există nimic pentru voi.

De ce nu mă acoperiți ? Că doar un cearceaf oți fi avînd. Dacă n-aveți puteți să cumpărați de la un magazin aici la Pavona sau la Albano, e ieftin. Nu se face să lăsați o ființă omenească pradă muștelor cu corbii ăștia care se rotesc în Cer. Dacă nu găsiți un cearceaf puneți pe el o pătură oți fi avînd, și o batistă pe față tot e mai bine decît nimic.

Acum aș vrea să mă scol sînt obosit, nu numai mersul obosește. Aș vrea să-mi dezmorțesc picioarele și apoi să mă duc să mă așez la umbra unui copac să fumez liniștit o țigară franțuzească. Nu mă ajută nimeni să mă scol bineînțeles de ce nu mă ajutați ? Ajutați-l să se scoale, dați-i mîna.

Iată că am găsit umbra unui copac dar copacul nu-i unde s-o fi dus ? Pare să fie umbra unui pin roman. Giuseppe, dragă prietene, ori că e a unui pin roman ori că e a unui stejar tot aia-i. Mulțumește-te cu umbra, ce-ți pasă de copac ?

Tot despre mine vorbesc, cuvintele se împletesc, formează o geometrie transparentă în aerul transparent. Trebuie să mă mișc, să vorbesc cu cineva, dar nu știu cu cine.

E CINEVA CARE VREA SĂ VORBEASCĂ CU MINE ?

Pot să vorbesc și de unul singur, dacă vreau, totuși dacă găsesc pe cineva e mai bine. Ne așezăm la umbră și stăm la taclale fumînd cîte o țigară fiecare. Chiar nu-i nimeni care vrea să vorbească cu mine ? Simt nevoia să-mi dezmorțesc și plămînii.

Nu ştiu cum se face, dar aici nu respir. Ajutaţi-mă să respir, aer e berechet primprejur, că doar n-oţi vrea să-l ţineţi numai pentru voi, sper.

Ei, chiar nu se găseşte nimeni care vrea să vorbească cu mine ? Aş vrea să ştiu atîtea lucruri, mor de poftă să le ştiu. Cine e bătrînul acela adică cine era, ce fel de viaţă ducea cînd trăiam. Ce făceam cînd trăiai. Am nişte bănuieli îngrozitoare, dacă nu vă supăraţi. Trebuie să vorbesc cu cineva, imediat.

Aş putea să dau un telefon dar n-am pe nimeni cui să-i telefonez şi chiar dacă i-aş telefona nu ştiu dacă ar putea să-mi răspundă la întrebări. Aş putea să încerc, încercarea moarte n-are. Dar pot oare să intru-n vorbă cu primul venit ? Depinde, trebuie văzut ce fel de tip e. Sînt unii cu care vorbeşti pentru prima oară şi ţi se pare că-i cunoşti de o sută de ani. Atunci zic alo, putem vorbi ? Şi el zice dă-i drumul, te ascult. Mă tutuieşte din capul locului ca şi cum m-ar cunoaşte şi el de o sută de ani.

Mi-ar place să vorbesc cu un tip din ăsta, mai mai că-i dau un telefon. Dar n-am numărul şi nici nu-l pot căuta în carte pentru că nu ştiu cum îl cheamă. Dar ce nevoie ai să-i ştii numele ? Cheamă-l şi aşa. Şi atunci zic alo cine-i acolo ? Iar el zice Giuseppe.

DRACE, ÎNCĂ UN GIUSEPPE.

Dar cîţi sîntem ? Închid repede şi apoi telefonez unei femei, ea n-are cum să se cheme Giuseppe. Dar o şti oare să-mi răspundă la întrebări ? Să vedem.

Poate că nici n-a citit ziarul şi atunci voi fi nevoit să-i povestesc de la început pînă la sfîrşit ce plictiseală. Trebuie să fiu atent să nu-mi scape ceva compromiţător, că altfel risc ca aia să alerge imediat la poliţie. Într-o clipă ajungi la închisoarea Regina Coeli, cît ai zice peşte. E de-ajuns un cuvînt în plus sau în minus.

Merită să risc ? Doar pentru plăcerea de a-i auzi vocea caldă, cu condiţia să aibă o voce caldă dacă are o voce rece şi stridentă e inutil, nu pot risca pentru o femeie care are o voce rece şi stridentă. Cu atît mai mult cu cît n-o cunosc. Dar uite că-mi spune pe nume, zice fii liniştit Giuseppe că nu suflu o vorbă nimănui. Mă rog, nu sufli o vorbă nimănui mulţumesc, dar vezi că nici nu prea ai ce spune, sînt nevinovat. Asta nu înseamnă nimic, zice, există multe tipuri de nevinovaţi, există nevinovaţi care ar merita douăzeci de ani de puşcărie.

O clipă, douăzeci de ani de puşcărie. Atunci vorbeşte clar de partea cui eşti, de partea mea sau de partea poliţiei ? Şi ea zice fii liniştit poţi avea încredere în mine ai găsit o prietenă.

PRIETENIA.

Giuseppe, scumpe prietene, fii atent cu femeia asta, ai întîlnit-o din întîmplare în cartea de telefon a oraşului Albano, adică e o întîlnire întîmplătoare, nu vorbi cu ea. Dar atunci cu cine să vorbesc ? Poţi vorbi liniştit cu mine, zicea ea, ai avut noroc să mă-ntîlneşti. Cu atît mai bine, ziceam, am avut noroc. Iar ea zicea noroc că există şi noroc, altfel ar putea să-ţi cadă în cap faimoasa cărămidă în timp ce mergi pe trotuar.

Cine-a vorbit de cărămidă-n cap ? Nu vreau să aud vorbindu-se de cărămidă. Dar zumzetul ăsta ce-o mai fi ? Vorbeşte mai tare că n-aud nimic. Linişte, convorbirea s-a terminat.

Dar de ce sînt aici ? S-a întîmplat ceva greşit ? Care e greşeala ? Vedeţi că mie nu mi-e somn nu vreau să dorm, dormiţi voi dacă vă e somn. Dormiţi vorbiţi fotografiaţi rugaţi-vă telefonaţi faceţi ce poftiţi, mi-au obosit braţele picioarele capul, vreau să ies şi să umblu. Vreau să mă mişc şi eu nu pot sta mereu aici nemişcat să aştept ce ?

20

Văd de departe acoperişurile şi turnurile şi geamurile fabricilor apărute în Epoca *Boom*-ului. Am auzit c-o să mai facă altele noi cu ajutorul Casei Meridionale şi zgîrie-nori pentru lumea care lucrează în fabrici, adică încetul cu încetul

O METROPOLĂ

mult mai mare decît Roma şi Milano împreună.

Sînt unii care s-au şi apucat să construiască Metropola asta mare fără să ştie. Priviţi o hartă topografică. Străzile astea însemnate cu linii paralele cu Reţeaua Italiană vor fi marile artere de mîine. O fi vreun Creier Secret care lucrează la proiectul ăsta sau creşte de unul singur o dată cu dezvoltarea naturii ? Mă-ntreb.

De sus a şi început să se vadă desenul Metropolei dar nimeni nu observă. Sau poate c-a observat ceva căpitanul Guidicini cu Recunoaşterile lui Generale ? Sau poate că pentru asta s-au ridicat toate baloanele alea cu cei cu aerostatele şi cei de la cinematografie ? Unde or fi ajuns ? Nu se mai văd, nu se mai aude nimic de ei, au dispărut în Cer.

La un moment dat deschizi ochii şi Metropola e gata iar tu te miri ia te uită ce de zgîrie-nori, ia te uită ce de maşini, ce repede trec. De-abia dacă

au trecut o sută de ani ce repede trec şi ăştia, anii. Ce înseamnă o sută de ani ? Nimic, o sută de ani trec într-o clipă, trec şi nici nu-ţi dai seama.

Uitaţi de coşmarul furnicarului, ziceau arhitecţii adică zic acum. Mă rog, coşmarul furnicarului dar ce credeţi c-aţi făcut cu zgîrie-norii voştri de beton armat, oţel aramă aluminiu anodizat şi alte metale anodizate ? Aţi făcut un furnicar sau cum vreţi să-i spuneţi ?

În locul Turnului Medieval se află Marile Pieţe Generale acoperă toată pajiştea. În mijloc e o stradă de oţel şagrinat nu poţi aluneca pe ea. Marcajele sînt din aramă nu se pot şterge. Dar sînt prea multe maşini care aleargă înainte şi înapoi pe străzi fac un zgomot neîntrerupt de se zguduie casele adică zgîrie-norii, cu tot oţelul şi betonul lor armat. Evident aerul e foarte poluat

RESPIR CU GREUTATE.

Dar de ce, întreb, nu pun în circulaţie maşinile electrice de vreme ce tot le-au inventat ? De ce dracu le-aţi mai inventat ? Îmi spun că Marile Trusturi Petroliere nu vor. Drept care aerul e plin de oxid de carbon şi doar la ultimele etaje ale zgîrie-norilor se mai poate respira. Jos pe străzile Metropolei aerul e otrăvit iar eu zic ar trebui să luaţi neapărat măsuri, ce aveţi de gînd să faceţi ? Oxidul de carbon pluteşte pe străzi, intră în magazine în case, prin cuşca ascensoarelor ajunge şi la ultimele etaje şi-i otrăveşte pe toţi.

AICI NU SE RESPIRĂ.

E un scandal ca într-un oraş atît de modern să nu se fi găsit un sistem de curăţire a atmosferei.

Ce mare lucru ? Dacă nu puteţi folosi maşini electrice mergeţi pe bicicletă sau închideţi ţevile de eşapament. Oxidul de carbon pe-acolo iese, adică prin gaura de eşapament a motorului. De acolo vine şi zgomotul. Dacă nu vreţi să închideţi ţevile de eşapament găsiţi un alt sistem de a umbla.

Fac un raţionament elementar şi zic domnilor aţi construit canale prin care se scurge apa murdară din Metropolă ? Păi atunci construiţi nişte tuburi mari prin care să iasă aerul poluat. Apoi faceţi alte tuburi prin care să vină în oraş aer curat, aer de munte sau aer de mare după cum omul preferă aerul de munte sau pe cel de mare. Vă puteţi racorda direct cu atmosfera din San Remo pentru cine doreşte aerul din San Remo, cu Cortina şi Val d'Aosta pentru cine doreşte aerul din Cortina sau din Val d'Aosta. Aduceţi da sau ba fructe din Africa ? Păi atunci să aduceţi şi aer de acolo unde aerul e bun şi curat pentru că aici aerul e un dezastru. Nu costă nimic, aer e berechet, dacă nu vă supăraţi. Doar cheltuielile de instalare a tuburilor de amortizat.

E inutil să mai spun că pe vremuri aici era o pajişte aici era un gard aici era Turnul Medieval aici Groapa Preoţilor aici Casale Abbruciato. Nimeni nu mai vorbeşte de asta nimeni nu-şi mai aduce aminte de ceea ce era înainte, au trecut o sută de ani poate două sute, au dispărut chiar şi Hărţile Institutului Topografic Militar. Nu se mai poate muri în mijlocul unei pajişti pentru că nu mai sînt pajişti, nimeni nu mai poate cădea cu gura-n iarbă pentru că iarbă nu se mai găseşte.

Cînd merg pe stradă oamenii îşi ţin răsuflarea, dacă au un necaz nu pot suspina dacă se plictisesc

nu pot căsca. Nici de vorbit nu mai pot fiindcă ar muri otrăviți. Nu se privesc în ochi pentru că toți poartă ochelari cu lentile oglindă în așa fel încît pot să privească dar nu pot să fie priviți. Toți circulă cu revolverul în buzunar, niște revolvere mititele și subțiri ca o foaie de hîrtie. Se comit crime pentru te miri ce și nimeni nu face caz de ele. Au desființat Crăciunul Paștele și Anul Nou, au schimbat complet calendarul.

Schimbați aerul c-ar fi mai bine decît să schimbați calendarul. Aici nu se poate respira simt că mă sufoc, dacă nu vă supărați. Dar voi cum faceți ?

PLĂMÎNI AVEȚI ?

Sau respirați cu picioarele cu ce dracu respirați ? Poate cu pielea în general. Sau sînteți ca peștii care au un sistem special de respirație ? Protestez. Degeaba protestezi, autoritățile nu se mișcă. Ar trebui să le compătimim fiindcă nu s-au născut încă, altfel ar fi cazul să facă moarte de om.

Totuși o parte de vină aveți și voi, adică cetățenii. Strada pe care umblați casa în care stați biroul unde sînteți angajați mașina în care vă urcați pantofii și hainele pe care le purtați indiferent de locul pe care-l ocupați indiferent de oră și de vreme aș vrea să vă văd prăbușindu-vă împreună cu strada pe care cu casa în care cu biroul unde sînteți cu mașina în care cu pantofii cu hainele indiferent de locul pe care de oră și de vreme aș vrea să vă văd prăbușindu-vă împreună cu strada cu casa cu biroul cu mașina cu pantofii cu hainele indiferent de loc oră și vreme etcetera etcetereme.

Nu mai există şoareci veveriţe şopîrle greieri cum existau pe vremuri, în Cîmpia Pavonei. Deoarece nici Cîmpia Pavonei nu mai există acuma există Metropola. Nu mai există muşte şi furnici. Dacă ar exista ar muri de foame. Uşile şi ferestrele sînt închise ermetic şi nu pot intra în case, nu se găseşte nimic de mîncare primprejur. Au murit de foame pînă şi gîndacii care mănîncă rahat.

În schimb există mulţi oameni, Metropola e suprapopulată, din cauza asta se întîmplă atîtea crime pe zi şi nimeni nu zice nimic. Nu mai e ca-nainte, vreau să spun ca acum, cînd un mort e lăsat la soare în mijlocul unei pajişti. Nici n-ai timp să-ţi dai bine duhul că eşti şi luat de o întreprindere specializată care te aruncă în canalele ce se varsă în mare. De altfel, mă adresez cetăţenilor, aveţi tocmai ce meritaţi. O să muriţi cu toţii asasinaţi, o să vă omorîţi unul pe altul ca nişte lupi înfometaţi.

Sau asfixiaţi. Uitaţi-vă ce feţe aveţi. Sînteţi bolnavi cu toţii, sînteţi urîţi la formă şi la culoare.

AVEŢI UN ASPECT ORIBIL.

Oxidul de carbon e ca D.D.T.-ul iar voi îl respiraţi de dimineaţa pînă seara. Eu unul v-am spus cum se vor sfîrşi lucrurile o să vă prăbuşiţi împreună cu strada pe care umblaţi cu casele în care staţi cu biroul unde sînteţi angajaţi cu maşina în care vă urcaţi.

CU ATÎT MAI RĂU PENTRU VOI.

Rosalinda zice nu te enerva din cauza Metropolei ăsteia înainte de-a exista, nu te lua de cetăţenii care nu s-au născut încă. Mă rog, lasă cetăţenii

dar simţi cum vine oxidul de carbon şi nu se poate respira ? Dar zumzetul ăsta neîntrerupt de unde vine ? De unde vin aburii ăştia ? Vin de la Metropolă lasă-i să vină. Dar eu zic furia mea e îndreptată toată spre viitor. Vezi că viitorul ăsta-i foarte lung, zice Rosina, vezi c-o să ai ceva de aşteptat. Nu chiar atît de mult, viitorul soseşte repede, poate că în timp ce stai acolo să-l aştepţi el a şi sosit şi imediat după aceea a şi trecut.

21

Nu era un cîine negru era un om cu o şapcă pe cap. Poliţia l-a interogat pe Giuseppe muscarul bine a făcut că l-a interogat. Deci cine era tipul ăla şi el zice era salvamarul de la ştrandul Marea Albă de pe plaja Lavinio totuşi s-ar putea să mă-nşel. S-ar putea să te înşeli, încearcă să nu te-nşeli c-ar fi mai bine.

Foarte mulţumesc, zice Giuseppe, o şapcă-n cap şi o bicicletă neagră nu am numai eu. L-am văzut trecînd pe strada Santa Maria in Fornarola spre Turnul Medieval, dacă l-ai văzut trecînd înseamnă că treceai şi tu pe strada aia pe bicicleta ta neagră, zice poliţia. Treceam şi eu dar trecea şi el, salvamarul, zice Giuseppe, ce caută un salvamar seara pe bicicletă în mijlocul Cîmpiei Pavonei ? Locul lui e pe plaja ştrandului Marea Albă sau într-o barcă sau într-un caiac în mijlocul mării.

Hai, duceţi-vă şi-l căutaţi pe salvamarul ăsta,

ARESTAŢI-L IMEDIAT.

De ce nu-l arestaţi ? Aici nu există mare nu există plajă nu există bărci pentru salvamar. Nu există nici măcar un rîu prin părţile astea, există doar pajişti care nu apucă niciodată să fie verzi fiindcă Soarele arde tot, adică iarba. Ce rămîne nears de soare e ars de ţărani vara, buruienile de-a lungul drumurilor. N-ar fi mai bine să le tăiaţi cu coasa ?

Sau vă e frică să nu vă tăiaţi la deget ? Aţi ars copaci seculari cu incendiile voastre la marginea drumului, într-o bună zi o să ardeţi şi voi cu pantofi cu pălărie şi cu haine cu tot, dacă nu vă supăraţi. Ce păzeşte Industria Forestieră ? Dacă există o lege obligaţi-i s-o respecte şi chiar dacă nu există obligaţi-i s-o respecte.

Giuseppe zice tipul ăla cu bicicleta neagră, salvamarul ăla de la ştrandul Marea Albă de pe plaja Lavinio pe care l-am văzut trecînd noaptea pe lîngă Turnul Medieval, de fapt cred că m-am înşelat. Poate că-i un pescar din Anzio. Mă rog, zic, nici un pescar n-are ce căuta pe bicicletă aici în Cîmpie

NU SÎNT PEŞTI PRIN PĂRŢILE ASTEA,

adică sînt în lacurile Nemi şi Castel Gandolfo. Aici nu sînt lacuri, sînt doar gropi cu apă poluată.

Există un rîu prin care se varsă în mare apele lacului Castel Gandolfo dar e subteran. Nimeni n-a văzut niciodată rîul ăsta subteran adică nu poate fi văzut dar trece chiar pe sub casele din Pavona, dacă-ţi lipeşti urechea de Pămînt se aude zgomotul. Fireşte că în rîul ăsta subteran nu sînt peşti şi chiar dacă ar fi nu s-ar putea pescui. Ce căuta atunci pescarul prin locurile astea ?

Aici nu poţi face nimic, ca să pescuieşti trebuie să te duci la lacuri sau la mare care nu-i departe. Acolo stau peştii. Mai bine marea decît lacurile oricum. În lacul Castel Gandolfo nu prea ai ce pescui, au murit toţi chefalii nu se ştie din ce cauză. Au fost aduşi în lac de cei de la Secţia Vînători şi Pescari să-l repopuleze iar ei au murit.

Într-o dimineață au început să iasă la suprafață cu burta-n sus, curenții îi duceau la mal, lumea voia să-i mănînce. Din Cer coborau cîrduri de păsări și ele voiau să-i mănînce. Toate ziarele au scris despre asta.

Directoarea Laboratorului Hidrologic din Roma zice că din analize nu rezultă semne de otrăvire sau de îmbolnăvire. Atunci după părerea ei de ce au murit ? De bătrînețe ? Chefalii se reproduc doar în apă de mare și aici nu se simțeau bine, zice directoarea. Se învîrteau prin lac să caute marea.

Directoarea zice că tot căutînd marea au uitat să mănînce și-au murit de foame. Credeau c-or să găsească marea și-n schimb au găsit moartea. Centrul Ihtiologic din Pescara e de aceeași părere adică au murit de foame fiindcă au uitat să mănînce, nu cred.

După părerea mea apa lacului e poluată și peștii au murit otrăviți, nu vă supărați. Nu e pentru prima oară că ziarele vorbesc de lacul Castel Gandolfo. Ce-ați aruncat înăuntru ? De ce l-ați infectat ? Cred și eu c-au murit chefalii, din cauza otrăvirii. Dar Institutul de Igienă ce zice ? De ce nu zice nimic ? Nimeni nu vorbește de otravă. Nici măcar poliția. În cazul ăsta

FIȚI ATENȚI CĂ-I CHEM PE CARABINIERI.

Uneori e necesar ca poliția să intre în rivalitate cu carabinierii. Există un antagonism între ele care trebuie să fie întreținut.

Un pescar care-şi cunoaşte meseria nu vine să caute peşti aici în Cîmpie, nu înţeleg de ce cîte unul se încăpăţînează să caute peşti prin părţile astea. Plecaţi c-ar fi mai bine cu plasele voastre cu tot, plecaţi unde poftiţi dar scoateţi-vă din cap ideea că se pot pescui peşti prin părţile astea nu există şi nu vor exista niciodată. Un pescar ştie chestiile astea, să fim serioşi.

Atunci zic salvamar sau pescar e totuna, n-au ce căuta seara pe bicicletă prin părţile astea. Ce aşteaptă poliţia ? De ce nu-i arestează pe amîndoi ?

22

Pe plajă era un cîine care lătra un copil care plîngea o fată care cînta vîntul care sufla, la Radio se transmitea *Un sfat pentru voi* pe Programul Doi. Dar cînd ziceți voi, ce înțelegeți prin asta ? Voi adică cine ? Vă referiți la mine cumva ? În cazul ăsta vă pierdeți vremea, eu nu accept sfaturi de la nimeni. Cu atît mai puțin de la cei de la Radio.

Un bătrîn stătea pe un șezlong sub o umbrelă. E bunicul meu, zicea salvamarul, mă rog, e bunicul dumitale, părea o mumie. Bătrînul ăsta nu-mi place mumia asta. Nu-mi plac bătrînii în general.

Un mort nu înseamnă nimic, zice salvamarul, eu pescuiesc trei sau patru morți în fiecare an, uneori marea-i aruncă pe plajă. Mă refer la morții înecați se referea la morții înecați, drace ce meserie urîtă, ziceam. Frumoasă sau urîtă, eu sînt salvamar. Avea o bicicletă, neagră la formă și la culoare. O ținea la umbră sub umbrelă. Iată-l în sfîrșit, ziceam, iată asasinul.

V-au văzut noaptea pe bicicletă prin părțile Pavonei lîngă Turnul Medieval, ziceam, cum ne puteți explica faptul ăsta, vreau să zic un salvamar nu se plimbă noaptea în Cîmpie ce să caute acolo ? Și apoi ziceam într-o doară

DUMNEAVOASTRĂ L-AȚI ASASINAT?

Salvamarul rîdea, rîzi tu rîzi că nu prea ai de ce rîde. Poate mă confundați cu altcineva, zicea, de acord poate vă confund lăsați-mă să vă confund. Ba de loc, există martori. Salvamarul scuipa pe nisip, zicea un salvamar se duce unde are chef și-n Africa dacă vrea. În Africa, ziceam, de ce atît de departe?

În Africa există mare, zicea salvamarul, există și orașe și cîmpii, există și munți înzăpeziți. Mă rog, zăpadă în Africa, dar dumneavoastră ce treabă aveți acolo? Aveți cumva de gînd să fugiți? Atunci ați făcut un rău în cazul ăsta. Fiți atent, ziceam, că-n Africa sînt lei și alte fiare înfometate. Lumea circulă, zicea salvamarul, sînt unii care fac turul Lumii fiindcă le place să călătorească. Cine, ziceam, de cine vorbiți? De nimeni, vorbesc de Tipul Ăla ajuns în Africa pe mare cu vaporul. Și cine e, ziceam, Tipul Ăsta.

Nimeni, a debarcat în Africa obosit și înfometat, știți oboseala și foamea? Dumneavoastră vorbiți de lei și fiare înfometate el în schimb a găsit o femeie africană foarte drăguță

O REGINĂ.

Luați lucrurile cam pe departe ziceam, drace salvamarul ăsta ia lucrurile cam pe departe cu regina asta africană. Regina ca regina, ziceam, dar de ce scuipați pe nisip scuipați într-una. Ăsta-i strandul unde lucrați, Marea Albă, se apucase și bătrînul să scuipe. Scuipați scuipați, că tot scuipînd.

Scuipăm cît avem chef, zicea salvamarul, mă rog, dar între timp Tipul Ăla ce face? Abia a ajuns în Africa, zicea. Dar de ce atît de departe? Așa, numai acolo se poate găsi o regină africană cu pielea neagră, adică poate s-o găsească Tipul Ăla, Salvamarul zicea în Africa sînt toate negre, adică africane.

Tipul Ăla, zicea salvamarul, regina i-a zis stai aici la mine acasă te poți odihni. Dacă vrei pot să-ți dăruiesc un oraș ți-ar plăcea să primești un oraș în dar? În Africa, ziceam, un oraș african, natural. Drace ce baftă a avut Tipul Ăla. El însă nu vrea să stea, n-am timp trebuie să plec în Italia, zicea, adică voia să vină aici pe plaja Lavinio chiar pe plaja pe care stăm acum de vorbă. Cînd te gîndești că sînt atîtea alte locuri, ziceam.

Nu pleca nu mă părăsi, zicea regina, iar el zicea degeaba insiști

CĂ TOT PLEC.

Pleci nu pleca, regina-și pierduse capul pentru Tipul Ăla ca atunci cînd o femeie-și pierde capul pentru cineva. Nu pleca, se jeluia și plîngea.

Nimic, într-o seară izbucnește o furtună cînd se aflau departe de casă în mijlocul cîmpului. Uzi leoarcă cum sîntem, zicea regina, o să ne îmbolnăvim. Nu există copaci sub care să se adăpostească, atunci se refugiază într-o peșteră și aici parc-ar fi sfîrșitul lumii adică se rostogolesc pe jos ca doi scoși din minți. Într-o peșteră pe jos, ziceam, nu-i chiar atît de rău. Aș, ea urla și-și smulgea părul din cap, zicea salvamarul, oricum aici nu ne vede nimeni, o regină trebuie să fie atentă să n-o vadă cetățenii. Cetățenii ca cetățenii,

ziceam, dar mor de nerăbdare să sosească Tipul Ăla din Italia, vreau să văd ce-o să facă aici ce crede c-o să găsească.

După întîmplarea din peşteră în timpul furtunii, regina zice vreau să văd acum dacă rămîi sau pleci, vreau să văd ce faci. Nimic, el tot vrea să plece trebuie să plec, zicea, am ca o întîlnire cu destinul. De acord cu destinul, ziceam, dar ce ciudat Tipul Ăla se poartă ca un cîine cu regina aia. Ea se tînguie îngrozitor, zice salvamarul, dacă pleci mă omor numaidecît chiar în ziua aia, dar el nu credea astea-s numai vorbe. Drace, ziceam, nu putea să mai stea cîteva săptămîni ?

Aş de unde, zice salvamarul, noaptea toţi merg la culcare inclusiv regina. Atunci Tipul Ăla se scoală din pat în vîrful picioarelor şi fuge să se îmbarce pe o corabie şi cînd se trezeşte ea ce zice ? Regina nu zice nimic, dă foc la o grămadă de surcele şi apoi se aruncă în flăcări adică moare arsă. N-ai ce-i face, zicea salvamarul, oricum de ars a ars. Dar Tipul Ăla ?

Tipul Ăla se şi aflã-n larg şi călătoreşte în plină furtună care i-a smuls cîrma şi pe cîrmaci. Drace nu-l văd bine, ziceam, să sperăm că n-o să se scufunde cu corabie cu tot. Dar cel puţin ştie să înoate ? Atunci, zicea salvamarul, Tipul Ăla preia comanda pînzelor şi ajunge în sfîrşit pe plaja asta unde se află acum Ştrandul Marea Albă şi de-acum încolo povestea se desfăşoară cu mai multă vioiciune cu atît mai bine.

E ciudat totuşi, ziceam, că Tipului Ăluia i-a plăcut plaja asta din moment ce sînt atîtea alte lucruri mai bune. Rapallo de pildă. O vedeţi şi voi şi cinstit vorbind, ziceam, toate locurile astea sînt

sterpe, marea e murdară, cîmpiile sînt arse. Mă apucase căscatul, ziceam de ce nu-mi spuneți cum s-au sfîrșit lucrurile ? În afară de regină,

MAI E VREUN MORT PÎNĂ LA SFÎRȘIT ?

Dați-i înainte cu povestea, mi-ați spus că se desfășoară cu mai multă vioiciune.

Aș de unde, povestesc dacă am chef, atunci gata, ziceam, pe mine mă interesează doar bătrînul acela cînd moare în mijlocul pajiștei. Despre ce bătrîn vorbiți despre ce pajiște ? Pînă una alta, zicea salvamarul, sîntem aici pe plajă. Tipul Ăla de-abia a ajuns și în curînd se va întîlni cu Lavinia cea de la care se trage numele plajei Lavinio. Nu-nțeleg, ziceam, de la Lavinia cînd plaja se cheamă Lavinio care e un nume de bărbat. Cu timpul, zicea salvamarul, masculinul se confundă cu femininul dar n-are nici o importanță. N-aș zice că n-are, e foarte grav să confunzi masculinul cu femininul și viceversa, dacă nu vă supărați.

Aș vrea să știu cine-i Lavinia asta e fiica unui rege dar unde sînt regi prin părțile astea ? Nu pot să înțeleg, ziceam, ce fel de istorie îmi istorisiți cu toți regii ăștia reginele astea, istoria asta. Pe vremea aceea erau regi și regine peste tot. Vă rog să mă scuzați, ziceam, despre ce vremuri vorbiți ? Bătrînul zicea n-ați auzit de vremurile antichității ? Chiar alea.

Și-așa, la un moment dat cei doi voiau să se căsătorească. Despre cine vorbiți ? Despre Enea și Lavinia. În sfîrșit, ziceam, cineva care nu se cheamă Giuseppe cu atît mai bine, Enea ăsta. În

schimb, zicea salvamarul, pe mine mă cheamă Giuseppe, drace chiar așa vă cheamă ? Ce-i ciudat în asta, zicea. Nimic, adică totul.

Deci cei doi voiau să se căsătorească, o dragoste neașteptată. O clipă, ziceam, povestea asta am mai auzit-o de undeva, cred că scrie și într-o carte despre ea. Să nu-mi spuneți că a scris cineva o carte fără să ne spuie nimic, zicea salvamarul, cine a fost ? Bătrînul se înfuriase, se apucase din nou să scuipe.

Da, ziceam, acum îmi aduc aminte de povestea asta se cheamă

ENEIDA.

Hoți, zicea bătrînul, deci ne-au furat-o și eu ziceam vedeți că-i vorba de o poveste faimoasă care se citește și prin școli. Bătrînul înjura și scuipa pe nisip. Și salvamarul se apucase să scuipe.

Giuseppe, dragă prietene, regret dar rîd și curcile de interogatoriile tale. Ți-au povestit *Eneida*. Am înțeles mi-au povestit *Eneida* dar la un moment dat mi-am dat seama. Fac cum face și poliția, merg pe drumuri ocolite și-n felul ăsta rîd și curcile de tine. Mă rog, rîd și curcile, vocea asta în spatele meu, i se poate întîmpla oricui să rîdă curcile de el uneori.

23

E un băiat, zice Rosalba, am înţeles e un băiat, zic. Să tot aibă vreo şaptesprezece ani dar s-ar putea să aibă douăzeci sau aproape. Mă rog, zic, ar putea să aibă douăzeci sau aproape. Pe băiatul ăsta-l cunosc de cînd s-a născut, dă-i-nainte c-am înţeles, eu înţeleg uşor. Asta-i tot, nu mai am nimic de spus. Foarte bine, zic, asta-i tot dacă nu mai ai nimic de spus dă-i înainte, tîmpito.

Băiatul ăsta îmi aduce caş de acord îţi aduce caş şi lapte. Şi lapte dar ce repede îţi umblă mintea, îţi umblă prea repede. De acord îmi umblă prea repede mintea, sînt mintos. Eşti mintos, îţi umblă prea repede îmi umblă prea repede mintea.

Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus despre băiatul ăsta, un lucru pe care nu mi l-ai spus, mă rog. Nu ştiu dacă să ţi-l spun, zău dacă ştiu. Eu tot sînt aici nu mă grăbesc pot să aştept poţi să aştepţi cu atît mai bine. Pot să aştept şi ani de-a rîndul.

Iată, zice Rossanda, voiam să-ţi spun că băiatul asta e un băiat. Bine, ăsta-i un lucru foarte important de ştiut lucrul ăsta pe care l-ai spus acuma, şi dacă ai cumva alte lucruri de spus eu sînt aici cu urechi cu tot.

Dă-i înainte cu băiatul ăsta fie îi dau înainte.

PE BĂIATUL ĂSTA
ÎL CHEAMĂ GIUSEPPE.

Drace, zic, îl cheamă Giuseppe şi pe el. Unde-o să ajungem în cazul ăsta ? Prea sînt mulţi Giuseppe. Atîţia Giuseppe nu-s puţini. Stai, că partea frumoasă de abia acum vine nu ţi-am spus încă totul. Nu mi-ai spus încă totul atunci dă-i drumul.

Băiatul ăsta e fiul meu. E fiul tău, zic, formidabil. Vezi că-ţi pare bine ? Bineînţeles că-mi pare bine să ştiu că băiatul ăsta pe care-l cheamă Giuseppe e fiul tău, dar să sperăm să încercăm să sperăm să tot sperăm ce se sperăm ?

Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus, zice Rosangela. Încă un lucru, zic, mă rog. Nu ştiu cum o s-o iei, zău dacă ştiu. Atunci hai să vedem cum o s-o iau. Chiar sînt curioasă să văd cum ai s-o iei, păi în cazul ăsta sînt şi eu curios să văd cum am s-o iau. În tragic după părerea mea ai s-o iei în tragic. Nici aşa, uneori sînt vesel şi iau totul în rîs. Vezi că nu-i nimic de rîs. Dar cine rîde ?

RÎDE CINEVA PE AICI ?

Eu nu rîd nu-i nimic de rîs. De unde ştii că nu-i nimic de rîs ? Uite că nu sînt în stare să răspund, am greşit de data asta chiar c-am greşit. Vezi că ai greşit ?

Băiatul ăla care-mi aduce caş şi care-ţi aduce şi lapte de la Centrul Albano. Dacă aveai puţintică răbdare pomeneam eu de lapte, degeaba-i tot dai înainte cu cuvintele. Ai dreptate, dacă vrei pot să mă-ntorc îndărăt cu cuvintele, lapte de la Centrul Albano. Ar fi mai bine. Iată, m-am întors îndărăt. Băiatul ăla care-mi aduce caş, Rosella mă priveşte şi pe urmă-i dă înainte, şi lapte Primavera de la Soc. Lac. din Frosinone. Lapte Primavera, zic, ia

te uită și cu care credeam că e de la Centrul Albano.

Ei bine, băiatul ăla e fiul nostru. Drace, zic, nu mă așteptam la asta. Asta chiar că e o surpriză, un fiu. Și cum o duce, bine ? Dar ia spune-mi, îmi seamănă ? Mai-mai c-aș prefera să nu-mi semene, cu cît îmi seamănă mai puțin cu atît mai bine. Ce fel de tip e ? Vreau să spun ce caracter are ? De exemplu e nervos se enervează ușor ? Sper că a urmat școala, țin foarte mult să fie instruit. Nu vreau să am un fiu prost crescut ca unii fii ai unor tați care nici nu știu ce-i aia educație. Fiul ăsta, pe care îl cheamă și pe el Giuseppe, drace, nu mai știu ce să spun. E fiul nostru, zice Rossana, cu atît mai bine.

Mă rog, e fiul nostru, zic, dar vreau să-ți mai pun o întrebare pune-o liniștit. Poate nu-ți pun nici o întrebare adică dacă n-are nici în clin nici în mînecă cu bătrînul ăla, ne-am înțeles ce vreau să spun. Într-adevăr mi-a vorbit de el, zice Rosanna, credea că-i tatăl lui. Și de fapt tatăl sînt eu, dacă nu te superi. Și ea zicea nu știu dacă-ți convine. În regulă atunci spune-mi ce trebuie să fac. Nimic, să nu faci nimic dacă vrei să fii liniștit dacă vreau să fiu liniștit, liniștit pe dracu.

Nu mi-ai spus ce fel de tip e fiul ăsta e un tip violent ? Ai auzit din îtnîmplare dacă-l urăște de moarte pe taică-său ? Și cînd îți aduce cașul și laptele de la Centrul Albano adică laptele Primavera de la Soc. Lac. din Frosinone, ce faceți tu și cu Giuseppe ? Despre ce vorbiți vorbim puțin ceva oți fi spunînd mai nimic. Ce faceți ? Ce face rinocerul fiu cu rinoceroaica mamă ? Ce face rinocerul

fiu cu rinoceroaica mamă chiar că nu ştiu dar am auzit că rinocerii fac o mulţime de drăcii chiar între rude. Bine. Bine aş de unde, ziceam, bine pe dracu. Atunci bine pe dracu, zicea Roselda.

Dacă nu vorbeşti cum vrei să ştiu ce faceţi ? Credeam că ţi-am spus ba nu mi-ai spus nimic. Atunci îţi spun, facem puţin de toate. Puţin de toate ? Ce gen de toate faceţi ? Ceea ce fac rinocerul fiu şi rinoceroaica mamă. Explică-te mai bine, eu nu ştiu ce fac exact rinocerul fiu şi rinoceroaica mamă. De acord, zice Rosalia, nu ştiu dacă o să-ţi explic.

24

Şi-aşa se-nvîrteşte

ROATA VIEŢII.

Care roată ? Roata vieţii e una singură. Dacă-i aşa nu-mi place roata asta. Văd cum merg lucrurile adică merg înainte unul după altul şi la un moment dat încep să alerge, eşti nevoit să faci un salt mortal ca să nu treacă peste tine roata asta.

Am descoperit că am un fiu, hodoronc tronc. Ar fi putut să mi-o spună mai de mult, maică-sa. Ar fi putut să spună iată ăsta-i fiul tău şi tu eşti tatăl lui, eu aş fi zis îmi pare bine e grozav să ai un fiu, cu condiţia să ştii. Nu-i chiar atît de grozav dacă fiul ăsta umblă să-şi omoare tatăl. Unul e şi întins pe pajişte cu furnici împrejur, al doilea ai putea fi tu, dacă nu te superi.

În cazul ăsta poliţia ce aşteaptă ? De ce nu mă apără ? În schimb mă urmăreşte. Rosmunda zice vezi că la un moment dat poliţia nu-şi poate petrece toată viaţa urmărindu-te, oboseşte. Dar toată lumea asta ce doreşte ? Părea că nu se află nimeni pe Cîmpie, părea o luncă pustie şi cînd colo îi vezi răsărind din toate părţile ca furnicile.

De unde vine lumea asta care răsare din toate părţile, care umblă înainte şi înapoi ca furnicile ? De ce nu se-ntoarce acasă ? Fiţi atenţi, zic, la viaţa voastră. De viaţa mea oricum am eu grijă dar voi fiţi atenţi la viaţa voastră. Fiţi atenţi că se

poate întîmpla ceva dintr-o clipă într-alta. Fii atent tu la viaţa ta că eu sînt atent la a mea. Fii atent la viaţa ta c-ar fi mai bine şi voi fiţi atenţi la viaţa voastră. Lucrurile au mers cum au mers, răbdare. Totuşi acum fii atent la viaţa ta că de a mea am eu grijă. Şi voi

FIŢI ATENŢI LA VIAŢA VOASTRĂ.

Nu poţi avea încredere în ce spune lumea născoceşte adesea o mulţime de lucruri, spune ce-i trece prin cap fără să se gîndească prea mult. Gîndiţi-vă înainte de a vorbi şi în schimb se întîmplă pe dos.

Giuseppe, dragă prietene, ai citit ziarele ? De acord ziarele vara nu ştiu ce să mai zică adică ce să mai scrie, stau acolo cu mîinile la piept şi aşteaptă doar doar s-o întîmpla ceva. Războaie sînt puţine şi mereu aceleaşi, mai degrabă mici şi îndepărtate. Cetăţenii sînt toţi plecaţi în vacanţă la mare sau la munte, dacă se iveşte vreun mort ei imediat că l-au asasinat.

Am obosit de atîta umblat de ce nu ne aşezăm pe o piatră să ne oprim ? Adică s-ar putea să fi murit de moarte bună. Mergea prin Soare pe pajişte şi a leşinat. Sau avea inima şubredă şi a căzut ca trăsnit. Vă aduceţi aminte de Amiral ? Şi ăla a murit aşa, din cauza inimii, şi nimeni n-a spus că l-ar fi asasinat. Adică speranţa se poate îndrepta spre trecut, lucrurile n-au mers cum au mers. În cazul ăsta sîngele cuţitul şi celelalte lucruri găsite pe pajişte ?

Degeaba mă priviţi bănuitori. Eu zic că s-ar putea ca poliţia să nu fi văzut prea bine. Giuseppe, dragă prietene, pe mortul ăsta l-au omorît, iarba era roşie ai văzut şi tu florile de grozamă

pătate de sînge ba n-am văzut nimic. În cazul ăsta există fotografiile în culori. Dar de ce vreți să începeți de acolo, de la pajiște ? Confundați ce-a fost înainte cu ce-a fost după, începeți mai bine cu asasinul decît cu pajiștea, și găsiți dovezile. Și iată că acum își face apariția și călugărul din Genzano.

Zice că a văzut un om trecînd pe bicicletă cu o țigară în gură. Nu era salvamarul de la ștrandul Marea Albă de pe plaja Lavinio era un băiat de vreo optsprezece ani, un tinerel. Există atîția tinerei iar o țigară nu înseamnă nimic, cine nu fumează o țigară din cînd în cînd ? Și eu fumez da dar ești bătrîn nu ești un tinerel. Dar călugărul ăla din Genzano, ziceam, de ce umbla noaptea pe pajiște ? Un călugăr umblă cînd și unde vrea și dacă vede un tinerel pe bicicletă n-are de ce să nu-l vadă.

L-au interogat pe călugăr. Era noaptea și Cerul era senin. Dacă țigara era aprinsă iar tinerelul stătea nemișcat sub Cerul înstelat, jarul de la țigară se putea confunda cu o Stea sau o Planetă. Ei, Giuseppe, cum o să confunzi o Stea sau o Planetă cu o țigară aprinsă ? Ba să știi că se fac o groază de confuzii în lumea asta se fac chiar unele mult mai grave.

O DATĂ UN OM A FOST CONFUNDAT CU UN CÎINE.

Dacă omul mergea pe drum în timp ce Stelele stăteau nemișcate pe Cer, atunci jarul se putea

confunda cu o cometă, jarul care se mişcă. Giuseppe, dragă prietene, chiar şi mişcîndu-se cum o să confunzi o cometă cu jarul unei ţigări ? Eu cred în tot, în Universul în expansiune în Infinit în Cerul Înstelat, cred în tot ce vreţi, dar în jarul unei ţigări cu o cometă, să fim serioşi. Vezi că se fac confuzii mai grave decît asta, o dată şase milioane de oameni au fost confundaţi cu

ŞASE MILIOANE DE CÎINI.

Aşa se-nvîrteşte roata vieţii. Tinerelul ăsta pe bicicletă, călugărul ăsta din Genzano. Dar l-a văzut măcar la faţă i-a descris semnalmentele ? Sau vorbeşte aşa să se afle-n treabă călugărul ăsta nocturn din Genzano ?

Giuseppe, dragă prietene, uneori natura confundă lucrurile. Natura ca natura dar cu confuziile astea ar trebui s-o luăm mai încet. Şase milioane de oameni s-au transformat în fum din cauza unei confuzii, s-au împrăştiat în aer şi nu mai e nimic de făcut. Şase milioane de oameni nu-s puţini, roata asta. Gîndiţi-vă voi la viaţa unui bătrîn dacă vreţi să vă gîndiţi la ea altfel lăsaţi-l în pace. E o roată care se-nvîrteşte prost, şase milioane, dacă nu vă supăraţi. Hai să nu mai vorbim de roata asta, s-o lăsăm să se-nvîrtească.

25

Seamănă puţin la nas la frunte. O femeie mă priveşte, nevasta măcelarului din Pavona, şi apoi zice ce tare semeni cu el. Vorbesc de mine şi de el, dacă nu vă supăraţi. Şi gura urechile culoarea ochilor. Sînt deschişi şi privesc Cerul.

De acord cu nasul fruntea gura urechile culoarea ochilor. Dacă-i pe-aşa

TOŢI OAMENII SE ASEAMĂNĂ,

mai ales morţii între ei dar şi un viu cu un mort, cu condiţia să fi murit de curînd. Şi un bărbat seamănă cu o femeie, au picioare braţe cap, şi cîinii au picioare cap şi coadă, ca elefanţii. Cu deosebirile respective cîinii seamănă mult cu elefanţii, toate animalele seamănă între ele şi seamănă cu omul. Un scaun n-are cap şi coadă dar are picioare, hai să fim serioşi.

Adică toate lucrurile seamănă, Cerul seamănă cu marea un măr cu un pepene Italia seamănă cu Japonia Orientul cu Occidentul, chiar şi Pămîntul văzut de pe Lună seamănă cu Luna văzută de pe Pămînt, ştim asta de cînd cu călătoriile interplanetare şi mai ştim o mulţime de alte lucruri. Lasă Pămîntul în pace, zice Rossella, lasă Luna-n pace că n-au nici o legătură. Mă rog, las Luna-n pace, dar ai văzut fotografiile Pămîntului făcute de pe

Cosmos IV ? Sînt frumoase. Pămîntul văzut de departe.

Îl văd trecînd seara la nouă și un sfert pe Cerul Pavonei în mijlocul Stelelor, îl salut și-i zic mare noroc ai tu Cosmos IV să fii așa de sus. Pentru tine totul e îndepărtat, moartea asta în mijlocul unei pajiști, vorbele astea ale oamenilor, agitația asta a poliției, învîrtirea asta a Pămîntului sub picioare, simți cum se-nvîrtește ? Monotonia asta. Ție ți-a ajuns un impuls inițial și o s-o duci așa secole de-a rîndul în chip de satelit artificial al rușilor sau al americanilor ? Ești rus sau american ? După nume pari american dar poate că ești rus fără îndoială.

Cum te simți acolo în stratosferă ? Am auzit că-i foarte frig dar tu nu simți frigul. Călătorești liniștit la o sută șaptezeci de grade sub zero. Se zice că ar fi

RAZE GAMA

și alte raze mortale, ferice de tine că nu ți-e frică de moarte. Aici e de ajuns un curent ca să răcești. Ai zice că o răceală-i nimica toată, dar se poate múri.

Nu mai vreau să aud de asemănarea asta, îmi bag mîinile în buzunar și mă-ntorc în altă parte. Îi simt ochii ațintiți în spatele meu, preotul ăsta îmbrăcat în negru. Sînt nervos, dacă nu vă supărați. Dar atunci ce caut aici ? S-ar putea ști ce vreau ? Ți-am zis ține-te deoparte prefă-te că nu s-a întîmplat nimic ești prea curios, Giuseppe. Din partea mea eu îl las să se uite lasă-i să se uite uitați-vă liniștiți.

Doi ochi sînt aţintiţi asupra mea. Preotul ăsta îmbrăcat în negru. Giuseppe, dragă prietene, cum ai vrea să fie îmbrăcat un preot, în negru. Nu-l cunosc e prima dată că-l văd. Nu e preotul din Pavona nu şi-a făcut apariţia, zice or să mă cheme dacă vor să mă cheme. Zice îmi pare rău de ce s-a întîmplat în parohia mea. Zice dacă vreţi hai să ne rugăm pentru sufletul lui

BUCURĂ-TE FECIOARĂ
CEA PLINĂ DE HAR.

Asemănările astea excepţionale sînt glumele Arhitectului cînd Arhitectul are chef de glumă. Simetriile astea. Palavrele astea. Credeţi că mă speriaţi ? Eu mă port ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, încep să fluier, din păcate am rămas fără ţigări nu pot fuma. La Radio se transmite tot Sibelius pe Programul Trei mai terminaţi odată cu Sibelius ăsta. Poartă ghinion adică te ia cu jale.

O clipă. Aici se vorbeşte tot de fruntea mea de mîinile mele de ochii mei de faţa mea şi tu lasă-i să vorbească vorbiţi liniştiţi. Să nu uiţi un lucru, cap ai minte ai, Giuseppe, poţi să le foloseşti cum vrei. Poţi să împingi discuţia foarte departe în marea largă, Tireniană. Mai ştii Flautul fermecat ? Aşa trebuie să faci.

Mă mai plimb pe pajişte doar de plimbare îţi arde. Culeg o floare. Mă prefac că fumez suflu fumul în nasul oamenilor. Iar voi mai lăsaţi-l în pace. De acord e mort se moare într-una de dimineaţa pînă seara dacă nu s-ar muri omul ar fi de fapt nemuritor.

Preotul ăsta îmbrăcat în negru tot mă mai privește ar face mai bine să meargă să se roage. Există rugăciuni speciale pentru morți Odihnește Doamne sufletul adormiților robilor tăi, dacă nu vă supărați. Acum stă la taclale cu nevasta măcelarului. Cum de o cunoaște ? În loc să se roage.

EPISCOPUL CE ZICE ?

Știe că-ți pierzi vremea pălăvrăgind ? Du-te de te roagă c-ar fi mai bine și-n schimb el nu se urnește, preotul ăsta îmbrăcat în negru.

Poliția umblă în jurul Pavonei cu dube și cu mașini Jaguar dar eu stau aici la locul crimei, dacă pe mine mă căutați. O să trebuiască să plec fără să mă observe, pentru asta trebuie o iscusință specială ca cea a indienilor din Bengal. Tu ești iscusit și totuși lumea se uită la mine și tu las-o să se uite. Fii atent mai bine la jaguari. Prin cîmpiile astea-i ca în junglă. Din fericire nu atacă dacă nu sînt atacați, nu cred. Poate că-n Asia sau în Jungla Africană cînd sînt în mediul lor natural, dar aici par înfuriați, aleargă cu peste o sută pe oră, dau peste tine cînd ți-e lumea mai dragă, sînt în stare să sfîșie un om într-o clipită, dacă nu vă supărați. Au colți ascuțiți patru faruri un demaraj excepțional cauciucuri radiale. Sînt negre. Toți știu că jaguarii sînt niște fiare sălbatice.

Din păcate aici în Cîmpia Pavonei nu există nici măcar un gard după care să te ascunzi, nu există fînării canale de scurgere ziduri văruite sau ziduri nevăruite, păcat. Mă aflu numai eu în toată Cîmpia dar corpul meu nu-i o ascunzătoare.

26

Mergeam pe jos spre Casale Abbruciato, era liniște împrejur prin cîmpie nu se auzea nici măcar un greiere. Ce enervanți sînt greierii cînd încep să cînte. Întotdeauna se găsește cîte unul care să înceapă și de îndată se apucă și ceilalți să cînte cu sutele. Par un lucru de nimic, greierii. De fapt fac un zgomot asurzitor și nu-i chip să-i faci să tacă.

Era liniște împrejur prin cîmpie nu se auzeau greierii și nici măcar Radioul care se aude aproape tot timpul. Cînd e liniște ai vrea să auzi uneori măcar o voce un zgomot oarecare, cel al pașilor tăi în timp ce umbli. De ce nu-mi aud pașii nu înteleg ar trebui să-i aud. Mă opresc o clipă să ascult dar nu-i pot auzi dacă stau pe loc

CA SĂ-MI AUD PAȘII
TREBUIE SĂ UMBLU.

Încep să umblu din nou pe pietriș dar nu aud nimic, dacă nu vă supărați.

Nu înțeleg ce mi se-ntîmplă, poate am tălpi de cauciuc care nu fac zgomot. Există anumite tălpi moi, e ca și cum ai umbla desculț pe un covor în vîrful picioarelor. Dar aici nu sînt covoare, un covor în mijlocul cîmpiei pe un drum cu pietriș, hai să fim serioși.

Giuseppe, dragă prietene, n-ai tălpi de cauciuc știi prea bine că sînt de piele. De acord pot să le dau imediat la un cizmar din Albano să mi le schimbe, cele de cauciuc sînt mai bune decît cele de piele cînd plouă. Dar acum e Soare, dragă prietene. Mă rog, e Soare, ziceam, atunci aș putea să-mi pun pantofii de pînză dar uneori plouă și cînd Cerul e senin, primăvara și vara.

Mai-mai c-aș dori să-nceapă greierii să cînte, uneori liniștea e mai rea decît gălăgia în cazul ăsta. Greierii ca greierii dar păsările unde au plecat, nu le aud ciripind. Ar putea să treacă măcar un avion. Cu toate avioanele astea de la Pratica di Mare Ciampino și Fiumicino nu trece nici unul, de ce nu treceți ? Ce-aveți cu mine ? Ce credeți, că mă speriați dacă nu treceți ?

Iată văd ceva mișcîndu-se pe crengi. Sînt frunzele, le mișcă vîntul. Păi atunci de ce nu se aude ? Îmi place zgomotul vîntului prin frunzele de pe crengi. Uneori îndoaie și trunchiurile pinilor sînt îndoiți cu toții pe malul mării. Anul trecut a smuls acoperișurile caselor din Torvaianica a luat pe sus cabinele ștrandurilor și le-a dus departe. Dar acela nu era vîntul obișnuit care bate dinspre mare

ERA O TROMBĂ DE AER.

Șuiera în Cer se înălța și se lăsa în jos, a ridicat și o mașină și-a aruncat-o în mare. N-au mai găsit-o, o Flavia cu un avocat din Palermo înăuntru, așa scria în ziare.

Mi-e frig deși e Soare, nu-mi place. Răbdare. Încerc să alerg dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, liniștea. Încerc să strig dar cum se face

de nu-mi aud glasul? Dacă nu-mi vin în ajutor greierii, nimeni nu vrea să mă ajute. Nu-i pot suferi pe greieri nu vor să cînte. Fii liniştit, mîini ai picioare ai braţe ai eşti întreg eşti bărbat, Giuseppe. Dar cu cine-oi fi vorbind acum, vocea asta în spatele meu.

Merg spre Casale Abbruciato, mi-ar plăcea să aud ceva zgomot zgomotul unui motor. Chiar şi un motor îndepărtat. Maşini trec puţine scutere, drumul a rămas cum era după înaintarea americană cînd treceau tancurile care veneau de la Anzio dinspre mare. E plin de gropi adînci. Casele sînt tot dărîmate înăuntru au crescut smochini şi muri. Murii sînt plini de mure. Au rămas şi cîteva tancuri care sînt folosite ca tractoare. Ar fi cazul să informăm Guvernul Italian de zona asta aţi uitat cu desăvîrşire.

Ce chef aş mai avea să stau la palavre. Iat-o pe Rosalma mă aşteaptă la fereastra etajului întîi, îmi face semne fiindcă m-a văzut venind, fac şi eu semne cu mîna. Giuseppe, dragă prietene, vezi că Rosetta nu-i la fereastră şi chiar dacă ar fi tot n-ai putea s-o vezi de vreme ce nu vezi casa. Casa e încă departe. Mă rog, e departe, de ce?

Iată, acum aud

O MUZICĂ ÎN AER.

O recunosc e de la Radio care transmite *Concertul de seară* pe Programul Doi, n-are a face. Vreau să spun că s-a sfîrşit în fine cu tăcerea, transmit muzică de Sibelius.

Acum aud şi greierii cîntînd păsările ciripind avioanele în Cer, îmi aud paşii pe pietriş slavă Domnului, la Radio. Totuşi, zic, n-aveţi altceva

ce transmite ? Tot Sibelius. Programele astea sînt de o monotonie de necrezut. Ar putea să le îmbunătăţească, de ce nu îmbunătăţiţi programele astea muzicale ?

27

Văd ceva mişcîndu-se în fundul pajiştei lîngă Groapa Preoţilor, ziceam, vezi şi tu dacă vezi. Rosaria stătea acolo lîngă fereastră legată la un ochi, ţi-am spus eu că nu trebuie exagerat, aproape că te-am chiorît. Mai bine văd încă stele şi flori, zicea, maci şi margarete de toate culorile, trifoi şi grozamă. Nu de asta vorbesc, ziceam, ceva ce se mişcă în fundul pajiştei lîngă Groapa Preoţilor.

Am vederea puţin înceţoşată, zicea, dar ai dreptate ceva se mişcă acolo, mi se pare că văd

UN TANC AMERICAN.

Drace, înseamnă că nu m-am înşelat. Iar ea zicea văd şi turela cu steaua albă americană şi ţeava tunului. Şi-o spui aşa ca pe un lucru firesc, un tanc cu tunul în poziţie de tragere.

Încerc să închid ochii, nu se mai vede nimic dar aerul continuă să vibreze. Poate că-mi închipui că văd un tanc şi de fapt e vorba doar de un gînd. Giuseppe, dragă prietene, vezi că

GÎNDURILE NU FAC ZGOMOT,

gîndurile n-au motor. Deci e chiar adevărat, un tanc american cu turelă şi tun. Rosa zice e firesc dacă-i tanc să aibă şi tun. Tocmai asta mă îngrijorează şi ea zicea te legi mereu de amănunte, lasă

tunu-n pace. Cum să-l las în pace ? Lasă-l în pace ba de loc, un tun. Nu nu te mai gîndi la el, tancul e ceva care trece și se duce, uite că se îndepărtează. De acord se îndepărtează, ziceam, dar aș vrea să știu ce s-a îndepărtat, un tanc sau o simplă închipuire ?

Giuseppe, dragă prietene, ăla e un Sherman american cu un motor Diesel cu cilindree mare. Închipuirile nu se mișcă pe cîmpii nu cîntăresc tone întregi, vezi urmele șenilelor pe Pămînt ? Sînt urmele șenilelor unui tanc american.

Păi în cazul ăsta în ce an sîntem ? N-om fi rămas cumva în urmă în timpul războiului cînd americanii înaintau cu Armata V ? Credem că războiul s-a sfîrșit și cînd colo cîmpia e plină de soldați și dintr-o clipă-ntr-alta o să cadă bombele ca atunci cînd treceau pe Cer Fortărețele Zburătoare. Aerul e în mișcare simți cum vibrează ? Nu simt nimic, cum de nu simți cum vibrează ? Și tu lasă-l să vibreze aerul face ce vrea.

Cum se explică atunci chestia asta pe care o văd în fundul pajiștei, tancul ăsta american, spune-mi tu fiindcă ochiul uneori te poate înșela. Iar ea zicea ce mult îmi place ochiul de ce nu ne mai jucăm ? Se apropia de mine cu ochiul holbat. Ne jucăm mîine, ziceam, și-așa am întrecut măsura. Am înțeles nu mă mai iubești. Adică acum dă-i cu

DRAGOSTEA.

Stai să plece tancul ăsta și pe urmă mai vorbim noi iar ea zicea fii liniștit că s-a și îndepărtat. Liniștit pe dracu, ziceam, dacă nu-i un gînd sau o închipuire ce caută aici un tanc american ?

Am auzit, zicea Rosalinda, că a murit un soldat pe cînd înaintau. Dar dacă a murit cum de conduce un tanc ? Nu m-ai înţeles bine, e sufletul lui care nu-şi găseşte odihna şi se întoarce prin locurile astea cum fac de obicei sufletele osîndiţilor. Aşa o fi cu sufletele osîndiţilor, dar n-am auzit niciodată ca un suflet să vină cu un tanc care cîntăreşte cîteva tone. Sau o fi un suflet de un soi special ? Asta n-aş putea să-ţi spun dar cred că sufletele sînt toate la fel. Şi apoi, ziceam, tancul aparţine Armatei Americane, vreau să spun că l-a furat.

Eu n-aş avea nimic împotrivă ca sufletul ăsta care nu-şi găseşte odihna să vină din cînd în cînd îmbrăcat în uniformă militară americană, dar nu cu un tanc întreg. Probabil că nu se poate lipsi de el. Dar de unde ia benzină pentru motor ? Consumă mulţi litri adică galoane cum zic americanii dar de fapt nu benzină consumă,

NAMILELE ASTEA
MERG CU MOTORINĂ.

Pe scurt nu înţeleg de unde face rost de motorină sufletul osîndit al soldatului ăsta american. Nici n-ai idee cît consumă un tanc ca ăsta mai rău decît un avion. Trebuie să recunoşti totuşi că nu e un suflet rău, n-a împuşcat pe nimeni şi nici n-am auzit să fi jefuit o benzinărie. A stricat o dată un cîmp cu cartofi se vede că s-o fi rătăcit.

A murit în timpul înaintării, zicea, chiar acolo unde l-ai văzut trecînd în fundul pajiştei. Dacă-i face plăcere să se-ntoarcă aici din cînd în cînd nu face rău nimănui, doar ţăranului acela cu cîmpul

de cartofi. Şi vine mereu cu tancul ăla ? N-ai vrea cumva să vină pe jos,

VINE DE FOARTE DEPARTE.

Dar de unde ia motorina nu ştii cumva ? Asta-i o chestie pe care n-o pricep de unde ia motorina costă scump. Cine-i dă banii s-o plătească ?

Lasă-l în pace, zicea Rosina, cu tancul lui cu tot în fundul pajiştei în mijlocul florilor se îndepărtează. Iar eu ziceam într-o bună zi dacă i se năzare n-ar fi exclus să înceapă să tragă cu tunul, poate c-ar trebui să informăm Armata Italiană. Iar ea zicea mai bine nu Armata Italiană. Mă rog, totuşi dacă-i sare ţandăra e-n stare să facă un măcel. Soldatul ăsta, ziceam, sufletul ăla osîndit care se duce şi vine cu tancul lui, să nu crezi că un suflet osîndit vine de la o distanţă atît de mare fără să ştie de ce vine. Vreau să zic c-o fi el trimis de cineva, să fim serioşi.

Să ştii că după părerea mea ăsta vine în Italia doar aşa să se plimbe cum fac turiştii americani să revadă locurile din timpul războiului dar n-am auzit niciodată, ziceam, c-ar veni cu tancul. Fii ca mine, zicea, eu am şi uitat de el. Dac-ai uitat e ca şi cum n-ar fi trecut.

Privesc pe fereastră în direcţia aceea, spre pajişte. Soarele a apus aproape, vîntul care bătea s-a potolit, mierla care ciripea a tăcut, zgomotul a încetat, zgomotul tancului. Rosalba zice să nici nu pomeneşti de el. De acord nu mai pomenesc de tancul cu sufletul osîndit al soldatului american. Ba uite că l-ai pomenit. Jur că nu mai vorbesc de tancul cu turelă şi tun, l-am şi uitat, cu sufletul osîndit al soldatului american cu tot.

28

Ce-o mai fi vrînd oare bătrînul ăsta care se ține după mine ca un cîine, dacă o iau la dreapta o ia la dreapta dacă o iau la stînga o ia la stînga ? Dacă o iau drept înainte, se ține după mine și nu se-ntreabă unde-oi fi mergînd pentru că unde merg eu merge și el. Ce vrei de la mine ? Vezi că eu sînt un vagabond, vezi că eu merg la întîmplare, o iau la dreapta și o iau la stînga fără să mă gîndesc și după aceea sînt în stare să mă întorc îndărăt la punctul de plecare. Atunci de ce mă urmărești ? Vezi că eu nu trebuie să mă duc nicăieri și dacă mă urmărești o s-o iei mereu de la cap la coadă.

Bătrînul continuă să se țină după mine ca o umbră, uneori aleargă puțin și mi-o ia înainte ca și cum ar vrea să ghicească unde merg dar adesea greșește fiindcă el o ia la dreapta și eu la stînga.

EU MERG UNDE MĂ DUC PICIOARELE,

zic, fac ceea ce fac mîinile mele sînt în stare să facă lucruri îngrozitoare. Fii atent la mîinile mele c-ar fi mai bine.

Mormăia. Dar ce tot mormăie bătrînul ăsta, ce tot vrea, ce tot vrei ? Nu-l privesc în față nu

vreau să-l văd, dacă mi-o ia înainte închid ochii. Încerc să șchiopătez să văd ce zice, nimic. Am un picior mai scurt decît celălalt, un genunchi țeapăn ca un cadavru, umblu greu. Sînt șchiop, dacă nu vă supărați.

Acum bătrînul umblă alături de mine, îmi pune piedică. Chestia asta nu-mi place să pui piedică unui șchiop. De ce-mi pui piedică? Tușea, strănuta. Scuipa pe jos, tușea. Se scărpina sub cămașă, dădea cu picioarele-n pietre. Îmi mai punea cîte-o piedică nu, ziceam, asta să nu faci.

Eram singuri eu și cu el. Ar fi putut să treacă mașini și biciclete pe strada aia și-ar fi ridicat praful dacă ar fi fost praf, dar nu treceau și deci nu ridicau nimic. Ar fi putut să plouă și-n cazul ăsta praful s-ar fi transformat în mîzgă, picăturile s-ar fi amestecat cu mîzga și s-ar fi făcut noroi. Pantofii mei și ai bătrînului s-ar fi afundat în noroi și pînă la urmă am fi călcat într-o băltoacă. Atunci aș fi spus drace mi-a intrat noroi în pantofi. Dar nu ploua și nici nu avea de gînd să plouă judecînd după norii care nu se vedeau pentru că Cerul era senin și liniștit.

Continua să mă urmărească, cu încăpățînare. Pășea pe umbra mea, o călca în picioare. Aș fi în stare să te omor, ziceam, îmi calci umbra în picioare? Ce crezi, că mi-e frică? Fii atent la ce faci, necunoscutule.

Aș fi putut să mă-ntorc dintr-odată și să-l amețesc cu un pumn apoi să iau o piatră din șanțul de lîngă drum și să-i crăp capul. Nu erau pietre în șanțul de lîngă drum. Atunci aș fi putut să smulg un par din gard. Nu erau pari și nici măcar un

gard de-a lungul drumului. Mergeam pe iarba unei pajişti şi nu pe o stradă plină de praf. La Radio se transmitea *Muzicorama*, un potpuriu de melodii. Nu prea au imaginaţie funcţionarii ăştia de la Radio, nu prea aveţi imaginaţie.

Ce vrea de la mine bătrînul ăsta vrea cu siguranţă ceva de vreme ce continuă să mă urmărească. Uite că-mi pune iar piedică şi eu cad cu mîinile înainte. E a treia oară că-mi face figura asta, vezi c-o să-mi pierd răbdarea. Cu atît mai bine că există răbdare, ziceam, cu atît mai bine pentru tine adică pentru el, pentru bătrîn. Acolo chiar că-ncepeam s-o pierd. Rîdea, făcea mici strîmbături, mă lua peste picior. Aerul e greu, nici Soare nu mai e, s-a ascuns, bine a făcut.

Am căzut în cursă. Aud zgomot în spatele meu, poate că tocmai acum culege o piatră din şanţ sau smulge un par din gard să mă lovească pe la spate. Poate că mă urăşte dar cum de mă urăşte dacă nu mă cunoaşte ? E prima dată că ne vedem şi n-a spus nici măcar o vorbă. Ca să urăşti, trebuie mai întîi să te împrieteneşti. Din prietenie se naşte

URA DE MOARTE.

Mi-e frică simt o sudoare rece, nu prea văd ce-i de rîs în asta. Dar cine rîde cine are chef de rîs ? Nimeni nu rîde pe-aici. Bătrînul ăsta în urma mea, nu găsesc direcţia în care să mă îndrept. Înaintez în zig-zag prin mijlocul pajiştei, măresc pasul i-aud paşii în urma mea, şi i-a mărit şi el. Deci cum ar veni fug de el ? Desigur, Giuseppe, ceea ce faci tu se cheamă a fugi de cineva.

Mă rog, fug dar de fapt m-am oprit. Pe drum trecea o bicicletă neagră în întunericul serii. Bătrînul s-a oprit la rîndul lui şi mă privea.

UN OM FAŢĂ-N FAŢĂ CU DUŞMANUL LUI.

Dar ca să fim duşmani trebuie să ne certăm. Foarte bine să ne certăm deci, ziceam, dar ne trebuie un motiv. Bătrînul zicea găsim imediat şi motivul. Vietnamul de exemplu poate fi un motiv de ceartă, sau problema Orientului Mijlociu. Ce părere ai ? N-am nici o părere, ziceam, nu zic nimic, mai bine să găsim un motiv de jignire personală. De acord cu jignirea personală, ziceam, nu ne cunoaştem.

Ţinea ascuns în podul palmei un cuţit, voia să mă omoare cu el. Încercam să cîştig timp într-un fel sau într-altul. În cazul ăsta, ziceam, dacă începem să ne gîndim dintr-un gînd se nasc alte gînduri de toate tipurile şi după ce le-am gîndit ni le trîntim în faţă şi începem cearta. Sau dacă nu stăm aici fără să vorbim, ne privim doar, şi aşteptăm pînă cînd nu ne mai putem suporta. Uneori sînt de ajuns cîteva clipe, ziceam, alteori trec ani, o viaţă întreagă, totuşi dacă omul are răbdare soseşte şi momentul urii. Păi atunci hai să aşteptăm.

Dintr-o dată s-a făcut tîrziu, acum două minute era devreme iar acum e foarte tîrziu. Deci unde-am ajuns ? Încep să aud ceva un foşnet, un zumzet ciudat,

TREBUIE SĂ FIE URA CARE SOSEŞTE.

Se aude ca şi cum ar sosi un tren de departe, cu urechea pe şină. Iată că soseşte. Uneori cu întîrziere cînd e ceaţă sau gheaţă, cînd ninge. În timpul războiului se oprea des în tunele de frica avioanelor. Sosea chiar cu cinci sau şase ore întîrziere. Cînd nu apuca să se adăpostească şi era lovit în plin de o bombă, atunci aveai de aşteptat. Odată un tren s-a oprit din cauza unui cîine care stătea pe şine.

Hai, de ce nu zici nimic ? ziceam. Cuvintele duc la ceartă. De ce nu-mi povesteşti viaţa ta, dacă ai aşa ceva ? Ai o viaţă pe care s-o povesteşti ? Sau n-ai nimic ? Mă uitam la cuţitul din mîna lui. Cine eşti ? Sînt Giuseppe, zicea. Drace, asta-i o chestie de care nu mai vreau să aud, încurcătura asta. Gata m-am săturat am plecat cît de departe pot, nu te supăra. Rămîne de văzut, zicea bătrînul, dacă te las să pleci.

Poliţia vrea să ştie cum s-au terminat lucrurile cu bătrînul ăla. O clipă, spune-mi ce trebuie să spun. Trebuie să spui tot, Giuseppe. Tot e prea mult. Vezi că poliţia vrea să meargă pînă la capăt, dacă există vreun capăt. Păi atunci, ziceam, vrea să mă interogheze, un interogatoriu ca unui acuzat.

Mă rog, am luat-o la fugă. Mă durea genunchiul, nu-l puteam îndoi. E greu să umbli cu un genunchi în halul ăla. Scîrţîia ca şi cum ar fi fost ruginit. Cu rugina nu-i de glumit, în anumite cazuri. Din cauza ei s-au dărîmat poduri de fier s-au scufundat vapoare, s-au prăbuşit stîlpii de

Înaltă Tensiune și tot rugina a provocat dezastre feroviare ca acela cu trenul care venea de la Chiasso.

A PIERDUT O ROATĂ.

Ziarele au publicat fotografii în care se vedea un vagon de dormit în picioare în mijlocul unui cîmp de grîu. Pasagerii se îngrămădiseră unul peste celălalt ca niște cartofi într-un sac de cartofi. Au murit treisprezece inclusiv mecanicul.

Lasă trenurile să-și vadă de drum, Giuseppe, lasă trenurile. Cum așa ? Au murit treisprezece persoane și au fost mulți răniți, nu te supăra. O doamnă și-a pierdut ambele picioare, alta și-a pierdut capul. Și-ți faci griji din cauza asta ? Biblia zice

FERICIȚI CEI CE-ȘI PIERD CAPUL ȘI-L VOR REGĂSI ÎN CER.

Ba vezi că te-nșeli, Biblia zice altceva despre Cer cînd vorbește de cămile, despre cap nu zice nimic despre capul doamnei aceleia.

29

A murit Giuseppe măcelarul din Pavona, dacă nu vă supărați. L-au scos din apă trăgîndu-l de picioare și l-au întins pe iarbă. Avea ochii deschiși buzele umflate fața albă mîinile reci ca cele de șarpe. S-a înecat într-o apă adîncă de douăzeci de centimetri în Groapa Preoților lîngă Casa Rossandei, Casale Abbruciato.

Nevastă-sa s-a închis în casă nu vrea să vadă pe nimeni, are dreptate, dar poliția a zis vă rog să ne scuzați pentru durerea dumneavoastră trebuie să vă punem cîteva întrebări. Atunci ea a zis vă dați seama că-i vorba de o nenorocire, cînd cineva cade în apă și nu știe să înoate. Dar ce căuta măcelarul lîngă groapă ? Poate că a căzut în apă închipuindu-și că se cațără într-un copac, zise nevasta. Dar de ce voia să se cațere într-un copac dacă nu erau copaci pe-acolo ? Tocmai de aceea a căzut în apă, zice nevasta, lăsați-mă-n pace.

Ba să vorbim vă rog despre măcelarul ăsta. Trăgea pe sfoară Igiena și Percepția, tăia vite moarte de boală, vindea carne congelată dînd-o drept proaspătă. Nu cumpărați carne congelată zicea, face rău. Marea întreprindere Findus de lîngă Latina, elvețienii ăștia care vin în Italia, zicea măcelarul. Voia să pună pe picioare o Mare Măcelărie Clandestină și să aprovizioneze întreaga zonă Albano pînă la mare.

Poate că l-a omorît Mafia siciliană, de ea depinde tăierea clandestină a vitelor în toată regiunea Lazio, are-n mînă şi Pieţele Generale. Mafia, zice nevasta, ce-i aia, nu auzise nici măcar pomenindu-se de ea.

Poliţia vrea să ştie dacă bea uneori ce-i rău în asta. Poate a căzut fiindcă băuse, bea numai apă, zice nevasta. Poliţia scrie tot pe nişte foi cu *en-tête* pe care le trimite apoi la Roma la Centru. Dar ce scrie ? Poliţia face pe misterioasa, nu spune nimic nimănui.

Crimele astea din zona asta sînt deja două sînt prea multe e mai rău ca la Chicago. Cel puţin pe asasini îi căutaţi ? Am impresia că vă pierdeţi timpul cu mortul care tot nu mai are nevoie de nimic, măcelarul. Uitaţi-vă împrejur, poate că asasinul e la doi paşi de voi dacă aveţi ochi să vedeţi.

Ziarul scrie în pagina despre Lazio că poliţia e pe urmele asasinului. Dar dacă nu sînteţi nici măcar siguri că-i vorba de o crimă. Nu veniţi să-mi spuneţi că sînteţi pe urmele lui, nu vă cred. Păi atunci, zice, urmele astea negre pe gît ? Poliţia a găsit urme negre pe gîtul măcelarului poate că sînt urmele degetelor de la mîinile asasinului.

Acolo alături se văd urmele pe Pămînt şi o pereche de ochelari care nu sînt ai măcelarului ai cui or fi ? Bărbatul meu, zice nevasta, avea vederea bună, nu purta ochelari în viaţa lui. Vedea de aproape şi de departe.

A venit preotul din Pavona de data asta-i vorba de cineva din parohia mea. De acord din parohia ta, lucra duminica înjura nu venea adică nu se ducea niciodată la biserică. Religia, zice nevasta, nu-i nevoie să te duci la biserică.

DIN CÎND ÎN CÎND
ÎȘI FĂCEA SEMNUL CRUCII.

Se vede că bun sau rău suflet avea.

A venit și medicul legist, l-a privit bine și-apoi a zis a murit prin înecare adică prin asfixiere pulmonară. Asta se vedea și fără să mai cheme medicul legist, că a murit prin înecare.

A venit lume din Pavona și de departe, sînt aceleași mutre pe care le-am văzut pe pajiștea de lîngă Turnul Medieval, se vede că din cînd în cînd

LUMEA SE REPETĂ.

Și poliția e aceeași cu aceleași mașini și aceleași camionete. Dar eu ce caut aici pe pajiștea de lîngă Groapa Preoților ? Poate că aștept pe cineva ? Giuseppe, scumpe prietene, ce hram poartă tipul pe care-l aștepți ? Cum să știu ce hram poartă dacă n-a sosit încă ? Dar cel puțin știi ce vrea de la tine, vrea să-ți facă vreun rău ? În cazul ăsta n-are rost să-l aștepți. Nu știu nimic nu sînt nici măcar sigur că-i o ființă omenească.

Iată că sosește ceva. Aud în aer un zumzet ciudat, tot ăla. Mă prefac că nu-l aud. În anumite cazuri sînt surd, cînd nu vreau să aud. Întorc ochii și văd că se-ntunecă Cerul. Vin din toate părțile. Ele sînt. Dar Giuseppe ce face muscarul în cazul ăsta ? Sosește Necrofila Funerară, nu vă supărați. E plătit ca să facă ce ? De ce îl plătiți, voi ăștia de la Comuna Albano ? Duceți-vă repede să-l chemați.

Un nor negru se mărește și se micșorează în Cer, sînt milioane și milioane. Se formează curenți de aer vîrtejuri mici trombe ici și colo. Furnicile fug

înspăimîntate. Norul devine tot mai negru. Credeţi că mă speriaţi, vă înşelaţi. Apropiaţi-vă, zic, dacă aveţi ceva cu mine,

MÎNCAŢI-MĂ DACĂ SÎNTEŢI ÎN STARE.

Ce vreţi de la mine ? Vedeţi că lîngă Groapa Preoţilor e un mort, de-abia l-au scos din apă, acolo trebuie să mergeţi. Măcelarul.

Norul îmi umple ochii şi urechile cu zumzetul său cu zumzăiala sa. Respir iar muştele-mi năvălesc în gîtlej cu sutele. Atunci n-ar trebui să respir, după părerea voastră. Am respirat de cînd mă ştiu şi-o să respir pînă cînd o să am chef iar voi căraţi-vă de aici dacă nu vreţi să vă mănînc eu pe voi.

Radioul are paraziţi, luminile roşii de la antenele din Santa Palomba nu se mai văd. S-ar putea întîmpla vreun accident cu avioanele care trec prin părţile astea. Din fericire nu trec, bine fac că nu trec.

Norul acoperă Cerul pînă la orizont totul e negru. Văd nişte umbre mişcîndu-se pe pajişte, aleargă în toate părţile. Aş vrea să ştiu unde se duc, unde vă duceţi ? Ce negru e şi preotul din Pavona. Poate că şi eu sînt negru dar nu mă văd. Trec ca vîntul roiuri de muşte. Cineva-şi deschide umbrela, şi aia-i tot neagră.

Vin curenţi de aer nu se ştie de unde. Primele picături se afundă în praf şi sfîrîie pe Pămîntul încins. Se aud şuierături în aer, o scîrţîitură, fulgere, cade ceva din Cer, plouă. Aş, bate

GRINDINA.

Drace bate grindina. Deci norul ăsta de pe Cer nu sînt muşte.

Nu e prima dată că se întîmplă. În unele cazuri grindina era mare cît un ou de găină şi a distrus tot, a spart şi ţiglele de pe acoperişurile caselor. A prăpădit recolta de struguri turtit maşinile rupt felinarele de pe stradă omorît păsările-n zbor.

Odată grindina a omorît un bou lîngă Mondovi. Altădată un elefant la Düsseldorf în Germania. Giuseppe, dragă prietene, ce făcea un elefant la Düsseldorf ? Ce vrei să facă, nu făcea nici un rău nimănui.

Grindina se formează cînd vaporii care stau în atmosferă dau de aer rece şi asta se întîmplă mai ales primăvara. Uneori grindina cade împreună cu ploaia, aşa-zisele averse romane. La vreo douăzeci de kilometri de aici, după Arricia şi Genzano, Velletri e regiunea cea mai ploioasă din an cum zice şi Almanahul *Sfîntul Ilie*.

Iată că Cerul s-a înseninat, norul negru s-a dezumflat iar aerul e transparent. Cîmpia e complet albă, şi drumurile şi acoperişurile caselor sînt complet albe. E frumos ca privelişte. Albul e o culoare perfectă dar şi perfecţiunea lasă uneori mult de dorit, atîta grindină în Cîmpia Pavonei.

Zumzetul ăsta zumzăiala asta. Antenele de la Santa Palomba funcţionează din nou, transmit, *Radio jurnalul de seară* care comunică

MULTĂ GRINDINĂ
ÎN CÎMPIA PAVONEI,

serioase daune aduse viţei de vie şi pomilor fructi-

feri, din fericire nu se semnalează morți. Măcelarul nu contează pentru cei de la Radio ? Dar celălalt care nu se știe cum îl cheamă ? Giuseppe, scumpe prietene, ei au murit înainte iar grindina a căzut după. Așa-i cu înainte și după, lucrurile se desfășoară în lanț, măcelarul e legat de Faraoni, dacă nu vă supărați.

Lumea trece pe strada principală din Pavona, vede obloanele lăsate, e un afiș pe care scrie

DOLIU DE FAMILIE.

Adică nevasta și fiul stau închiși în casă. A murit Tutankamon. Eu nu zic nimic, abia îl cunoșteam.

30

În schimb Cerul era albastru. Se vedea o dungă albă lăsată de un avion, doar o dungă. Treceau stoluri de păsări. Giuseppe, cu toate că s-au întîmplat atîtea, îţi trebuie puţin ca să te consolezi. Cum adică puţin, Cerul e lucru cel mai mare care se cunoaşte, nici nu se poate măsura deoarece nu există un număr destul de mare. Ba au descoperit de curînd un număr mai mare decît infinit. Mă rog, dar nimeni nu ştie să folosească numărul ăsta enorm. Cerul albastru uneori mă opresc şi îl privesc. Măsuraţi-l voi dacă vreţi să-l măsuraţi.

Mi-e frig, e bătrîneţea, ba e aerul de seară, sînt anii care încep să apese, poate că am gripă nişte fiori în spate. Ba sînt anii sînt mulţi. În comparaţie cu Cerul albastru sînt puţini, sînt mulţi. Mă rog, dar în anumite cazuri bătrîneţea mă umple de bucurie cînd îmi spun că-i singura posibilitate de a trăi mult lăsaţi-mă-n pace.

Păcat că mă dor genunchii. Dacă n-aş avea genunchi ar fi mai bine. Dar îi am şi trebuie să-i păstrez. Mă doare spatele mai bine nu l-aş avea. Şi ochii mă dor din cauza luminii ăsteia orbitoare mă doare capul. Mai bine n-aş avea nici ochi şi nici cap,

MAI BINE N-AŞ AVEA NIMIC.

Să umbli liber și fericit ca păsările. Giuseppe, dragă prietene, știi prea bine că păsările au ochi și cap exact ca și tine. Vrei să faci comparații și apoi să le greșești, mai bine nu le face. Lasă-mă-n pace să greșesc, păsările. Au cap și ochi exact ca tine și îmbătrînesc și ele. Cu deosebirea, ziceam, că zboară și cînd sînt bătrîne.

E greu ca cineva să poată spune am văzut trecînd o pasăre foarte bătrînă, bătrîne și tinere sînt toate la fel adică zboară la fel. Dacă ești foarte atent e posibil să vezi o diferență cînd își iau zborul. Cum decolează păsările foarte bătrîne? Aterizarea e mai ușoară dar pentru decolare e nevoie de întreaga forță a motorului. Din cauza asta se întîmplă mai multe accidente în timpul decolării decît în timpul aterizării. Acum trei ani la Orly și-au pierdut viața o sută unsprezece persoane din cauza unei decolări nereușite, a explodat unul din reactoare. E un caz destul de rar dar uneori se întîmplă. Pe unele linii secundare ca cele balcanice sau africane decolarea e periculoasă fiindcă se mai folosesc vechile avioane cu piston rămase din timpul războiului, noroc că n-au rămas prea multe s-au prăbușit aproape toate. Avioane Dakota.

În Spania mai zboară încă avioanele Superconstellation sînt aparate foarte grele și se chinuie mult pînă să se ridice, uneori nu se ridică absolut de loc se ciocnesc de bariere și se fac praf și pulbere. Noroc că și din astea au rămas puține s-au prăbușit aproape toate. Au murit mulți pasageri din cauza lor.

Avioanele cu reacție decolează mult mai bine decît vechile avioane cu piston dar uneori le explo-

dează cîte un motor cum s-a întîmplat la Orly, sau se prăbușesc în timpul decolării din alte motive. Bătrînețea e o piedică serioasă pentru zbor Totuși nimeni n-a văzut niciodată o pasăre foarte bătrînă care nu mai e în stare să-și ia zborul din cauza bătrîneții.

La oameni în schimb se vede imediat dacă sînt foarte bătrîni chiar și de departe. Umblă pe lîngă ziduri și garduri tîrîndu-și picioarele, îi dor genunchii. Unora le e rușine de bătrînețe, altora le e rușine chiar și de moarte și cînd sosește momentul îi alungă pe toți și zic

PLECAȚI CĂ TREBUIE SĂ MOR.

Există anumite păsări care trăiesc o groază dar pînă la urmă îmbătrînesc și ele, bătrînețea. Vulturul șoimul corbul și anumiți papagali sudamericani trăiesc peste o sută de ani, dacă nu vă supărați. După o sută de ani încep să îmbătrînească, le cad penele. Nouă în schimb ne cade părul de bătrînețe. Nouă, adică ființelor omenești.

Îți intră frigul în oase, uneori ți se face frig în plină vară cînd umbli pe străzi și bate Soarele. Simți dintr-o dată cum te trec fiorii, se apropie Frigul Veșnic. E ca și cum ai fi la Cercul Polar nu există altceva decît gheață de jur împrejur, sînt de gheață pînă și casele și nu mai știi unde să te duci. Nici măcar nasul nu ți-l poți sufla. Soarele de-abia se arată și dispare de îndată, Cerul e mereu negru. Atunci e mai bine să stăm departe de Cercul ăsta Polar, n-au decît să se ducă exploratorii acolo dacă vor să se ducă.

Mie mi-e frig și aici în timp ce merg pe stradă, întreaga mea căldură omenească se pierde în aer.

Du-te şi bea ceva cald, Giuseppe, du-te la bar. Mă apuc să caut un bar dar nu reuşesc să dau de nici unul. Şi totuşi se aflau o mulţime pe străzile astea noaptea se vedeau firmele luminoase. Trebuie să dau de unul înainte să mi se răcească de tot corpul, n-am timp de pierdut. Opresc pe cineva pe stradă habar n-are.

Pînă la urmă văd la depărtare o firmă pe care scrie

BARUL CENTRAL.

Iată că am dat de un bar, Barul Central. Dar central faţă de ce ? Adică în centrul cui credeţi că vă aflaţi, al Lumii ? Vedeţi că Centrul Lumii nu se află prin părţile astea.

În spatele tejghelei de la bar stă un barman cu faţa obosită mă priveşte ca şi cum s-ar gîndi ce-o fi vrînd bătrînul ăsta, un ceai de muşeţel. Iată ceaiul de muşeţel zice barmanul. Bonomelli. Mă rog, muşeţel Bonomelli dar de ce te uiţi aşa la mine ? Sînt obosit îmi tremură mîinile haina mi-e leoarcă ochii roşii sînt foarte palid, dar tot eu sînt, sînt Giuseppe zis Giuseppe cum am fost de cînd mă ştiu.

31

Poliţia a găsit perechea asta de ochelari lîngă Groapa Preoţilor în mijlocul ierbii şi al Pămîntului. Dacă nu sînt ai măcelarului ce caută ochelarii ăştia în iarbă ? Nu caută nimic ce-aţi vrea să caute ? De unde vin ? Dar iarba şi Pămîntul de unde vin ? De ce nu chemaţi Brigada Specială, să vedem ea ce zice nu-i mai brează ca noi. Iarba şi Pămîntul, uneori poliţia mă face să rîd în cazul ăsta.

Brigada Specială a măsurat lentilele într-un laborator specializat şi a stabilit patru dioptrii la dreptul şi cinci la stîngul, nu prea vede bine tipul ăsta are vederea scurtă. Au însemnat totul pe nişte fişe secrete pe care le-au trimis comisariatelor din zona de la Albano pînă la mare. Poliţia zice acum că am găsit ochelarii

VOM GĂSI ŞI OCHII.

Ziarele zic ochelarii nu sînt ai măcelarului, asta ştiu toţi aici la Pavona nu-i nevoie să vină ziarele să o spuie. Mă rog, nu sînt ai măcelarului, dar nici ai mei nu sînt dacă asta doreaţi să ştiţi. Eu nu port ochelari purtam acum cîţiva ani dar acum văd perfect, cu atît mai bine. Nu prea vedeam înainte de Rosangela, acum văd şi noaptea ca piloţii nemţi în timpul războiului. Mîncau morcovi să vadă în întuneric iar englezii marmeladă de

afine, dacă nu vă supărați. Eu n-am nevoie de morcovi și de marmeladă de afine și nici măcar de ochelari purtați-i voi dacă aveți chef să-i purtați.

Nu-i chiar atît de ușor să găsești doi ochi în cîmp deschis, fără îndoială c-au plecat la Roma să se piardă în marea mulțime a populației. Două milioane, nu-i de glumit. Aveți ceva de căutat, două milioane. Prin Pavona trece un tren care merge la Roma, poate că au șters-o cu ăsta. Poliția după părerea ei au rămas în regiune, poate că se ascund în dosul unor lentile fumurii. Există anumiți ochelari cu lentile ca oglinda prin care poți vedea dar nu poți fi văzut.

Poliția îi oprește pe toți cei care poartă ochelari sau cei care nu poartă dar nu prea văd, îi urcă în camionete și-i trimite la Roma nu vor să meargă. Brigada Specială lucrează și noaptea, nu mai are timp să doarmă, controlează vederea tuturor oamenilor ăstora în laboratoarele ei dar n-a găsit încă ochii care să corespundă cu ochelarii găsiți pe pajiștea de lîngă Groapa Preoților atîta pagubă. La Cecchina și la Genzano au aruncat cu pietre în ea, bine au făcut.

Atunci poliția s-a îmbrăcat în civil, intră prin baruri, merge la dans sîmbătă seara, joacă popice și merge la slujbă duminica dimineață. Se preface că circulă cu trenul la Roma, se plimbă înainte și înapoi pe străzile Pavonei cu țigara-n gură adică se preface că se plimbă. Dacă ești mai distrat nu-ți dai seama de nimic, îi vezi pe tipii ăștia care fumează sau citesc ziarul stînd la o masă din Barul Central, sînt foarte liniștiți și nu supără pe nimeni, dar dacă te uiți mai atent

PARC-AR FI LA CHICAGO PE VREMEA LUI AL CAPONE

cînd lumea se împuşca pe străzi. Trebuia să stai închis în casă săptămîni de-a rîndul. Gangsterii pîndeau la colţul străzii sau soseau cu maşina şi trăgeau rafale pe geam. Nu te poţi duce nici măcar la bar sau la restaurant sau să te bărbiereşti la frizer. În timp ce stai liniştit pe fotoliu cu faţa săpunită, intră un individ cu o mitralieră în mînă şi te-mpuşcă cît ai zice peşte. Mă poate confunda uşor cu altcineva individul ăsta cu mitraliera-n mînă din moment ce am faţa săpunită. Indivizii ăştia nu stau să se gîndească prea mult înainte de-a trage. E un loc care nu-mi place, într-un oraş ca ăsta eu nu stau. Ce caut aici la Chicago ? Mă-ntorc în Italia, dacă nu vă supăraţi.

Dar cel puţin ştiţi cum arată ochii ăştia care corespund lentilelor de la ochelarii pe care i-aţi găsit pe pajiştea de lîngă Groapa Preoţilor unde a murit măcelarul ? Dioptriile ca dioptriile dar există ochi de toate tipurile, pot avea mii de nuanţe de culori. De la galben la verde la portocaliu, pot avea toate culorile curcubeului, pot să fie albaştri ca marea şi verzi ca Cerul, cenuşii căprui violeţi şi de alte culori. Şi negri. În unele cazuri ochiul drept are o culoare iar cel stîng alta complet diferită şi viceversa după o infinitate de combinaţii.

Ar trebui să se ştie dacă ochii ăştia pe care-i căutaţi văd mai prost de aproape sau de departe, există mai multe feluri de a vedea prost. Mulţi poartă ochelari fără să aibă nevoie, alţii poartă ochelari cu lentile nepotrivite.

Unii oameni au un ochi de sticlă, alţii îi au pe amîndoi de sticlă şi nimeni nu-şi dă seama. Sînt făcuţi foarte bine adică par adevăraţi, singura deosebire e că nu văd. Acum au inventat şi ochi de sticlă sincronizaţi. Indivizii ăştia cu ochi de sticlă poartă întotdeauna ochelari iar lentilele pot să fie cum au ei chef.

Adică nu-i uşor să-l găseşti pe asasin după o pereche de ochelari. Umblaţi prin împrejurimi, dau cu pietre în voi, poate că ochii pe care-i căutaţi sînt acolo şi citesc ziarul şi din cînd în cînd se ridică şi vă privesc, vă rîd în nas iar voi nu observaţi.

32

Nu mă duc la Roma duceţi-vă voi dacă aveţi chef să vă duceţi. Vor să mă ducă la Roma să stau de vorbă cu Brigada Specială nu ştiu ce au de gînd. Foarte deşteaptă şi Brigada asta Specială de ce nu se deplasează aici la Pavona dacă vrea să stea de vorbă cu mine ? Într-un sfert de oră-i aici sau dacă nu poate să-mi telefoneze. Dacă nu-mi telefonează cu atît mai bine dacă mă lasă-n pace.

Ştiu eu cum a făcută Brigada asta Specială, nu-mi place. Dacă pune ochii pe careva nu-l slăbeşte o clipă, se lipeşte de el ca Hiduro medicinalis zisă popular şi

LIPITOAREA

e un animal scîrbos care suge sîngele oamenilor. Seamănă cu un melc dar n-are căsuţă, are o gură în formă de ventuză trei fălci puternice optzeci de dinţi mărunţi foarte ascuţiţi pentru găurirea pielii. După ce s-a lipit suge-ntr-una. Se umflă pînă stă să crape iar omul poate să moară golit de sînge.

Pe vremuri lipitorile erau folosite în spitale în loc de flebotomie în unele boli ca pneumonia congestia cerebrală şi alte tipuri de congestii şi boli ca flebita şi nefrita acută. Existau crescătorii de lipitori în toate oraşele dar mulţi le comandau de la Paris. Acum se găsesc cu uşurinţă în libertate pe străzile Capitalei spre seară, pe strada Capo le Case

pe strada Tritone pe strada Veneto şi lîngă Gară. Sau dacă nu, mai departe la Tor di Quinto lîngă Podul Milvio. Acolo sînt cu sutele.

Şi pe Marea Şosea a Circumvalaţiunii în porţiunea în care se uneşte Autostrada cu Autostrada spre Neapole şi spre Milano. Stau pe bornele de-a lungul şoselei cu ţigara-n gură, poartă haine ţipătoare să fie văzute de departe, stau picior peste picior să atragă atenţia. Pentru camionagii fac preţuri speciale.

Cele din strada Veneto sînt cele mai bune dar şi cele mai scumpe, pot să coste pînă la cincizeci de mii de lire pe seară. Fireşte că tarifele se schimbă în funcţie de sezon, vara se măresc simţitor din cauza turiştilor americani. Poliţia face cîte-o razie din cînd în cînd.

Nu mă duc la Roma duceţi-vă voi dacă aveţi chef. Am înţeles prea bine că vreţi să mă învinuiţi. Vă lipsesc elementele, n-aveţi decît o pereche de ochelari. Trebuie să dovediţi că sînt ai mei iar eu vă dovedesc că nu sînt. O pereche de ochelari pot şi eu să găsesc dacă mă apuc să caut. Dacă nu găsesc pot să cumpăr cu toate dioptriile pe care le vreau.

Giuseppe, dragă prietene, nu poţi să vorbeşti aşa cu poliţia după părerea ta cum trebuie să vorbesc ? Tremuri în timp ce vorbeşti, poliţia te face să tremuri. Mă rog, tremur, vocea asta în spatele meu m-am săturat. Vezi că s-ar putea să fi ajuns la capătul puterilor. Un om tremură în anumite cazuri cînd îi e frig, de exemplu. Giuseppe, sîntem în plină vară şi e cald, s-a topit pînă şi asfaltul de pe străzi. La Circeo a ars o pădurice de pini prin autocombustie.

Mă rog, păduricea de la Circeo prin autocombustie, oricum la Roma nu mă duc n-aveţi decît să vă duceţi voi. Dar dacă vreţi să vă dau un sfat nu vă apropiaţi de Capitală dacă ţineţi cît de cît la viaţa voastră. De nu

O SĂ SĂRIŢI ÎN AER CU TOŢII,

voi cu maşinile voastre cu tot. Eu vă atrag atenţia adică v-am atras atenţia, în curînd Roma explodează, mai are foarte puţin şi explodează.

În strada Nazionale a cedat terenul şi-au apărut fisuri, aşa zic ziarele. De fapt nu-i aşa, lucrurile stau altfel, adică terenul n-a cedat ci s-a umflat. De asta poţi să-ţi dai seama după anumite crăpături deschise în sus şi nu în jos.

Cam la jumătatea străzii Serpenti dacă te uiţi cu atenţie spaţiile dintre dalele trotuarelor s-au lărgit. Asta înseamnă că Pămîntul creşte şi se umflă, dacă nu vă supăraţi. Ceva se mişcă sub sol sub Roma. Şi în alte puncte ale oraşului se pot observa mici semne ale aceluiaşi fenomen, crăpături foarte înguste umflături imperceptibile. Cine trece în fiecare zi nu-şi dă seama dar între timp

PĂMÎNTUL SE MIŞCĂ.

În aceste cazuri e recomandabil să fim atenţi la animale, au o sensibilitate specială. Şobolanii de pildă ce zic adică ce fac ? Dacă părăsesc vaporul pe punctul de a se scufunda părăsesc şi oraşul pe punctul de a exploda. Oamenii sînt distraţi nu observă ceea ce se întîmplă sub picioarele lor.

Un inginer de la Socony Vacuum din Latina vorbea într-o zi de chestiile astea adică de Roma. Spunea oraşele ating uneori grade foarte înalte de

tensiune. Nu-i vorba de electricitate ci de curenţi care vin din Centrul Pămîntului nu se ştie de ce natură. Aşa spunea acel inginer din Latina.

Poate că ar trebui să mă prefac că nu ştiu nimic şi să zic duceţi-vă liniştiţi la Roma, că tot nu se întîmplă nimic. În schimb vă repet fiţi atenţi că Roma poate să explodeze dintr-o clipă-ntr-alta. Cei de la Comună au dat comunicate să liniştească populaţia e foarte agitată, are dreptate. Pot să zică ei ce-or vrea în comunicatele lor, pericolul rămîne foarte mare. Zic sînt milenii de cînd Roma stă în picioare şi n-a explodat niciodată, la Roma se află Colosseul Arcul lui Titus şi termele lui Caracalla. Mai e şi Vaticanul cu Papa dar o să sară şi ăsta-n aer împreună cu Colosseul Arcul lui Titus şi Termele lui Caracalla. N-o să rămînă în picioare nici măcar Monte Mario.

Ultima oară cînd am traversat piaţa Colonna, era ora trei şi jumătate după-amiază, se auzea un zumzet ciudat în aer ca atunci cînd treci pe lîngă o fabrică, o moară electrică. Sînt lucruri care nu se aud cu urechea, se percep nu se ştie cum ca şi caii cutremurul. Şi cîinii simt cutremurul cu cîteva ceasuri înainte. Eu am auzit zumzetul ăsta ciudat zumzăiala asta care venea din adîncul Pămîntului dar e clar că nu-i vorba de un cutremur,

E VORBA DE ALTCEVA.

33

Mergînd pe strada asfaltată care traversează valea Ariccia în direcția nord-est se ajunge la așa-zisa Osteriaccia din Ariccia la trei sute optsprezece metri deasupra nivelului mării cum spune Harta Topografică a Institutului Topografic Militar. Aici vom da de un arc antic. Probabil că era intrarea unei vile dar acum vila nu mai există există un cîmp de napi. Trecînd pe lîngă arc ajungem într-o stradă transversală, o putem lua la dreapta sau la stînga în funcție de unde vrem să mergem spre Albano sau spre Genzano.

O luăm la dreapta pe o stradă foarte îngustă în urcuș, de-a lungul ei se află un zid. Pe zidul ăsta se află o placă de marmură albă pe care scrie

APPIA ANTICA.

Toți treceau pe aici înainte ca Pius al IX-lea să fi construit faimosul pod de la Ariccia care acum s-a prăbușit.

Înaintăm încet pe Appia Antica e foarte îngustă și plină de curbe în urcuș. După un kilometru pe Hartă scrie Le Bandelle iar ceva mai departe scrie Moșia Campana. Se mai merge încă un kilometru, strada se întinde tot pe mijlocul coastei în urcuș. Pe Hartă nu mai scrie nimic. Ne aflăm cam la mijlocul drumului între Ariccia și Genzano și aici eu sînt foarte îngrijorat. Poți să arunci totul în

aer într-o clipă, e de ajuns o nimica toată în punctul ăsta. O nimica toată adică un chibrit.

Din pămînt ar țîșni o flacără uriașă, o explozie înfricoșătoare un cutremur. S-ar distruge casele din Ariccia și Genzano pînă și romanii din Roma ar simți sub picioare Pămîntul zguduindu-se. Într-adevăr la marginea drumului cîțiva metri mai jos se află

O PULBERĂRIE.

Țin între buze o țigară stinsă. Sper că n-ai de gînd s-o aprinzi, zice Rosella de departe. Scot cutia de chibrite. Aș putea aprinde unul. Deschid cutia, în liniștea dimprejur se aude foșnetul cartonului. Iau un chibrit între degete, îl ating ușor de cutie.

ATENȚIE.

Îmi țin răsuflarea. Ce-i, zice Rossana, vrei să mă sperii ?

Să vedem de ce sînt în stare. Foarte bine, aici aș putea scrie cuvîntul sfîrșit sau mai exact ar trebui să-l scrie altcineva, după explozie. În schimb pun chibritul la loc în cutia de chibrituri, pun cutia la loc în buzunarul pantalonilor. Țigara e stinsă și Cerul senin, trec rîndunici iar eu le privesc trecînd. Puțin a lipsit, nu vă supărați.

Era cît pe-aci s-o pățesc dar primejdia a trecut. Ar fi fost un sfîrșit prematur, zice Rosanna, prematur față de ce ? Față de cine ? Cine e tipul față de care ar fi fost un sfîrșit prematur ? Aș vrea să-i cunosc numele. Nu știu de cine vorbești, zice ea mai departe.

Se mai poate înainta pe Appia Antica spre Genzano. Pe dreapta se află pîlcuri de salcîmi care te împiedică să vezi toată panorama altminteri ai putea vèdea întreaga Cîmpie pînă la mare. S-ar putea vedea şi casele din Pavona şi terasamentul căii ferate, viile verzi sau roşii după anotimp şi plantaţiile de măslini. În schimb nu se vede nimic din cauza pîlcurilor ăstora de salcîmi care mărginesc drumul.

Roselda zice n-ai citit bine aici pe Hartă scrie Pulberărie Părăsită. Să zicem c-ar fi fost părăsită cum susţine Harta Topografică a Institutului Topografic Militar, n-am încredere în topografii ăştia militari poate că s-au înşelat. Poate c-a mai rămas puţină dinamită sau praf de puşcă.

Mai înaintăm vreo sută de metri şi dăm de o grămadă de gunoi, cutii de plastic şi de tablă zdrenţe cutii de carton sîrme ruginite sticle goale, cei de la Genzano vin să le arunce aici noaptea cînd nu-i vede nimeni. Au făcut aici lîngă Appia Antica o Mare Groapă de Gunoi, se simte putoarea de departe.

Cîţiva metri mai încolo de gunoi se află un stîlp de ciment şi un afiş cu o ţeastă şi două ciolane în cruce. O inscripţie spune

PERICOL DE MOARTE.

Se vede că pe-acolo trec firele de Înaltă Tensiune. E de ajuns să le atingi cu un deget. Aici s-ar mai putea termina încă o dată totul, povestea împreună cu protagonistul ei, măcar de-ar fi aşa.

Mă apropii şi ating stîlpul, m-aş putea căţăra şi apoi aş întinde mîna. Mi-ar trebui o scară.

Dacă nu găsesc scară nu pot muri decît în eventualitatea că reuşesc să mă caţăr cu mîinile şi picioarele cum fac ţăranii. Dar de ce să-mi dau atîta osteneală ?

Nici nu ştiu dacă-mi place să mor carbonizat. Stau aici nehotărît privind ţeasta asta cu ciolanele încrucişate, cu un afiş de felul ăsta nu prea e de glumit. Trece-n goană o maşină şi o furgonetă încărcată cu napi poate merge la piaţa din Genzano. Picioarele încep să mi se pună în mişcare, mă îndepărtez de stîlp, o altă primejdie de care am scăpat.

CUI TREBUIE SĂ MULŢUMESC ?

34

A murit şi Giuseppe muscarul comunei Albano, dacă nu vă supăraţi. Un ţăran din Cecchina trecea sub podul de la Ariccia la şase fix dimineaţa cu o încărcătură de napi pe care-i ducea la piaţa din Genzano. Sub podul de la Ariccia trece Appia Antica. Cerul era senin dar asta nu înseamnă nimic, putea să nu fie şi tot nu s-ar fi schimbat nimic.

Am auzit o şuierătură în aer, zice ţăranul din Cecchina, ca în timpul războiului cînd cădeau bombele americane ţin minte foarte bine felul lor de a şuiera îl mai am în urechi după atîţia ani care au trecut. M-am uitat în sus şi l-am văzut căzînd de pe pod cu bicicleta lui neagră, părea că zboară în aer cum zboară păsările cînd se apucă să zboare.

Podul de la Ariccia se prăbuşise în noaptea de 17 ianuarie fără să zică nimic nimănui dar cu mult zgomot. În timpul războiului îl aruncaseră nemţii în aer cu mine şi apoi a fost reconstruit prost cu pietriş şi beton, de fapt un pod ca ăsta înalt de şaizeci de metri trebuie făcut din beton armat, dacă nu vă supăraţi. Îl construise Pius al IX-lea după modelul celor romane cu trei ordine de arcade. Faimoasele arcade ce se văd de departe, din Cîmpie. Acum nu se mai văd fiindcă s-au prăbuşit.

Atunci, zice țăranul din Cecchina, m-am oprit și m-am dus să văd pietrele erau pătate cu roșu capul spart roțile strivite corpul sfîșiat cadrul răsucit brațele și picioarele deșurubate gîtul desprins aproape complet de restul corpului ghidonul zburase departe. M-am întors pe drum și-am început să vărs, așa povestește țăranul din Cecchina care trecea podul de la Ariccia la șase dimineața cu încărcătura sa de napi pe care o ducea la piața din Genzano.

Giuseppe știa prea bine că podul de la Ariccia era rupt asta înseamnă că n-a căzut din întîmplare ci s-a aruncat. Există și săgeți care zic luați-o la dreapta pe drumul spre Cecchina și apoi urcați din nou pînă la Genzano n-aveți încotro trebuie să faceți ocolul ăsta. Acolo în fața podului se află o barieră cu semnul

TRAFIC ÎNTRERUPT.

Se vede de departe, e vopsită în roșu.

Și atunci nu veniți să-mi spuneți că de data asta-i vorba de o crimă, muscarul Giuseppe s-a aruncat de pe pod. Sau s-a întîmplat o nenorocire adică n-a văzut semnele nu prea vedea fără ochelari.

Fiul lui zice s-a omorît dinadins de ciudă adică în semn de protest împotriva Comunei Albano care nu i-a cumpărat pompa cu motor, nu cred. Oricine se poate omorî pentru orice dar pentru o pompă cu motor, hai să fim serioși. Fiul lui zice așa fiindcă are un dinte împotriva lui. Dar nu-i vina Comunei Albano dacă-i băgată pînă-n gît în datorii și nu mai știe ce să facă s-o scoată la

capăt, sărăcuța, e nevoită să facă economii și la lucruri mici, o pompă cu motor.

Cam cu vreo zece zile înainte de a se arunca de pe pod Giuseppe se intoxicase nu se întîmplase niciodată de cînd era muscar. Se apucase să pompeze melasa otrăvită contra vîntului, l-au găsit întins pe pămînt pe jumătate mort în dosul unui gard de mirt. Avea ochii holbați spumă la gură și limba umflată ca un balon.

Aiura în salvarea care-l ducea la spital. Zicea zumzetul ăsta din urechi luați-l de-aici nu vreau să-l văd. Cine a vopsit aerul în roșu aprins ? Unde și cînd mă duceți ? Lumina asta-n ochi spuneți-i să tacă. Ce-i cu mirosul ăsta ? Vopsiți-l în altă culoare. Nu ăsta nu-i zumzetul muștelor, zicea, e

ZGOMOTUL UNIVERSULUI
ÎN EXPANSIUNE

cum îl aud indienii. Fusese prizonier în India în timpul războiului.

Explicați-mi cum e zgomotul ăsta, zicea preotul din Pavona era mort de curiozitate. Cred și eu, zgomotul Universului în expansiune. E ca norii care aleargă pe Cer, spunea Giuseppe, nu pot să înțeleg, spunea preotul din Pavona, sau ca foșnetul unor lanțuri subțiri care stau nemișcate pe o pajiște. Ca firele electrice cînd nu suflă vîntul sau razele Soarelui care pătrund într-o pădure de plopi vara.

Aud misterioasa silabă a creațiunii, o auzea în aer. Aiura în camera Spitalului din Albano și zicea sînt sigur că centrul Lumii se află pe aici pe-aproape, poate că în Cîmpia Pavonei. Preotul

era foarte impresionat și zicea silaba asta pe care spuneți c-o auziți în aer de ce n-o scrieți pe o bucățică de hîrtie ?

Giuseppe cu creionul în mînă și cu mîna care tremura scrisese

OM

mare scofală n-am aflat nimic în plus față de ce știam, zisese preotul din Pavona. Om Hling Svaa, zicea Giuseppe, Handarp Itac și alte lucruri ciudate. ITAC e Întreprinderea de Tramvaie și Autobuze din Comuna Roma, zicea preotul din Pavona era dezamăgit.

Zicea fiți atenți că mă striviți celor de la Spitalul din Albano, mai țineți-vă degetele locului că-mi smulgeți aripile. Aduceți-mi puțină marmeladă în descompunere. Și niște melasă cu condiția să nu fie otrăvită.

Părea complet vindecat cînd i-au dat drumul acasă cu alte cuvinte raționa cum raționase mereu adică prost. Într-o dimineață s-a suit pe bicicleta lui neagră și a început să pedaleze spre podul de la Ariccia. Pe-acolo trecea din întîmplare un țăran din Cecchina cu o încărcătură de napi pe care-i ducea la piața din Genzano. Era ora șase fix dimineața.

Poliția zice și ea din fericire de data asta nu-i vorba de o crimă. Mă rog, nu-i vorba de o crimă dar acești Giuseppe o sfîrșesc rău cu toții, nu vă supărați. Mai întîi măcelarul înecat și acum ăstălalt făcut zob, muscarul. Giuseppe e un nume care nu-mi place, drace sînt îngrijorat.

35

Mergeam la mare şi stăteam ore şi ore pe plajă să aud zgomotul valurilor la Torvaianica dar împreună cu ele răzbătea şi vocea lui la spatele meu. Giuseppe n-ai observat nimic, zicea, ce să observ ? Şi apoi o luam la fugă nu voiam s-o aud. Vocea mă urmărea, te topeşti ca o îngheţată, zicea. Eu săream dintr-o parte-n alta, de pe plajă în păduricea de pini şi apoi pe Cîmpie, nu voiam să aud vocea aia în spatele meu.

Îmbătrîneşti văzînd cu ochii, zicea, pielea îţi atîrnă, îţi cad dinţii şi părul, oasele-ţi scîrţîie la toate încheieturile. Mă rog, am puţină artrită am avut întotdeauna nu-i numai asta, zicea. S-ar părea că-ţi face plăcere, ziceam, şi totuşi nu te poţi dezlega de mine.

NE-AM NĂSCUT ÎMPREUNĂ.

Giuseppe, dragă prietene, dacă o mai duci aşa o să devii un cadavru în cîteva zile. Mă rog, ai putea să mai taci şi în schimb o dădea înainte. Nimeni nu-şi dă seama cînd i se întîmplă lui, zicea, o vezi doar pe cea a altora şi nu pe-a ta adică te împrăştii în aer şi crezi că mai eşti prezent ai face mai bine să taci. Şi de fapt eşti absent. Chiar aşa-i, ziceam, drace cu moartea asta nu-i de glumit chiar că nu văd ce-ar fi de glumit şi mai făceam un salt să scap.

Din cînd în cînd se auzea şi vocea Rosaliei de departe, ce te bagi şi tu ? Ţi-am spus de Pămîntul

care nu-i îngrijit m-am uscat şi eu ca el. Te-am îngrijit cum m-am priceput şi eu, în orice caz foarte bine cu atît mai rău o să mă descurc cu laptele Primavera de la Soc. Lac. din Frosinone. Că doar n-o să mă compari cu Soc. Lac. din Frosinone, zicea, fii liniştită că nu compar pe nimeni, comparaţiile astea.

Să sperăm că n-o să plouă, ziceam, norii ăştia îngrămădiţi pe Cer. Dădusem o raită pînă la Albano unde erau în program

MARI FESTIVITĂŢI

cu ocazia Sărbătorii Sf. Maria della Rotonda şi Centenarului de la Eliberarea comunei Albano de Holeră.

După o sută de ani locuitorii din Albano şi-au adus aminte de holeră şi fac serbarea asta cu o Procesiune Eparhială şi Sfînta Slujbă celebrată de Cardinalul Vicar care va veni de la Roma special pentru asta, de ce nu l-aţi invitat şi pe Papa? Aţi fi putut să-l invitaţi ca cei din Pavona anul trecut şi poate c-ar fi venit. Nu le venea să creadă şi cînd colo a venit chiar Papa în persoană.

Străzile din Albano sînt pline de afişe pe care scrie după-amiaza Mari Demonstraţii Sportive Moto Cross Curse şi imediat după aceea Predică în Aer Liber în mijlocul pajiştilor îmi place învălmăşeala asta de pe străzile din Albano, mă pierd în mijlocul zgomotului. Lumea e foarte însufleţită, Albano salvat de Holeră, e ceva.

Sfînta Icoană a Madonei va trece pe străzile oraşului, în piaţa Mazzini vor fi puse în vînzare bilete de Loterie puteţi cîştiga o maşină marca Bianchina sau un Fotoliu de la Întreprinderea Fa-

jella din Latina. Seara Tragere la Ţintă încercaţi-vă puterea şi apoi Grandios Spectacol Pirotehnic oferit de întreprinderea Stacchini, fiţi atenţi că asta-i o întreprindere care fabrică explozive poate să distrugă Albano într-o clipită. Stacchini sînt cei cu bombe, dacă nu vă supăraţi, faimoasele bombe Stacchini.

Va urma un spectacol de Varietăţi în care vor participa Cunoscuţi Artişti de la Radio Televiziune dar cine sînt Artiştii ăştia Cunoscuţi ? Vreţi să ne faceţi o surpriză sau e un truc ca să atrageţi oamenii ? Şi ce înseamnă Varietăţi ? Explicaţi-vă mai bine c-ar fi mai bine.

Pe afiş scrie şi la sfîrşit Spectacol Teatrul Roman şi Romanesc şi Sfînta Slujbă Solemnă Requiem. Dar de ce amestecul ăsta de Sacru şi Profan ? Requiem-ul pentru cine ar fi ? Pentru cei morţi de holeră acum o sută de ani sau pentru altcineva ? Pentru cine ? Spuneţi lucrurilor pe nume adică nume şi prenume. Cel puţin numele. Şi nu alarmaţi lumea degeaba.

Vocea m-a urmat şi aici în mijlocul marii învălmăşeli a serbării, m-am întors în Cîmpie, merg spre Groapa Preoţilor. Poţi să umbli liniştit pe stradă, îi tot dă-nainte vocea din spatele meu, că tot nu te vede nimeni. Mă rog, nu mă vede nimeni dar de ce nu vor să mă vadă ?

Vocea mă urmărea, îmi astupam urechile, taci din gură că nu vreau să te aud. Dac-ar fi cum spui tu nu m-aş plimba cu atîta uşurinţă în sus şi-n jos prin Cîmpie iar vocea zicea ajungi de la Albano la mare şi viceversa în mai puţin de un minut ca şi cum ai călători cu avionul, ţi se pare firesc ? Uiţi, ziceam, bicicleta, poate că i-am pus motor. Vocea rîdea din depărtare, bicicleta are

cauciucurile crăpate de Soare, e ruginită e o rablă părăsită bună de fiare vechi.

Rău ai ajuns, Giuseppe, îi dădea-nainte vocea din spatele meu, să nu exagerăm acum mă duc să vorbesc cu Rosmunda. Mă uit împrejur dar casa nu mai e, Casale Abbruciato. Fie că nu mai e casa fie că nu mai sînt eu, dacă-i pe-aşa. Sau o fi devenit transparentă ? Aici te-nşeli, transparent eşti tu, zicea vocea din spatele meu, n-ai observat că nimeni nu-ţi adresează cuvîntul. Treci prin mijlocul oamenilor ca şi cum n-ar trece nimeni în clipa aceea. Aşa o fi, ziceam, nu-mi pasă dacă se uită la mine sau ba, îmi văd liniştit de drum, liniştit pe dracu.

Mă uit în jur şi nu s-a schimbat nimic, Soarele stă la locul lui şi nu se mişcă, Pămîntul a rămas exact aşa cum era, străzile trec pe unde au trecut întotdeauna

VÎNTUL SUFLĂ UNDE VREA EL.

Dar unde-o fi stînd vîntul cînd nu suflă ? Enciclopediile nu spun nimic. La Radio nu se vorbeşte niciodată despre asta de ce nu vorbiţi din cînd în cînd şi de vînt în loc să-i tot daţi înainte cu Sibelius ? Lumea ştie tot despre toate sau aproape dar nu ştie că anumite vînturi au o viteză mai mare decît o maşină de curse, o Ferrari. De exemplu *Bora* la Trieste unde nu există nici măcar autostrăzi.

Foarte rapizi sînt şi faimoşii Musoni din Oceanul Indian dar sînt foarte departe, nù s-a auzit niciodată să fi suflat Musonul la Pavona altfel cine ştie unde aş zbura acum în înaltul Cerului ca un avion îmi place să zbor. Dacă privesc în jos văd

întreaga panoramă cu acoperişurile roşii ale caselor străzile canalele ogoarele arate oraşele satele pierdute în munţi, poate că de aici se vede şi Reţeaua Italiană, din păcate n-o văd

MI-AM PIERDUT OCHELARII.

Giuseppe te-nvîrteşti în gol de parca-i fi un steag bătut de vînt, zice vocea din spatele meu. Nu văd ce-i rău în asta, ziceam, un steag. Ai face mai bine să te opreşti pe o bucată de Pămînt să-ţi odihneşti oasele, dacă le ai. Poliţia a plecat cu dubele şi jaguarele ei cu coada-ntre picioare, nu cred. A lăsat chiar urme pe Pămîntul ud în direcţia Roma. Vezi că aici n-a plouat de cîteva zile, ziceam, Pămîntul nu e ud. O să se ude cînd o să plouă. Mă rog, în cazul ăsta urmele roţilor se pot şterge uşor cu o lopată sau chiar cu mîna. Şi după ce le-ai şters, zicea vocea din spatele meu, poliţia n-a mai plecat, dai nas în nas cu ea. E interesul tău s-o laşi să plece adică s-o fi lăsat să plece.

Nu înţeleg, ziceam, care-i interesul meu ce vreţi nu am de ce să mă tem odată ajuns aici. Giuseppe, dragă prietene, o să vezi că se va mai întîmpla ceva, cînd începe se ţine lanţ. Mă rog, se ţine lanţ, ziceam, eu n-am nici o legătură nu vreau să am nimic de împărţit cu lanţul ăsta.

36

Drace acum chiar că exagerați.

ȘI SALVAMARUL.

Un alt Giuseppe care se duce, unul după altul.

Văzuse ceva plutind pe apa mării, o pată mare și neagră lăsată de vreun petrolier în trecere. Din cînd în cînd trec petroliere prin Marea Tireniană și-și curăță rezervoarele în larg. Dacă petrolul ajunge pe plajă se amestecă cu nisipul e mai rău ca rahatul. Lumea nu mai vine să facă baie cum s-a întîmplat pe Coasta Franceză cînd s-a scufundat faimosul petrolier Torrey Canyon nisipul s-a înnegrit de tot.

Un salvamar are grijă de plajă, strînge hîrtiile unsuroase sticlele de bere și de Coca Cola, sînt unii care aduc cîte o sticlă de vin cu ei și cînd o golesc o sparg pe plajă, de ce ați spart-o ? Cioburile se confundă cu nisipul iar seara cei care au fost la plajă constată că-s tăiați la picioare, își privesc tălpile și zic ciudat cu tăieturile astea. Ba nu-i ciudat de loc, cioburile de sticlă amestecate cu nisipul.

Există afișe pe care scrie interzis să se lase obiecte tăioase pe nisip, interzis și hîrtiile murdare și resturi de mîncare, nimeni nu le dă nici o

importanță. Lumea e adeseori foarte necivilizată pe plajele din Italia.

Giuseppe se suise în barcă, vreau să văd ce-i cu petrolul ăla, dacă are de gînd să-mi murdărească plaja e și-așa destul de murdară. Petrolul poate să strice plaja pe tot sezonul cum s-a întîmplat pe Coasta Franceză cînd s-a scufundat faimosul petrolier în Atlantic.

Era ora opt și jumătate seara la ștrandul Marea Albă de pe plaja Lavinio. Bunicul lui al salvamarului stătea acolo și privea, își aprinsese un chiștoc de trabuc care se stingea din cînd în cînd îl aprindea din nou. Giuseppe vîslea bătrînul fuma Soarele apunea încet.

Pe terasa ștrandului Marea Albă stăteau la mese șapte sau opt persoane, priveau înspre mare. Apa era liniștită și Cerul senin Soarele continua să apună. Dar sînteți siguri că n-ați confundat-o cu Soarele e și el roșu cînd apune. Răspund cu toții în cor sîntem siguri, am văzut

O MINGE DE FOC.

Plutea pe apă și apa fumega din cauza căldurii. Se vedeau reflexe roșii pe mare. Vedeți c-or fi fost reflexele de la Soare sînt și ele roșii, nu n-aveam cum să ne înșelăm.

Un colonel de carabinieri a văzut-o primul, i-a zis neveste-si întoarce-te să vezi o minge de foc pe mare. Nevasta s-a întors și a zis e chiar o minge de foc. Erau și două franțuzoaice tinere care au zis și ele în franțuzește iată o minge de foc care plutește pe mare.

Ziceți că salvamarul voia să dea foc petrolului ca să nu se murdărească plaja și c-a ars și el cu

petrol cu tot, mă rog, asta-i versiunea oficială. Adică s-a apropiat cu barca de petrol şi i-ar fi dat foc cu un chibrit, nu cred. O fi fost altcineva care i-a dat foc trecînd într-o barcă cu motor. Adică

VOI AŢI FOST.

Apoi aţi şters-o prefăcîndu-vă că sosiţi. Acum umblaţi să povestiţi am alergat spre el şi-am făcut tot ce-a fost cu putinţă ca să-l salvăm dar ce dracu tot aţi făcut? Aţi aruncat un chibrit în petrol şi apoi l-aţi lăsat să ardă pe salvamar, nu vă supăraţi. Aveţi noroc că pe apă nu rămîn amprente digitale.

Au sosit şi scafandri şi s-au apucat să caute sub apă ce credeţi c-o să găsiţi? Peşti şi apă sărată. Dacă daţi de fund poate că pescuiţi vreo amforă romană. Cadavrul tot n-o să-l găsiţi, a fost carbonizat. Sînt de ajuns cîteva clipe ca să ardă un corp omenesc arde foarte uşor, cei de la crematoriu o ştiu foarte bine şi ştiţi şi voi foarte bine cît îi trebuie unui corp omenesc să ardă.

Pariez că tot voi aţi fost şi în alte cazuri. Nu e pentru prima oară că vă legaţi de zona asta, aveţi conştiinţa pătată de sînge. Vă spun eu ce sînteţi nişte

ASASINI ÎN ADEVĂRATUL ÎNŢELES AL CUVÎNTULUI.

Crimele astea în lanţ, morţile astea neaşteptate, sînteţi bine organizaţi. Mi s-a spus că plătiţi lumea să-şi ţină gura.

Bunicul tace, stă acolo jos pe plajă și privește în depărtare. Încerc să-i pun întrebări iar el mă privește înfricoșat. Ce i-ați făcut ? L-ați amenințat ? Se întoarce spre mare și încearcă să-și aprindă chiștocul de trabuc e foarte ud. A consumat o cutie întreagă de chibrite și-o să mai consume multe altele pînă să moară. Trabucele astea trebuie s-o spunem Monopolului de Stat de ce le faceți atît de prost ? Dacă nu sînt ude sînt mucegăite. Uneori au găuri, par viermănoase. Pe cutie scrie Tutun Blond de fapt e Negru. Cu toată faima de care se bucură

NU SE POT FUMA.

Nu vă mai plîngeți dacă lumea preferă țigările franțuzești cu tutun negru sînt mult mai bune decît trabucele voastre. Sau țigările de foi braziliene.

Văd ochii bătrînului pierduți în gînduri îndepărtate, uneori bătrînii se pierd în gîndurile lor. E un mijloc mult mai bun de a călători decît trenul sau avionul. Dar cum or fi gîndurile astea ? De ce tace ?

Și apoi ați organizat înmormîntarea asta falsă și-ați trimis chiar o coroană de crizanteme dar de ce nu v-ați scris numele pe panglica aurie ? Așa făcea și Al Capone, întîi îi omorîți și apoi trimiteți flori.

SÎNTEȚI MAI RĂU
DECÎT GANGSTERII AMERICANI.

Păi atunci, dacă tot sînteți atît de grozavi, prindeți-mă dacă sînteți în stare. N-o să mă găsiți ni-

ciodată, cu toată organizarea voastră. Eu fug ca vîntul, acum sînt aici şi peste un minut la Albano. Trec şi pe unde nu sînt drumuri. Alerg prin cîmpie înainte şi înapoi fără nici o greutate, liber şi solitar ca un rinocer. Cu deosebirea că el cîntăreşte cîteva chintale iar eu sînt uşor ca aerul.

37

Văd un mic cortegiu dincolo de gard, o maşină neagră un cîine o femeie trei bărbaţi pe jos un preot. Mai e şi un băiat pe bicicletă care pedalează în vîrful picioarelor. Unde merg unde mergeţi unde vreţi mergeţi sănătoşi.

Dar de ce nu spuneţi de ce nu staţi de vorbă ? V-oţi fi cunoscînd de vreme ce mergeţi împreună sau n-aveţi nimic de zis ? Se-ntîmplă. Totuşi mi-ar plăcea să vă văd vorbind sau v-aţi pierdut graiul ? Isprăviţi odată cu tăcerea asta, păreţi nişte mumii îmbălsămate.

Pe Cer trece un stol de păsări negre dacă priviţi în sus le vedeţi sau nu vreţi să le vedeţi ? Le priveau şi Romanii Antici înainte de a pleca la drum. Aţi putea să le priviţi şi voi dacă le priveau ei. Dacă nu vreţi să le priviţi n-aveţi decît, oricum ele tot continuă să zboare.

Nu vreau să ştiu unde mergeţi în vreun loc anume sau la întîmplare ? Duceţi-vă unde vreţi dacă mergeţi tot în direcţia asta o să ajungeţi la mare, ştiţi să înotaţi ? Aveţi de gînd s-o cotiţi la un moment dat sau vreţi să mergeţi în linie dreaptă toată viaţa ? În cazul ăsta o să ajungeţi să faceţi

OCOLUL PĂMÎNTULUI.

Dacă-i pe-aşa aveţi tot interesul să vă opriţi fi-

indcă vă şi aflaţi în locul unde veţi ajunge. Vedeţi c-aveţi multe obstacole de trecut, marea munţii. Urmaţi Meridianele sau Paralelele ? Fiţi atenţi că Meridianele trec toate pe la Pol vă sfătuiesc să nu mergeţi într-acolo.

Dacă însă o cotiţi într-o parte poate să vi se întîmple şi vouă ceea ce s-a întîmplat cu coloana aia de furnici. Adică furnica din frunte s-a apucat din greşeală s-o urmeze pe ultima din şir. Au continuat să meargă aşa în sens circular, credeau că ajung undeva şi nu ajungeau niciodată. Pînă la urmă au murit una după alta de oboseală şi de foame, dacă nu vă supăraţi. Fiţi atenţi să nu vi se întîmple şi vouă ca furnicilor ălora.

Aveţi un aer atît de straniu, umblaţi împiedicat, mergeţi pe jos şi parcă aţi pedala, de ce faceţi aşa ? Nu mă interesează. Ţineţi ochii plecaţi adică vă uitaţi în Pămînt, de ce ? Vă e ruşine ? Ce feţe triste aveţi, s-a întîmplat ceva ? Nu cumva

A MURIT CINEVA PRIN PĂRŢILE ASTEA ?

Cine era cum îl chema ce meserie practica cîţi ani avea unde-l duceţi ? Nu mă interesează. Îl cunosc cumva ? Spuneţi-mi sincer, luaţi parte la o înmormîntare ? Dar în cazul ăsta de ce stă preotul la coadă în loc să stea în frunte cu Crucifixul în mînă ? Şi de ce nu plîngeţi ? Există anume reguli care trebuiesc respectate şi-am impresia că voi nu le respectaţi. Faceţi cum credeţi.

Poate că s-a întîmplat o nenorocire ? Se întîmplă atîtea, trebuie să fim foarte atenţi. Poate să te electrocuteze curentul, să te calce o maşină în trecere, poţi să cazi într-o groapă sau să mori su-

focat, mai sînt și o mulțime de vipere pe cîmp. Uneori e de ajuns un ac de gămălie să omoare un om sau o bucățică de plumb.

FRAGILITATEA OMENEASCĂ.

Sau vă plimbați pur și simplu iar preotul e cu voi din pură întîmplare ? Dar atunci de ce-i îmbrăcată femeia asta-n negru ? Nu mă interesează totuși nimeni nu merge îmbrăcat în negru pe Soare. În negru noaptea sau seara.

Mai adineauri era Soare iar acum nu-i încă întuneric totuși mașina și-a aprins farurile. Au aprins și felinarele de-a lungul străzii păi atunci cît o fi ceasul ? Nu mă interesează. Să știu cît e ora și să nu știu ce se întîmplă la ora aceea. Cei din comuna Pavona or fi avînd ceas dacă au aprins luminile înainte de apusul Soarelui or fi știind ei de ce.

Strada e plină de gropi ar fi de ajuns puțin pămînt și pietriș. Cînd plouă se umple cu apă și se transformă în băltoace, praful se transformă în noroi și se umblă greu. Luați-o pe altă stradă dacă asta nu vă convine.

Cortegiul înaintează încet, se vede că nu sînt grăbiți să sosească. Unde aveți de gînd să mergeți ? N-am nevoie să-mi răspundeți nu mă interesează. Poate că-i un secret și-n cazul ăsta bine faceți că vă țineți gura, pînă la un anumit punct. Dacă mă luați cu voi vă urmez fără să suflu o vorbă fără să pun întrebări indiscrete.

Ați călcat un scarabeu în picioare. A rămas strivit acolo pe Pămînt, ceva alb i-a ieșit din pîntece. Au sosit alți patru scarabei, s-au oprit

să privească și apoi au mîncat chestia aia albă ieșită din pîntecele scarabeului pe care l-ați strivit. Eu nu zic nimic. Sînt făpturi ciudate, au aripi și nu știu să zboare, altfel și-ar fi luat zborul și nu l-ați mai fi strivit. În schimb voi i-ați strivit și pe cei patru scarabei veniți să mănînce chestia aia albă ieșită din pîntecele primului scarabeu, nu vă supărați.

Mă dor genunchii de atîta umblat. Am mers o groază și n-am ajuns încă nicăieri. Poate fiindcă mergem încet, sînt ore și ore de cînd umblăm. N-am putea mări pasul poate c-așa o să ajungem pînă la urmă ? Dar unde dacă nu-mi ziceți unde mergem. Sau poate că umblăm în sens circular ? N-o s-o sfîrșim ca șirul ăla de furnici, sper.

Dacă vin cu voi trebuie să știu unde merg. Unde mă duceți ? Giuseppe, dragă prietene, într-un loc liniștit. Mă rog, dar cum îi zice, o fi avînd un nume sau e unul din locurile alea care nu sînt însemnate nici măcar pe Harta Institutului Topografic Militar ? E foarte departe ? E mai aproape de Pămînt decît de mare, e foarte răcoros, e umbră în toate anotimpurile. Parc-ai fi o Sibilă, ziceam, vocea asta în spatele meu nu-mi prea placi cu chestiile astea pe care le zici adică nu-mi placi nicidecum și absolut de loc.

Să vorbiți nu vreți să vorbiți. Bine faceți. Totuși aveți un aer îngrijorat. Ce se întîmplă cu voi ? Ceva grav și neașteptat sau grijile firești ale vieții ? Care viață, Giuseppe, ai curaj nu glumă s-o numești așa. Mă rog, pot s-o numesc altfel dar cum s-o numesc ? Poate c-ai face mai bine să n-o numești uneori.

Mă rog, nu vreţi să vorbiţi bine faceţi că tăceţi în timp ce continuaţi să mergeţi. Acum se aude iar vocea de la Radio *Program de seară*. Sibelius încă o dată Sibelius

VALS TRIST

mereu acelaşi. Le place cucoanelor, ce găsiţi la el ? Vă aduce aminte de copilărie sau de ce, de prima dragoste ? Uneori e la mijloc copilăria în gusturile astea. Totuşi pe lumea asta nu sînt numai cucoanele, o zic pentru cei de la Radio.

38

Giuseppe, dragă prietene, nici un dragă prietene nu mai sîntem prieteni de acum încolo. Cum așa, pînă nu de mult eram trup și suflet ca frații și acum dintr-o dată. Foarte bine ca frații s-au schimbat lucrurile, ziceam, tipii de teapa ta știi ce ești ? N-o să-ți spun ca să nu ne certăm ba să ne certăm foarte bine.

EȘTI UN PARAZIT.

În cazul ăsta bagă-ți bine în cap, Giuseppe, că pe Lumea asta există și paraziți ai paraziților, există pureci care au păduchi.

Mă rog, păduchii, ziceam, cel puțin ăia nu sînt spioni nu se dau de partea poliției. Giuseppe, e lume care crede că vede poliția peste tot. La drept vorbind, ziceam, lume, nu prea-mi place să mi se spună. Și apoi cum se explică faptul că poliția știe întotdeauna unde merg și de fiecare dată descopăr că-i pe urmele mele ? Vocea rîdea, nu prea văd ce-i de rîs. Vezi că mi-am pierdut răbdarea, ziceam, vezi că-ți mut falca, dacă ai așa ceva. Rămîne de văzut dacă te las să mi-o muți. Vezi că te gonesc de aici, ziceam, adică ce mai căutăm împreună ? La un moment dat fiecare o ia pe drumul lui în cazul ăsta am plecat pleacă sănătos.

Din cînd în cînd vocea se îndepărtează, n-o mai

38

Giuseppe, dragă prietene, nici un dragă prietene nu mai sîntem prieteni de acum încolo. Cum aşa, pînă nu de mult eram trup şi suflet ca fraţii şi acum dintr-o dată. Foarte bine ca fraţii s-au schimbat lucrurile, ziceam, tipii de teapa ta ştii ce eşti ? N-o să-ţi spun ca să nu ne certăm ba să ne certăm foarte bine.

EŞTI UN PARAZIT.

În cazul ăsta bagă-ţi bine în cap, Giuseppe, că pe Lumea asta există şi paraziţi ai paraziţilor, există pureci care au păduchi.

Mă rog, păduchii, ziceam, cel puţin ăia nu sînt spioni nu se dau de partea poliţiei. Giuseppe, e lume care crede că vede poliţia peste tot. La drept vorbind, ziceam, lume, nu prea-mi place să mi se spună. Şi apoi cum se explică faptul că poliţia ştie întotdeauna unde merg şi de fiecare dată descopăr că-i pe urmele mele ? Vocea rîdea, nu prea văd ce-i de rîs. Vezi că mi-am pierdut răbdarea, ziceam, vezi că-ţi mut falca, dacă ai aşa ceva. Rămîne de văzut dacă te las să mi-o muţi. Vezi că te gonesc de aici, ziceam, adică ce mai căutăm împreună ? La un moment dat fiecare o ia pe drumul lui în cazul ăsta am plecat pleacă sănătos.

Din cînd în cînd vocea se îndepărtează, n-o mai

aud în spatele meu. Mă aşez pe o piatră sub un copac în dosul unui gard lîngă un şanţ de-a lungul drumului care duce la Gara Pavona. Te duc la Gară dacă vrei să iei trenul, ziceam. Merg pe strada asfaltată ascult vîntul care-mi şuieră în urechi. O să-ţi dai seama, zicea, singur noaptea cînd plouă şi vîntul îţi şuieră în urechi. Ploua. Acum strănuta, ai răcit, ziceam, vezi-ţi de sănătatea ta şi tu vezi-ţi de a ta.

Auzeam vocea tremurînd acum. Poate ne răzgîndim, zicea, poate că am glumit. Uneori omul se distrează glumind. Ba de loc şi nicidecum, ziceam, te rog să pleci nu vreau să te mai văd adică să te mai aud. De ce să nu mai discutăm puţin, zicea, aşezaţi pe o piatră sub un copac la adăpost în timp ce plouă, vezi că uneori se iau hotărîri pripite. Nu s-a mai pomenit niciodată, zicea, ca cineva să se dividă în două, ar fi prima oară că se-ntîmplă.

Există anumiţi viermi, ziceam, care se divid chiar şi în patru, au viaţa organizată în mod circular astfel dacă-l tai în bucăţele fiecare bucăţică trăieşte pe contul ei şi încetul cu încetul devine un vierme independent. Dacă se apropie cineva cu un cuţit pe el îl pufneşte rîsul n-aveţi decît să mă tăiaţi

ÎN LOC DE UNUL O SĂ DEVIN DOI.

Mai există viermi, ziceam, care se divid spontan ca viermele aşa zis Solitar. Iată, ziceam, ne putem divide şi noi spontan ca el.

Să mai aşteptăm puţin, zicea vocea din spatele meu, şi eu ziceam de-acum gata mergem la Gară

iar el se jeluia mă goneşti aşa pe nepusă masă, retrag tot ce-am spus dacă te-am jignit. Nimic nu se întoarce îndărăt, Lumea îmi place tocmai de-aia pentru că sînt unii care pleacă şi alţii care vin, pentru că există mişcare în toate direcţiile. Nu înţeleg, zicea, ce speri c-o să faci sper ce vreau şi ce-am chef.

Îl apucase plînsul, drace te-ai apucat să plîngi acum ? Plîngea. Nu plîng, zicea, ba dacă stau să mă gîndesc sînt foarte mulţumit cu atît mai bine. Sînt îngrijorat pentru tine, zicea, să te las singur, îmi pare rău. Vezi, ziceam, că dacă nu pleci tu plec eu. M-apuc de călătorii şi străbat Lumea noroc că-i foarte mare, să tot călătoreşti.

Acum hohotea de plîns, ajunsesem aproape de Gara Pavona, se auzea clopoţelul de lîngă peron care anunţa sosirea trenului. Mă trimiţi la Roma, zicea, nu-mi place. Dacă vrei de la Roma poţi merge la Milano.

Merg încet pe stradă bariera e lăsată, mă aplec sub bară peste şine. Soseşte trenul cu zgomotul lui de tren pe şine, sînt călători la geam merg la Roma, există multă lume căruia îi place să călătorească. Unii iau trenul ca să plece şi alţii îl iau ca să vină. Deci chiar trebuie să plec, zicea.

Acum că a plecat capul mi-e şi mai uşor, simt cum îl ia vîntul, dacă nu vă supăraţi. Mă gîndesc la ceva dar sînt gînduri vagi, nu ştiu exact ce înseamnă. Poate că-mi pare rău. N-o să-mi las gîndul să se împrăştie pentru atîta lucru, trebuie să-l adun cu orice preţ.

Simt un gol ici şi colo ca şi cum mi-ar lipsi ceva. De fapt mai sînt încă întreg nu-ţi face griji. De acord un om întreg dar

LA CE SERVEŞTE OMUL ?

Foloseşte cuiva ? Cui ?

Umblu prin mijlocul cîmpiei acolo în fund se vede terasamentul căii ferate trece un tren fără zgomotul obişnuit. Mă opresc, ascult cu atenţie, şi totuşi e trenul spre Latina care vine de la Roma, aşa-zisa Lictorină e un tren adevărat cu călători la geamuri. Benito Mussolini i-a dat numele ăsta.

Ţin minte zgomotul trenului îmi plăcea. Zgomotul trenului din depărtare. Îmi plăceau şi copacii cu vîntul care şuiera printre ramuri. Trebuie să fac ceva sau să aştept ? Liniştea asta, vocea a plecat, îmi pare bine adică de fapt îmi pare rău. A plecat plîngînd plîngea plîngi dacă ai chef, adică puţin îmi pasă. Cînd vîntul îngheţat îţi va smulge urechile, cînd nisipul îţi va intra în ochi. Nu vreau să mă gîndesc la asta. Din fericire memoria tinde să uite.

Toţi măslinii ăştia bătrîni de la marginea drumului formau o pădure de măslini, unde-or fi acum nu-i văd. Nu văd nici măcar pădurea. Nu mai e sau n-o mai văd eu ? Dar firele de cupru de Înaltă Tensiune ? E vina mea că nu văd sau e vina voastră că nu sînteţi aici ? Dar antenele de la Santa Palomba cu zumzetul lor ? Nu mai aud. Pînă şi Sibelius tace, ce ciudat.

Cerul albastru cu norii lui albi nu-l văd. De ce nu văd Cerul ? Cerul ca Cerul dar pietrele Turnului Medieval sînt din bazalt adică din rocă vulcanică foarte dură. Stau acolo de veacuri, din Evul Mediu. Iar acum s-ar părea că a fost dărîmat. De ce faceţi totul pe ascuns ? Dar Roma ? Se află la douăzeci şi patru de kilometri de aici

o pot vedea cu toţii, vin special din toate părţile Lumii. N-o să-mi spuneţi că Roma nu mai există, un oraş întreg. Să vadă luminile Romei reflectate pe nori. Înseamnă că Centrala Electrică funcţionează, măcar asta.

Văd mişcîndu-se ceva la capătul drumului, pare un norişor un cîine un trandafir o maşină neagră o umbră omenească. Aş, e ea a sosit din nou de la Roma cu camionetele şi jaguarele ei. Un jaguar s-a ascuns în dosul gardului şi aşteaptă momentul prielnic să-mi sară în spinare.

M-au confundat cu un altul care-mi seamănă, m-aţi confundat cu un altul care a şters-o. A luat trenul spre Roma, dacă fugiţi poate că reuşiţi să-l prindeţi în Gara Termini cînd soseşte. Dacă vedeţi că plînge nu daţi importanţă, se preface. Dacă vreţi să vă dau un sfat duceţi-l imediat la închisoarea Regina Coeli. Dacă vorbeşte făceţi-l să tacă.

Eu între timp merg încet pe pajişte, drace de fapt alerg cît mă ţin picioarele. Aud paşii mulţimii care soseşte şi apoi

O VOCE DE DEPARTE.

Se apropie în spatele meu. Noroc că nu se uită nimeni la mine în timp ce mă îndepărtez. Mă şi aflu pe drum şi umblu liber şi solitar că nu mai ştiu cum îi zice. Mă întorc să privesc mulţimea aia pe pajişte, poate că totul reîncepe de la capăt. Dar de fapt după părerea mea ăsta-i chiar

SFÎRŞITUL.

CUPRINS

Lector: FLORIN CHIRIŢESCU
Tehnoredactor: VICTOR MAŞEK

*

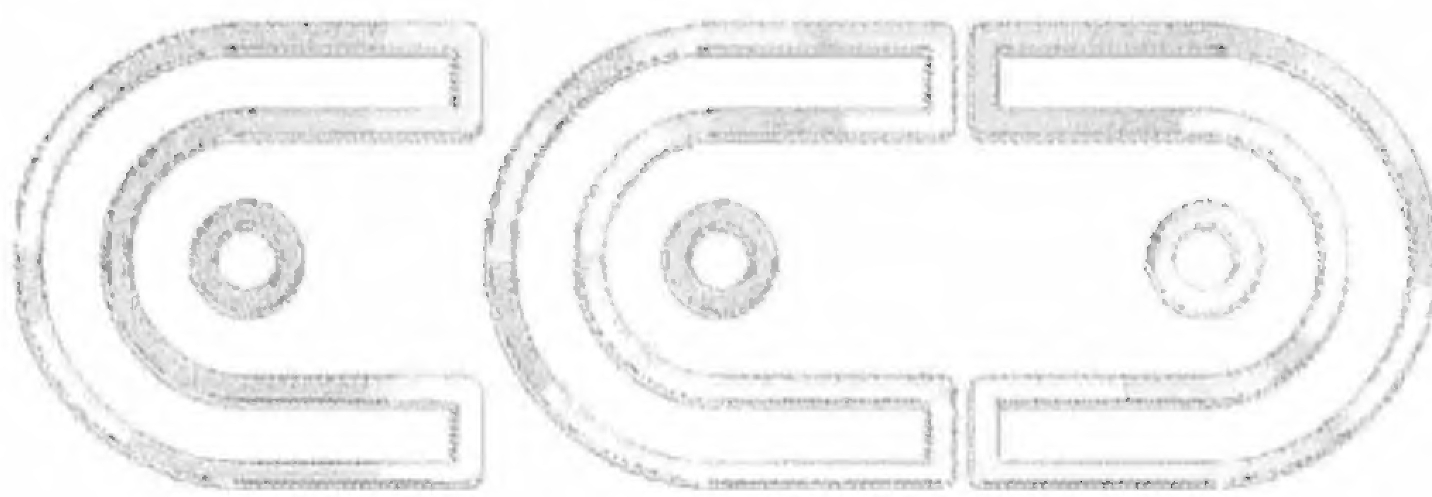
Tiraj 35 760
Coli tipar 6,25

*

Întreprinderea Poligrafică „13 DECEMBRIE 1918"

Scanare și prelucrare digitală

de

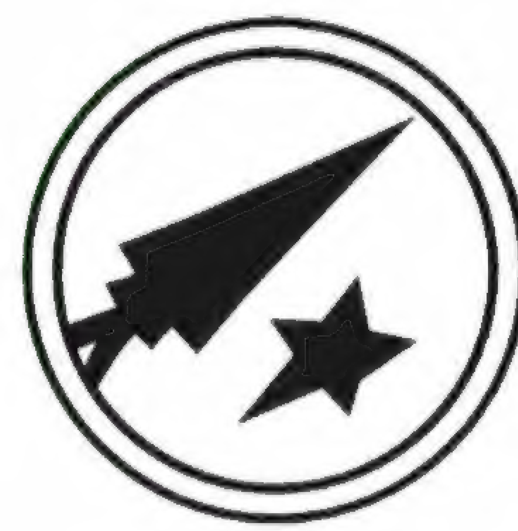

Anonim

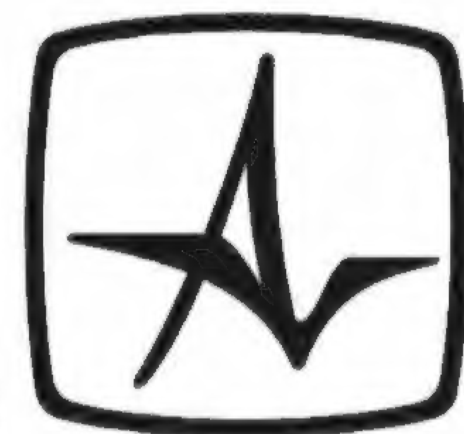

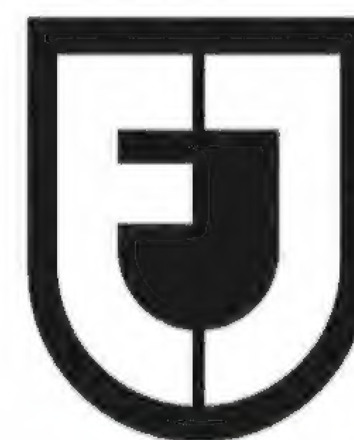
și

CAT Graur

Antwerpen

2023

Clubul cărții digitale 2024